

Ông Trời Ta Hận Người!

Contents

Ông Trời Ta Hận Người!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17	57
18. Chương 18	61
19. Chương 19	64
20. Chương 20	66
21. Chương 21	68
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	80
25. Chương 25	82
26. Chương 26	85
27. Chương 27	88
28. Chương 28	91
29. Chương 29	95
30. Chương 30	98
31. Chương 31	101
32. Chương 32	104
33. Chương 33	108
34. Chương 34	110
35. Chương 35	114
36. Chương 36	117
37. Chương 37	121
38. Chương 38	123
39. Chương 39	126
40. Chương 40	130
41. Chương 41	131

42. Chương 42	137
43. Chương 43	140
44. Chương 44	144
45. Chương 45	146
46. Chương 46	149
47. Chương 47	152
48. Chương 48	156
49. Chương 49	159
50. Chương 50	161
51. Chương 51	163
52. Chương 52	168
53. Chương 53	172

Ông Trời Ta Hận Người!

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại mỹ công binh thường cường chịu, cường thủ hào đoạtPairing: Diêu Y Lãm vs Dương QuânEdit: blueB

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-troi-ta-han-nguoi>

1. Chương 1

“ Dương Quân—! Điện thoại!”

Một nam nhân dáng người cao cao, sau khi nghe được liên buông khiêng ci-măng xuống, hai tay đặt lên quần tùy tiện xoa xoa, đến khi đi vào khu công trường xây dựng. Hắn liền đối tiểu Vương nói cảm ơn, đối phương xua tay và cười, hắn cầm điện thoại lên, bên trong truyền đến thanh âm của một nam nhân trẻ: “ Chậm chết được! Như thế nào đến nửa ngày mới tiếp a!” tiếp theo lại không kiên nhẫn nói, “ tháng này không có tiền, anh lại gửi chút tiền cho em.”

“ mấy hôm trước không phải mới cho em sáu trăm đó sao? Sao lại không đủ vậy?” Dương Quân do dự nói.

“ Tiền kia sao đủ dùng được chứ? Ít nói nhảm, anh rút cuộc có cho không?” thanh âm nam nhân kia dần trở nên hung dữ.

“ Anh....anh biết rồi, anh sẽ làm.”

Dương Quân không có biện pháp chỉ có tiếp tục đáp ứng, đang muốn hỏi đối phương dạo này sao rồi, sinh hoạt trong trường được không, không đợi hắn mở miệng, đối phương cũng đã treo máy. Trong điện thoại chỉ mang theo thanh âm tịch tịch.....

Dương Quân buông điện thoại xuống, bên cạnh tiểu Hoàng nhìn hắn cười, vỗ vỗ vai hắn.

“ Lại là em cậu tìm cậu đòi tiền a? a, ai có anh như cậu thật là được thể lần tới a, nếu là tôi, giống anh tôi đòi tiền không hợp lý, liền không bị một cái tát mới lạ!”

Dương Quân sờ sờ đầu, “ nó là em tôi, tôi không chiếu cố nó thì ai chiếu cố nó chứ?”

“ quên đi, tôi xem cậu tâm thật tốt, bây giờ còn ai để ý điều này?”

Dương Quân lắc đầu rồi đi ra ngoài, hắn không muốn sống vô ích.

Khi làm việc hắn vẫn nghĩ làm sao gom góp đủ tiền, lần trước mới vừa gửi tiền lương rồi, chính mình đào đầu ra, sinh hoạt phí còn lại của hắn đều gửi cho em hắn hết rồi, đến lần phát lương thì vẫn còn ba tuần nữa, Dương Minh là không chờ được lâu thế

Hay mượn tiền người ta? Cái này đầu năm ai hội mượn tiền người khác a, hơn nữa tại công trường mới bắt đầu làm việc. Trong nhà mỗi người đều đang chờ cơm ăn, tiền lương liền như vậy một chút hắn cũng không biết xấu hổ hướng người khác mở miệng mượn tiền sao.

Dần lòng, hắn đem sinh hoạt phí còn lại ra, lại trên tay mang vật kia đã tồn tại bao nhiêu năm, trên bề mặt của nó bị nứt một chút, hắn nắm chặt lại chuẩn bị đem bán đi.

Có thể gom được bao nhiêu hay bấy nhiêu...

Tiền tuy rằng không có, nhưng tốt xấu gì thì trong công trường cũng được bao ăn ở, vốn nghĩ mùa đông đến, sau muốn chuẩn bị mua cái áo ấm, bất quá không có cũng không sao đi, hắn thân thể khỏe mạnh, lạnh một chút không gì.

Như vậy gom đông góp tây, được đến 200 đồng, Dương Quân liền qua ngày hôm đó thì lập tức đi gửi. Trên đường về nhà, hắn rút thân mình lại, kéo chặt áo, trời mùa thu thật là có chút lạnh, ngày hôm qua dự báo thời tiết có nói không khí phía nam lạnh, xem ra phải trở về mặc nhiều quần áo ấm mới được.

Dương Quân cúi thấp đầu đi, trong đầu miên man nghĩ.

Đột nhiên phía trước chạy ra một nam nhân. Hắn nhất thời chưa kịp chuyển hướng thì liền đụng phải người kia

” a !”

” nha !”

hai người đồng thời kinh hô, Dương Quân định ngẩng lên thì đầu óc choáng váng liền ngã trên mặt đất,

nam nhân đứng phải hần cũng có kết cục giống nhau, đồng nhất ngồi trên mặt đất.

Nam nhân kia bộ dáng ước chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, bộ dạng bình thường, là người nọ bị đám người kia đuổi theo (không hiểu nó nói gì “), hần hiện tại vẻ mặt kích động, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ như gặp phải chuyện gì sợ hãi

Dương Quân đứng lên, nhìn người nọ trên đất không phản ứng như là chàng ngốc, thế là thuận tay đem y kéo lại.

“ Anh không sao chứ?” bộ dáng hồn bay phách lạc của nam nhân, khiến hần quan tâm hỏi han, nam nhân thần sắc liền vậy bình tĩnh một chút.

“ không, cảm ơn....tôi không sao.” Y nói, “ nhưng thật ra tôi đứng phải cậu, lần này đứng không nhẹ thì phải? thật là xin lỗi a!”

Dương Quân cười cười nói: “ không có gì, tôi thân thể khỏe mạnh, cái này cũng chưa tính là gì!”

nam nhân cũng cười cười, nhưng lúc sau trên mặt lại hiện lên một tia ưu sầu.

“ xảy ra chuyện gì? Tôi xem anh giống như có tâm sự.”

“ a....cũng không có gì, chính là lúc làm việc gặp chút chuyện...” nam nhân nghe được hần quan tâm hỏi, do dự một chút đáp: “ là như vậy, trong nhà của tôi xảy ra chút chuyện muốn ta nhanh trở về, nhưng tôi bên này bắt quá lại đi công tác”

Nam nhân giống như phi thường buồn rầu, Dương Quân gãi gãi đầu suy nghĩ, nghĩ rằng chính mình dường như không giúp được gì, đột nhiên nam nhân nhìn hần với ánh mắt xuất hiện một tia sáng rực rỡ, hần kinh hỉ nhảy dựng lên, giữ chặt hần vội vàng nói: “ A! có thể mời cậu giúp tôi cái không?

Dương Quân sững sốt, “ tôi có thể giúp anh cái gì a?”

Nam nhân có chút ngượng ngùng, “ cậu có thể hay không giúp tôi làm vài ngày a? tôi thật sự là tìm không được người, công việc này tốt lắm, tôi không muốn mất nó, nhưng trong nhà quả thực muốn tôi trở về! có thể hay không xin cậu giúp tôi làm hai ngày cũng được?”

Dương Quân có chút choáng váng, hần có chút khó xử nói: “ nhưng tôi cũng có công việc, chỉ sợ không có thời gian thay anh làm, huống chi.....chúng ta lại không quen biết....anh chẳng lẽ không có bạn bè nào khác sao?”

Nam nhân cười khổ nói: “ bạn bè tôi không nhiều lắm, vừa lúc mấy ngày nay bọn họ đều có công chuyện, cậu xem như vậy được không..... thay tôi làm vài ngày, tôi cho cậu mười phần tiền bồi thường, hơn nữa bắt

luyện cậu làm việc vài ngày hay một tháng tôi đều cho cậu tiền lương cùng tiền thưởng, hơn nữa tôi có lẽ khoảng ba ngày sẽ trở về, cậu sẽ không tổn thất gì đâu, tôi vừa thấy cậu thì liền biết chính là người tốt, không phải cũng sẽ không nhờ cậu.

Bồi thường mười phần.....

một tháng tiền lương cùng tiền thưởng.....

Tháng này sinh hoạt phí không có, nhưng hấn còn muốn giữ chút tiền mua đồ vật này nọ

tháng sau là sinh thần của em trai, trước khi ba mẹ qua đời hàng năm đều cho hấn.....

Dương quan nuốt nuốt nuốt miếng, xem nam nhân này bộ dáng thanh khẩn vậy

Thật ra xin công trường nghỉ vài ngày cũng không phải không được....

“ anh cho nhiều tiền quá, quan trọng như thế, tiền lương của anh tôi từ chối, tôi thay anh làm là chính....nhưng bên kia ông chủ của anh đáp ứng sao?

Nam nhân lập tức mặt mày hớn hở, “ đương nhiên không thành vấn đề, tôi trước đem tiền đưa cho cậu, trước tiên thu dọn một chút đồ đạc để mang đi.

“a? “ Dương Quân nghi hoặc nhìn y.

“nga, ông chủ yêu cầu tất cả người làm việc phải theo quy định là ở chung phòng, cậu mấy ngày nay trước hết ở tại chỗ tôi đi.”

” nga.....”

Dương quan ngâm lại rồi gật đầu đáp ứng. Nam nhân cười hiếp mắt, miệng vội nói cảm ơn, Dương Quân mặt đỏ lắc đầu, lại không phát hiện ở thời điểm xoay người nam nhân trong nháy mắt biểu tình liền thay đổi

2. Chương 2

Dương Quân trở về thay quần áo cùng rửa mặt, thu thập vài món dụng cụ rồi liền cùng y đi, nam nhân gọi xe taxi, nói với tài xế chỗ đến, anh tài xế gật gật đầu, cuối cùng nhấn ga chạy đi.

Qua hơn nửa giờ, thì xe ngừng lại

Dương Quân xuống xe, ở trước cửa hảo ngọc một trận, vẫn là nam nhân nhìn ra được võ võ vai hấn, hấn mới giựt mình tỉnh lại.

“ Anh, đây là nơi làm việc sao?”

Hấn còn tưởng rằng chỉ có trên TV mới có nhà như vậy thôi....

Nam nhân thanh toán tiền xe xong, y lập tức khôi phục bộ dáng đi tới cửa, đưa vào một chuỗi mật mã, sau khi đưa mật mã vào, cửa liền chậm rãi mở ra.

“ Đúng vậy, tôi ở đây chỉ đơn thuần là phụ trách chăm sóc vườn hoa này, không phải làm việc gì quá phức tạp, cậu ngủ đây hấn là không có vấn đề gì.” Nam nhân quay đầu lại nói với hấn.

Dương Quân nghe lời nói của y xong cũng không phản ứng gì, toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên ngôi nhà lớn và sang trọng này.

Phía trước biệt thự là tòa phun nước xinh đẹp được mô phỏng theo đường lối kiến trúc Châu u, trong ao có tượng điêu khắc nam tử khóa nửa thân, sau những bọt nước còn làm cho sinh động nổi bật, rạng rỡ hơn.

Điều này mới làm cho Dương Quân nhớ tới trước đây, đã từng xem qua truyện thiếu nhi giữa hoàng tử của các vương quốc

Nam nhân giúp hấn cầm hành lý, rồi dẫn hấn đi vào.

Nam nhân nói ở đây nơi người làm và phòng của ông chủ được xếp xa nhau, trước tiên hấn được dẫn đến phòng của chính mình

Phòng ông chủ cách người làm có chút xa, tới phòng rồi, nam nhân xuất ra chìa khóa mở cửa, trong phòng không khác biệt lắm đối với một nam nhân sống độc thân, nói cách khác chính là dơ bẩn! Nhưng căn phòng bố cục thật rất là hỗn loạn, phòng ở hướng mặt trời, có một phòng bếp cùng phòng rửa mặt, này đối với việc chen chúc chỗ ở cùng đám dân công trong công trường quả thực cách biệt một trời một vực!

Nam nhân cười ngượng ngùng, “ thực xin lỗi a, đã lâu không thu dọn lại!”

Dương Quân cũng cười cười nói không sao, nam nhân luống cuống tay chân tìm ly nước cho hấn uống, nhưng trong phòng thật sự đặc bẽ bộn, cuối cùng nam nhân cười khổ khi tìm ra được một chai nước đã uống hết.

Nam nhân đem chai nước, cầm đến phòng bếp để đổ nước vào, “ thật xấu hổ, trước tạm uống một chút đi.”

Dem cái chai chứa nước trắng đưa cho hấn, nam nhân ngồi trong phòng miễn cưỡng tọa người lên sô pha.

Dương Quân tuy rằng không khát, nhưng vẫn chính là uống hai ngụm nước, thừa dịp lúc hấn uống, nam nhân cầm điện thoại di động đi đến phòng bếp

Hấn mơ hồ nghe được thanh âm nam nhân cùng người khác trong điện thoại nói chuyện

“ân.....tôi bị ốm.....thỉnh hai ngày.....hấn là em trai tôi....hảo.....”

Không bao lâu nam nhân liền đi ra, cười hì hì với hấn, nói: “ đã bàn giao được rồi, tôi muốn hướng lão Trương xin phép. Nga, lão Trương là quản gia, tôi đều gọi như vậy.”

“ Ngày mai ông ấy sẽ đến nói cho cậu nên làm cái gì, không cần lo lắng tôi hội rất nhanh trở về.” Nam nhân lại xuất ra một phong thư, “ đây là tiền bồi thường mấy ngày nay cho cậu, trong phòng cậu có thể dùng gì cũng được, đừng ngại, cậu có thể đáp ứng thỉnh cầu của tôi, thật sự là rất cảm ơn cậu!”

Dương Quân vội dùng hay tay nhận lấy, liền nói nhanh: “ không, không cần....nói đến, tôi còn phải cảm ơn anh, nhưng.... này tiền của tôi một tháng cũng kiếm không nhiều tới vậy.”

nam nhân ánh mắt lóe lên một chút, hồi lâu không nói gì bỗng nhiên lương tâm thấy cắn rứt, cảm thấy được nam nhân này có điểm đáng thương

Nhưng hấn không biết trước kết cục của mình thực thê lương, (có lẽ là con đường can thiệp chỉ sự phiền phức, ko nên có ý muốn thương xót), nam nhân rất nhanh đem chút lương tâm vừa toát ra đè nén lại.

Nam nhân cười ôn nhu, đối với hấn nói: “ tôi sắp đi rồi, có chuyện gì cậu cứ đến hỏi lão Trương, ông ấy hội chiếu cố cậu.”

Vào nhà nam nhân cầm chút đồ vật này nọ, hấn chưa kịp tiễn, y đã vội vàng đi, Dương Quân nhìn xuống những chỗ bệ bộn trong phòng của y, xoắn tay áo bắt đầu làm tổng vệ sinh.

Tuy rằng chính mình ở chỗ này lưu lại vài ngày, nhưng ít ra cũng không muốn trở thành kẻ ở không.

Sau khi nói xong, người nọ cũng tự biết mình, làm việc cho y chính là để kiếm tiền, hấn làm chút chuyện cũng là phải thôi.

Đúng rồi, người kia tên gọi là gì nhỉ?

Lúc Dương Quân đang cố gắng nhớ đến tên y, thì nam nhân tại cửa lớn của khu nhà cao cấp ngoài đang nở nụ cười khi nhìn bên trong

Đó là một nụ cười rất là hài lòng.

Hắn cũng sẽ không như vậy gặp phải con quái vật đáng sợ như y, chính là lúc bấy giờ hắn khả tiếc phần công việc, dù sao tiền lương cao lại thanh nhàn, có công việc thật tốt giống như vậy đi đâu mà tìm a? nếu chính mình không cẩn thận thấy được chuyện không nên thấy, cũng không phải đến mức muốn chạy trốn như vậy a....

Nam nhân tiếc nuối thở dài, xong việc, vì đang rảnh tay, liền thấy bên trong một tờ áp phích, tái một tay lấy nó thành hai nửa. (từ câu này trở xuống ta hoàn toàn không hiểu nó nói gì)

Huyết sáo, Dương đưa tay lên ném xuống vật gì đó.

Nam nhân hai tay thọc vào trong túi quần, thoải mái rời khỏi đây.

3. Chương 3

Trong khi Dương Quân đang đau đầu suy nghĩ tên của nam nhân, thì nam nhân tại cửa lớn khu nhà cao cấp nhìn vào trong nở nụ cười

Đây chính là một nụ cười mang theo tia đắc ý.

Hắn không tin quái vật kia còn tìm được hắn, chỉ là tiếc công việc này, dù sao tiền lương cao lại thanh nhàn, việc tốt như vậy đi đâu mà tìm a? Nếu không phải mình không cẩn thận nhìn được thứ không nên nhìn, cũng không đến nỗi hôm nay phải chạy trốn a...

Nam nhân tiếc nuối mà thở dài, đưa tay cầm điện thoại di động lấy SIM ra, đem bỏ thành đôi.

Miệng huyết sáo, giơ tay ném xuống.

Nam nhân hai tay rút túi quần thoải mái mà ly khai nơi này.

=====

Dương Quân dọn dẹp xong xuôi căn phòng, nam nhân đối với việc nhà cũng không rành, nhưng Dương Quân lại khác, khi còn bé bị bố mẹ đưa về quê ở cùng ông bà nội, ông bà tuy không sai bảo hắn, nhưng dù

sao cũng lớn rồi, tay chân nhanh nhẹn, việc dọn dẹp phòng với giặt quần áo ... đều do hấn tự mình làm.

Buổi tối đang ở phòng tắm tắm rửa, nằm ở trên cái giường sạch sẽ, cái chăn buổi chiều vừa mới đem ra phơi nắng thực thơm.

Dương Quân đột nhiên nhận ra giống như thế này, nằm trên giường của mình, không có tiếng người ngáy ầm ĩ, không có mùi vị nam nhân hôi hám, không có người đôi lúc dè chân dè tay lên người –

Cuộc sống như thế hấn đã ly khai bao lâu rồi?

Dương Quân trợn mắt nhìn trần nhà, hấn được cha mẹ đón về một năm, cha mẹ liền qua đời vì tai nạn xe, Dương gia gia cảnh coi như giàu có lập tức tiêu tan, cha mẹ hấn lúc trước buôn bán dường như vay mượn không ít tiền, sau khi mất tài sản đều đem đi trả nợ hết, lại còn một người em trai đang học trung học hấn đành thôi học kiên quyết ra ngoài làm công gánh vác cuộc sống hai anh em, nhưng bằng cấp không cao, cũng may thân thể khỏe mạnh còn có thể dựa vào thể lực kiếm tiền, mỗi khi có tiền chỉ dừng lại tiền ăn còn lại đều gửi cho em trai.

Hấn biết hấn cùng em trai không giống nhau, hấn ở nông thôn lớn lên, tới thành phố cũng chỉ mới một năm, đối với vật chất yêu cầu không cao. Mà em trai hấn từ nhỏ theo cha mẹ, khi có chút tiền nhờ làm ăn buôn bán rồi, đứa em này bình thường không chịu khổ, cha mẹ luôn cưng chiều hấn, hấn muốn gì chưa bao giờ từ chối.

Mà cha mẹ đột nhiên qua đời, gia cảnh thay đổi đối với hấn thực là đả kích lớn. Trên đời này chỉ còn hai người bọn họ là người thân của nhau thôi...Cho nên khi nào em trai yêu cầu hấn đều tận lực thỏa mãn, bên ngoài có bánh nướng hấn cũng luyến tiếc không dám mua, có lúc công nhân cùng làm việc cũng cười hấn.

Dương Quân chưa bao giờ cảm thấy ủy khuất, hấn nghĩ mình là đại ca, là người duy nhất đứa em trai có thể ỷ lại. Chính mình đầu óc ngốc nghếch, coi như có cơ hội lên đại học cũng chưa chắc thi đậu, còn đệ đệ trời sinh đầu óc thông minh, diện mạo lớn lên trông cũng ổn, ra ngoài không ai tin bọn họ là anh em.

Dương Minh như mong muốn vào đại học, Dương Quân cũng đi làm công được bốn năm, vốn đáng người cao to được rèn luyện lại thêm rắn chắc, da phơi nắng thành màu mật ong, trên bàn tay đầy vết chai, thể nhưng tính cách vẫn không thay đổi, vẫn hiền lành, thành thật chất phác.

Toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái mà nằm trên giường sạch sẽ với hấn mà nói gần như là hoàn thành ước vọng xa vời, hấn hiện tại phi thường cảm ơn người mà cái tên cũng chưa kịp hỏi, tuy rằng chỉ có thể ở chỗ này đợi hấn vài ngày, cũng rất thỏa mãn rồi...

Dương Quân đem chăn kéo lên đến tận cổ, ngửi được mùi thơm bột giặt đi vào mộng đẹp.

=====

Sáng sớm ngày hôm sau, Dương Quân tỉnh, nhìn đồng hồ trên tường, sáu giờ sáng.

Theo thói quen dậy sớm hần rất nhanh thay quần áo, nghĩ muốn đi làm việc hần liền phát hiện mình căn bản không biết làm sao liên hệ người gọi “Lão Trương”, dọn lại giường rồi không biết làm gì khác hơn là ngồi ở ghế trong phòng khách chờ đợi.

Khoảng chừng bảy giờ, tiếng gõ cửa vang lên.

Hần vội vàng ra mở cửa, ngoài cửa là một nam nhân thân hình cao ngất, bởi ngược sáng nên hần không thấy rõ dáng vẻ.

“Là tiểu Vương biểu đệ sao?” nam nhân hỏi.

“n...” Dương Quân theo bản năng mà gật đầu, nhưng rồi ngẫm lại câu hỏi của hần, đang muốn phủ nhận, nhưng nam nhân đã nói tiếp.

“Tốt lắm, đi theo ta”. nói xong xoay người bước đi, Dương Quân liền mang theo áo khoác bước nhanh theo sát hần.

Dương Quân đi ngay sau hần, phía trước là bóng lưng thon dài của nam nhân, tư thế bước đi rất đẹp, Dương Quân không nói được đẹp như thế nào, nhưng cảm thấy được tư thế với người bình thường không giống nhau, thoát nhìn như được giáo dưỡng tốt. Nghe thanh âm tuổi không già, tuy rằng không nhìn rõ mặt, nhưng hần là không tệ, người đó là “Lão Trương”?

Dương Quân thấy hần gọi không được.

Cắm đầu đi được một đoạn, hần mới nhìn rõ cảnh tượng xung quanh.

Cùng phòng kia bề ngoài như nhau, mà bọn họ hiện tại đi trên đường nhỏ cảnh sắc cũng rất mê người, cây cối cao to vờn quanh bốn phía, cây cối được cắt sửa hợp lý, đóa hoa mỹ lệ nở rộ mà Dương Quân không nhận ra là hoa gì.

“Tới rồi, chính là nơi này”.

Nam nhân đột nhiên ngừng lại, phía trước là vườn hoa hồng xinh đẹp.

Trong lúc hần đang ngây người, thì nam nhân nghiêm túc đối hần nói: “Người phụ trách chăm sóc vườn hoa hồng này, trước đây đã từng làm qua việc này chưa?”.

Dương Quân gật đầu, bởi vì ông nội thích cây cỏ, vườn nhỏ trong nhà trồng rất nhiều loại cây, Dương Quân

mưa dầm thấm lâu cũng đã học được rất nhiều.

Nam nhân thỏa mãn gật đầu, “Vậy tốt rồi, công việc này thời gian không quá cố định nhưng nhất định phải làm việc của mình thật tốt”.

Nam nhân nói vài điểm cần chú ý, Dương Quân thật tâm nhớ kỹ.

“Cứ như vậy có chuyện gì thì tìm ta, ta phụ trách mọi chuyện nơi này”.

Nam nhân gật đầu ly khai, Dương Quân gấp gấp gọi hẩn lại.

“Xin chờ chút, ta có thể gọi người là gì?”

Nam nhân dừng lại xoay người, Dương Quân thấy rõ mặt của hẩn rồi, trắng nõn rất nhã nhặn, gương mặt có chút lạnh lùng.

“Ta là Đỗ Phi Vũ, người có thể gọi ‘Đỗ quản gia’ ”.

“Tốt, Đỗ quản gia, hai ngày này làm phiền người!”.

Dương Quân lộ ra chút hình dạng tươi cười ngốc nghếch, Đỗ Phi Vũ nhìn, trong lòng khẽ động.

Người con trai này có con mắt thực trong sáng ...

Vào lúc này tại căn nhà trung tâm rộng lớn, đại sảnh được bố trí dị thường xa xỉ hoa lệ, có hai nam nhân.

Theo như bố trí căn phòng có thể thấy chủ nhân e rằng có chút xa hoa quá đáng, xem tiền như không, có thể thấy được da thú trân quý phủ kín toàn bộ sàn trong phòng. Ghế xô-pha cỡ bằng da mềm mại cỡ siêu lớn có thể chất một đồng người, trên đó căn phòng thoải mái tràn ngập không khí kì lạ cùng căng thẳng.

“Ta không có hứng thú *** với ngựa đực! Người không cảm thấy nhiệm vụ này thích hợp với người biến thái như người sao?”

Một giọng điệu trầm mang theo hương vị gợi cảm của nam nhân đang ngồi ưu nhã trên xô-pha.

4. Chương 4

Người vừa nói là một nam nhân có khuôn mặt làm người khác liên tưởng đến Thiên sứ mỹ lệ, tóc dài màu bạch ngân không thường thấy, con ngươi màu nâu cùng đôi mắt dài hẹp mang hơi nước mang theo ánh nhìn cường liệt. Bề ngoài nhìn như được giáo dục tốt, cho dù thả mình vào xô-pha mềm mại cũng bảo trì tư thế ngồi hoàn mỹ cùng phong độ.

Nhưng hiện tại người nọ trong đôi môi duyên dáng nói ra những câu cay độc đến tận xương tủy, mà kẻ bị hấn trào phúng Bùi Nguyên Thần vô tình cười, dùng thanh âm đặc chí hững hờ nói: “Tiểu Lầm Lầm không nên nói như thế nha, đây không phải cái gì nhiệm vụ a, mà chúng ta phải thực hiện chính là ‘Trách nhiệm’ ”.

“Muốn giống ta không bị người khác quản thúc tự do hưởng lạc, đây chính là bước đầu a, chí ít cũng chặn miệng mấy lão già nha!”.

Bùi Nguyên Thần hướng mị nhãn, “Nếu như ngươi không biết nên làm sao, ta không ngại dạy ngươi miễn phí ...”

Trước thứ đẹp đẽ, hấn luôn luôn không chịu đựng nổi...

Diêu Y Lầm liếc liếc hấn, “Ngươi? Đi thay đổi cá tính giảm hai mươi cân, cởi hết quần áo nằm trên giường nhường ta thưởng thì ta còn suy xét một chút!”

Đối với người lên giường với mình, Diêu Y Lầm luôn luôn yêu cầu rất cao, đã đạt đến trình độ dị thường!

Đối phương từ tóc cho đến ngón chân, từ cân nặng đến chiều cao, mỗi một phần đều phải hoàn mỹ không thiếu sót, hấn đối với việc đánh giá nữ nhân cũng có thể viết thành tác phẩm nổi tiếng rồi.

Đúng vậy, Diêu Y Lầm yêu cầu bạn tình của hấn nhất định phải là nữ. Khác với tộc nhân nam nữ không câu nệ bất đồng, hấn vẫn kiên định.

Nam nhân thân thể cứng rắn sao có thể so sánh với nữ nhân thân thể mềm mại thơm tho chứ?

“Rất đáng tiếc, ngươi chưa từng thử với nam nhân mà”.

Bùi Nguyên Thần nheo mắt lại, sung sướng mà nở nụ cười, hấn có thể tưởng tượng được nét mặt của Diêu Y Lầm.

“Ngươi nói cái gì?!”

Quả nhiên, sắc mặt hấn lập tức trở nên tái mét, trong mắt bắn ra tia nhìn hận không thể cắn người.

“Đừng nhìn ta như vậy, đây là truyền thống từ trước, nữ nhân thân thể mảnh mai, không thể thụ thai cùng dương thai nhi. Mà chúng ta không cần tử cung nữ nhân cũng có thể thụ thai nên thân thể nam nhân là tốt nhất”.

Diêu Y Lãm tàn bạo mà trừng mắt nhìn hắn, mắng: “Chết tiệt!”

Đám hỗn trưởng lão đầu mỗi ngày không có việc gì làm hay sao đều như vậy ngằm mưu tính kế cho người khác.!

“Hảo hảo chuẩn bị đi, đã chọn người rồi, người yên tâm, tuyệt đối là mỹ nhân được tuyển chọn kĩ càng”.Bùi Nguyệt Thần đứng lên,”Người tốt nhất chờ mong lần này thành công, nếu không sẽ lại có một nam nhân nữa!”.

Bùi Nguyệt Thần cười rất là đắc ý, quả nhiên nhìn hắn khổ sở rất là thú vị!

Diêu Y Lãm nhìn hắn hừ lạnh một tiếng, “Người cười cái gì a, cái con sâu rình coi bắt được chưa?”

Bùi Nguyệt Thần trông rất có lòng tin: “Yên tâm, hắn bị ta nắm trong lòng bàn tay, loại sâu này thọ mệnh sẽ không dài”.

“Đúng không? Hi vọng vậy”.

Ngày kế, Diêu Y Lãm tâm tình thực không tốt, cơ hồ đem tất cả người hầu ra mắng. Bởi vì đêm nay hắn bị cưỡng ép phải làm việc mà trước nay hắn luôn chán ghét nhất.

Không sai, hắn chán ghét nhất việc lên giường cùng nam nhân!

Nam nhân! Hắn ngoại trừ cái đuôi còn chưa tiến hóa thì không còn là động vật nữa. Muốn hắn cùng nam nhân làm tình không bằng cho hắn một đao còn thống khoái hơn!

Nhưng cho dù hắn không nguyện ý, hắn cũng không làm gì được. Đây chính là điểm hắn thống hận nhất!

Uống hết ba chai rượu, hắn phát hiện mình ngay cả tí hơi say cũng không có. Nguyên lai muốn mượn rượu để say nhưng chính mình lại không thể say.

Trong bữa cơm để ý thấy sắc mặt hắn không tốt, Bùi Nguyệt Thần không ngừng gấp rau cho hắn, mà hắn không nuốt nổi khi trước mặt đầy một bàn đồ ăn toàn là hào, lộc tiên chính là loại đồ ăn “trắng dương” thượng hạng. Bùi Nguyệt Thần vẫn cười với hắn mà nói: “Ăn nhiều một chút a, đêm nay người cần phải ra lực mạnh a!”

Mẹ nó! Làm như hấn là ngựa đực không bằng! Nhiều đồ ăn như vậy sợ hấn làm không được sao?

Đùa! Hấn là cao thủ trên giường thì cần gì ngoại lực trợ giúp?

Ách... Nhưng điều kiện tiên quyết là nữ nhân. Đối nam nhân...Hấn đúng là không biết mình có cứng được hay không!

Kéo kéo gầy gầy mãi mới ăn xong được bữa cơm, hấn thấy mình giống như đi đến pháp trường, vẫn không thể bày ra bộ dạng thoải mái ngược với Bùi Nguyệt Thần ánh mắt dạt dào hứng thú.

Đứng ở cửa phòng, biết nam nhân ở bên trong, hấn tự mình vững vàng tâm lý

Là nam nhân sao? Cùng lắm thì sẽ nhìn hấn ngực bằng phẳng, bắp đùi thô, điểm giữa hai chân rồi nhiều điểm này nọ thành nữ nhân không được sao!

Hấn cầm nắm tay, đẩy cửa ra.

=====

Dương Quân làm việc ngày đầu tiên, trước đây chăm sóc cây cảnh có chút kinh nghiệm giúp hấn quen công việc ở hơn, hấn rất thích công việc của mình, có thể chăm sóc cây cảnh mà mình thích, công việc cũng thật nhẹ nhàng. Công việc này sao chính mình lại không tìm được?

Một ngày rất nhanh trôi qua, bữa cơm hấn ăn rất thỏa mãn, nơi này người hầu ăn cơm đều là ở nhà ăn tự mình chọn. Thật lâu rồi không được ăn mỹ vị ngon miệng như vậy, Dương Quân thiếu chút nữa đem đầu lưỡi nuốt vào! Phần ăn ở công trường thực kém, hương vị không cần phải nói, vệ sinh cũng không đảm bảo, thường có công nhân vì ăn uống kém vệ sinh mà đi viện! Mà mọi người đối việc này cũng chỉ giận mà không dám nói gì, dù sao cũng không ai muốn mất việc.

Ở tại nơi này được một khắc, hấn mơ hồ mà nghĩ mình có thể mình làm việc ở nơi này luôn thật sự rất tốt...

Ngày thứ hai, đi ăn sáng, cùng nói chuyện với vài người hôm qua quen được, Dương Quân đi tới vườn hoa hồng bắt đầu làm việc.

Thoải mái làm xong công việc một ngày, nhìn cây hoa hồng kiều diễm khiến hấn có cảm giác đạt được thành tựu to lớn. Dùng ống nước tưới vọt qua ngọn hoa, lúc này mặt trời đang dần khuất, xung quanh cũng tối dần.

Đang định rời đi, Dương Quân đột nhiên thấy bóng một người thoáng qua, hấn cảm thấy bóng lưng này có chút quen mắt.

Hình như là...

Trong ý thức bỗng hiện lên một người, nhưng hắn hiện tại không thể xuất hiện tại nơi này a ...

Nghi hoặc Dương Quân liền bước theo, người nọ đi rất nhanh, rồi không nhìn thấy đâu nữa.

Nhưng mà nhìn về nơi đó...

Dương Quân bước tới nhanh hơn!

Đi tới gần gian nhà, giữ khoảng cách bên ngoài để có thể nhìn rõ.

Hắn thấy người nọ đi vào lầu hai một gian nhà.

Dương Quân do dự một chút, mơ hồ cảm thấy chuyện này có chút không đơn giản, vốn muốn quay về, nhưng lại nghĩ nếu như người kia là trộm, chẳng phải nên ngăn cản?

Nghe nói mấy tên trộm khi bị đánh bắt thường cầm dao đâm thương người...

Do dự tới nửa ngày, hắn quyết định theo dõi một lát, nếu như không phải liền lập tức rời đi.

Xung quanh gian nhà có rất nhiều cây, một cây có cành hướng tới lầu hai, nghĩ ra người kia chính là theo cây đó đi lên.

Dương Quân xem độ cao, với hắn mà nói có thể nhẹ nhàng mà đi lên.

Quyết định như vậy, Dương Quân không biết việc này sẽ thay đổi hoàn toàn cuộc sống sau này của mình...

Đi vào phòng, bên trong không bật đèn có chút lờ mờ, nhưng có thể thấy trong phòng không một bóng người.

Trần nhà thiết kế đơn giản, thế nhưng vật trang trí rất có giá trị, giữa phòng là cái giường, ra trải bằng tơ tằm màu đen, sàn gỗ trông như được bảo dưỡng rất tốt.

Trong phòng ít đồ vật, nhưng mỗi thứ hắn đều không có khả năng mua nổi.

Dương Quân đứng trong phòng lo lắng nên mở cửa mà đi tìm người kia hay là đi về, đang lúc hắn do dự, cửa mở

“Người là người bọn họ khản trương chuẩn bị cho ta sao?”

Một giọng nam nhân khàn khàn mang theo tia trào phúng cất lên.

Dương Quân lại càng hoảng sợ, bất giác nhìn về phía nam nhân.

Trong cuộc đời này hắn chưa từng thấy qua nam nhân nào có vẻ mặt lĩ lệ như thế, hiện tại nam nhân không thấy giống với con người này hờn giận mà nhăn mi lại, lầm bầm nói: “Sao lại xấu xí thế này?”

Nam nhân trước mắt không thể nói khuôn mặt dễ nhìn, mắt không lớn, mũi không thẳng, môi dày, thoát nhìn thấy da thô ráp, thân hình cao lớn nam tính, mày đen, toàn thân cao thấp không có chỗ nào để Diệu Y Lãm nhìn thành nữ nhân, cùng với tiêu chuẩn mỹ nhân của hắn kém xa vạn dặm!

“Kháo! Thế này làm sao làm cho lão tử cứng rắn đứng lên!”

Hắn mắng chửi thô lỗ so với bề ngoài nhìn không tương xứng, mà bị vẻ ngoài của hắn mê hoặc Dương Quân vẫn đang ngốc ngốc há miệng mà nhìn hắn, không nghe thấy lời hắn nói.

Nhìn người kia bộ dạng ngu ngốc, Diệu Y Lãm càng chán ghét.

“Đồ dê tiện! Nhìn đủ chưa?”

Dương Quân bị một tiếng mắng này làm tỉnh lại, mù mờ nhìn người kia.

Hắn đang nói gì?

“Còn nhìn! Muốn có tiền thì nhanh chóng đến mà hầu hạ lão tử, tiền của ta không có cho không đâu!”

Đừng tưởng rằng ta không biết, người không phải vì tiền sao? Tự nguyện vì tộc nhân bọn ta mà sống chết, mặc kệ có thành công hay không đều được cấp cho một số tiền lớn mà người bình thường đều tiêu xài không hết.

Vì tiền mà bán thân thể mang thai cho nam nhân khác khiến hắn khinh thường.!

Y Lãm chán ghét nhìn vẫn không hiểu nam nhân này ra làm sao, bực dọc mà kéo áo, hắn chợt phát hiện một trận khô nóng từ thân dưới truyền đến.

Diệu Y Lãm sửng sốt, với nam nhân như vậy hắn còn phản ứng?

Này không phải là khô nóng bình thường, hấn chợt nhớ tới lúc uống rượu

Chết tiết! Nhất định là hấn uống trúng rượu đã hạ được!

Trước mắt hiện lên hình dáng Bùi Nguyệt Thần tươi cười, hấn ở trong lòng hung hăng chửi bới!

Bất quá nghĩ lại phỏng chừng đêm nay khó qua rồi, Diệu Y Lãm trong lòng tức giận, không có nơi nào phát tiết, nhất thời lửa giận toàn bộ trút lên người Dương Quân.

“Người nghe không hiểu lời ta nói sao? Muốn ta thao người thì tự mình nằm sấp trên giường đi!”

Người này thật thô lỗ...

Dương Quân hơi nhú mi, hấn cho rằng xinh đẹp như thế có thể tính cách cũng tốt. Hơn nữa lời người kia nói cũng thật kì quái, hấn muốn là gì a?

Dương Quân mơ hồ cảm thấy sự tình có chút cổ quái, người kia hình như hiểu lầm rồi.

Theo hấn nói thì hình như là hấn coi mình là nữ nhân...

Uống say rồi sao? Trên người Diệu Y Lãm đúng là có truyền đến mùi rượu nhàn nhạt nên Dương Quân cho là như vậy.

“Ta điều không phải...”

Đang muốn giải thích cho người kia nguyên nhân mình ở chỗ này, lại bị người kia dứt khoát cắt đứt.

“Không phải cái gì? Không phải là để ta thưởng sao!”

Thuốc dần dần có tác dụng, Diệu Y Lãm toàn thân giống như lửa đốt.

Con mẹ nó! Thuốc này quá lợi hại a!

Nam nhân ở trước mặt môi nhúc nhích còn đang nói cái gì đó, hấn hoàn toàn không có tính nhẫn nại nghe nam nhân kia nói.

Hấn hiện tại trong đầu chỉ có một ý niệm, chính là phát tiết!

5. Chương 5

“Sao vậy vẫn còn bất động? Chẳng lẽ còn muốn ta tới giúp người sao?” Diêu Y Lãm nở ra một nụ cười hung ác “Muốn ta tự mình đến cũng được, nhưng lát nữa người có muốn khóc cũng khóc không nổi!”

Nói xong hắn một tay đẩy người kia xuống giường, mình cũng theo lên, muốn cởi quần người kia ra.

Dương Quân đột nhiên bị đẩy kinh sợ, chưa kịp phản ứng thì đã ngã xuống giường, sau đó còn bị nam nhân xinh đẹp kia bắt đầu đè ép cởi quần hắn ra.

Mặt hắn đỏ lên, tình cảnh như vậy dù có trì độn cũng nhìn ra nam nhân kia muốn làm gì mình.

“Đừng...Ta không phải nữ nhân...”

Diêu Y Lãm vừa áp chế phản kháng xé quần của hắn, vừa cười nhạo nói: “Ta đương nhiên biết người không phải nữ nhân, nữ nhân nào to lớn như người đã sớm nhảy lầu rồi!”

Dương Quân mạnh mẽ mà vùng vẫy giãy dụa, nhưng không nghĩ tới nam nhân bề ngoài nhã nhặn vậy khí lực lại cường đại như thế, quanh năm lao động chân tay trước người này lại như một hải tử. Vốn bị được tính kích thích Diêu Y Lãm bị Dương Quân đụng trúng dục hỏa như thiêu đốt, bụng dưới truyền đến một trận co giật.

Sốt ruột tát cho nam nhân kia hai tát, nhìn hắn bị đánh đến choáng váng, Diêu Y Lãm nhân cơ hội lật người hắn lại, cởi dây lưng bên hông đem buộc hai tay hắn lên trên đầu.

“Đừng! Buông...xin người...”

Tiếng kêu đã mang theo ý khóc, đến bây giờ cũng không nghĩ đến mình thân là nam nhân lại bị người cùng giới xâm phạm!

“Kêu cái gì, lát nữa sẽ có đủ thời gian cho người kêu! Lão tử có thể thượng người còn không biết là người như người có được phúc khí!”

Quần Dương Quân toàn bộ đã bị cởi ra, mông xinh đẹp mềm mại đã lộ ra trước mắt hắn, hắn tặc tặc lưỡi__, nhìn xú nam nhân này như thế nhưng cái mông vừa mắt, lông trên cơ thể cũng không nhiều, hai đùi trơn nhẵn, nếu nói không nhìn phía trước thì chắc vẫn còn có thể tiếp tục làm tiếp.

Hạ thân Diêu Y Lãm từ lâu đã cương cứng không chịu nổi, tách hai chân Dương Quân ra, bực hắn quỳ ở trên giường, cái mông nhếch cao.

Kéo quần xuống, thắt lưng đưa về phía trước, Diêu Y Lãm đem bảo bối của mình đi vào.

“A !”

Dương Quân lập tức thét lên thảm thiết, hạ thân truyền đến cảm giác bị xé rách đau nhức, đồng thời Diêu Y Lãm cũng vừa đau vừa thích kêu lên.

Tiểu huyết không được bôi trơn bị tiến vào khiến máu theo chuyển động ra vào của nam nhân chảy ra, chảy đầy giữa bắp đùi.

Dương Quân cảm giác mình bị xé làm hai nửa, chân đau đến run rẩy, cả người đổ mồ hôi, muốn nói gì đó lại không nói nên lời.

Diêu Y Lãm cũng biết là rất đau, nhưng huyết động nam nhân khiến cho hắn cảm thấy chưa từng được trải qua khoái cảm như vậy, có máu bôi trơn khiến hắn khắc chế không được mà chuyển động vật đang cương cứng.

Con mẹ nó, cảm giác đúng là thích!

Hắn rất thích chà đạp thân thể nam nhân phía dưới, không để ý nam nhân như muốn ngắt đi mà mãnh liệt công kích!

Nam nhân đau đến không nói được gì, chỉ có trong lúc đau đến không chịu nổi lầm bầm hai tiếng. Nghe tiếng rên rỉ khác với nữ nhân càng khiến hắn thêm hưng phấn, kết quả chính là khiến Dương Quân càng thêm khổ sở.

Đang mạnh mẽ sáp nhập, Dương Quân cảm thấy thân thể người kia xiết chặt, sau đó một dòng chất lỏng ầm ầm bắn vào trong cơ thể mình.

Hắn bắn thật lâu, dịch chất nóng hổi khiến Dương Quân khó chịu mà giãy dụa thân thể.

Diêu Y Lãm thoải mái thả mình trên người Dương Quân, cảm giác toàn thân sảng khoái, đã lâu không làm hết sức như thế rồi.

“A! Nguy rồi...”

Gương mặt thỏa mãn hiện ra vẻ kinh ngạc.

“Ta thậm chí đã quên...”

Diêu Y Lãm bộ dạng ảo não, nặng nề mà đánh lên cái mông trút giận.

Cảm giác khi sờ vào thật thích...

“Vừa rồi thượng người tự nhiên quên làm, thật là một món hàng *** đáng! Quả nhiên thích hợp làm nam nhân thị hầu!”

Hắn nhìn tiểu đệ đệ của mình, được hiệu dường như không giảm đi, lại đứng lên rồi.

Xem chừng đêm nay còn có thể chơi đùa vài lần, Diêu Y Lãm cười ta suy nghĩ.

“Nhưng người yên tâm, hôm nay ta ăn người no nê, ta sẽ để bụng người lưu lại nòi giống của ta...”

Lúc này Dương Quân đang trong trạng thái nửa hôn mê, cho rằng cực hình đã kết thúc bèn nỗ lực khép hai chân lại, nhưng ngay lập tức bị giật lại, hung khí như thiêu nóng kia lại một lần nữa xông vào.

Tiểu huyết mới bị thương lại bị ép dẫn ra, vô lực mà đón nhận sự xâm phạm của nam nhân!

Nam nhân tiến nhập nhiều lần đột nhiên lửa nóng ngừng lại, hắn theo bản năng mà khép chặt tiểu huyết, nam nhân trên người cúi đầu mà nở nụ cười: “Yên tâm, sẽ đưa cho người”.

Vật kia của nam nhân trong cơ thể vẫn không nhúc nhích, Dương Quân không hiểu nhưng cảm giác có chút kì quái, nhưng chuyện mà hắn cả đời cũng không nguyện ý sẽ xảy ra!

Dần dần, hắn cảm thấy trong cơ thể nam nhân sản sinh một chút biến hóa dị dạng, lúc đầu tưởng ảo giác, nhưng cảm nhận vách tường bên trong bị một vật nhọn nhỏ dài đụng chạm, muốn phản kháng, nhưng lập tức Diêu Y Lãm ngăn hành động của hắn lại, gắt gao mà giữ chặt hắn!

“Đừng! Đó là cái gì...”

Vật thể nhỏ dài kia chậm rãi theo bên vách bên trong mà tiến vào, hình như là đang dò xét gì đó.

Dương Quân cảm thấy cực kì khủng hoảng, hắn tuyệt vọng mà nhìn người kia.

Diêu Y Lãm trấn an hắn: “Không phải sợ, đó là của ta...ngoan ngoãn, rất nhanh sẽ kết thúc”.

“Dừ...Đừng...”

Diêu Y Lãm ngoài miệng thì an ủi hắn, nhưng vẫn cố sức làm cho dị vật trong cơ thể trên vách dao động.

Người thường trên người sẽ không có vật quái dị như thế...

Dương Quân lên nhìn nam nhân phía trên, con ngươi nhạt màu của hắn như viên bi thủy tinh khi còn bé hay chơi, nhân thần băng lãnh giống như loài động vật...

Dương Quân đột nhiên cảm giác người kia căn bản không phải con người!

Không phải con người không phải con người không phải con người không phải con người không phải con người

Trong lòng nhất thời không thể tiếp nhận nảy lên sợ hãi, hắn khủng hoảng mà kêu lên!

Bị tiếng thét chói tai đột ngột phân tâm Diêu Y Lãm tiện tay tát hắn vài cái, bị đánh đau khiến Dương Quân thanh tỉnh, nhưng phía sau cơ thể truyền đến đau đớn khiến hắn hận không thể chết ngay bây giờ!

Bên trong vách hắn bị vật dài nhỏ bén nhọn kia đâm xuyên qua, hơn nữa nó đang không ngừng hướng bên trong tiến vào!

Hắn không chịu nổi áp lực quá lớn mà ngất đi, sau đó tỉnh lại vài lần hắn hoang mang hết sức, dị vật đã mất, mà nam nhân còn đang trên người hắn không ngừng nỗ lực tiến nhập, đem hắn thao không còn ra bộ dáng gì.

Cuối cùng ý thức lộn xộn, cảnh hắc ám trước mắt hắn tình nguyện vĩnh viễn không tỉnh lại...

6. Chương 6

Ngày hôm sau, thân thể khó chịu, miễn cưỡng tỉnh dậy.

Mở mắt, sáng sớm ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, tuyết trắng tựa như một tấm lụa mỏng được gió nhẹ thổi phất lên, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim nhỏ kêu âm ỉ.

Với người bình thường mà nói, đó chính là một buổi sáng tốt lành, nếu là lúc trước Dương Quân nhất định sẽ đi ra bên ngoài vui vẻ mà hít thở không khí trong lành, có một tâm trạng thoải mái.

Nhưng hiện tại toàn thân truyền đến đau đớn kịch liệt, hắn có thể kiểm soát mình phát ra âm thanh đã là cực hạn rồi.

Cổ họng Dương Quân đau bỏng rát, đây xác định là di chứng hôm qua lưu lại, tối hôm qua hắn cầu xin tên ác ma kia không biết bao nhiêu lần, đến lúc không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể vô lực mà rên rỉ. Một chút khó chịu khắp các bộ phận trên người không nói làm gì, trải toàn thân là dấu hôn, vết cắn cùng với vết thâm do ngón tay lưu lại từ cổ đến chân. Hai chân càng lúc càng đau đến không thể khép lại, hắn chỉ có thể duy trì tư thế không tự nhiên nằm ở trên giường.

Khe khẽ động, bên trong như có dao đâm!

Trên giường bừa bãi, mùi dịch ẩm ướt dính ở trên giường và chặn làm hắn cảm thấy buồn nôn, hắn thấy bên trong tiểu huyết còn có dịch, cái miệng nhỏ bị đùa bỡn một đêm hé mở dịch liền theo đó chảy ra ngoài.

Người mà Dương Quân xem như ác ma đêm qua phát tiết hết đã đi rồi, may mắn, nếu như tỉnh lại còn thấy người kia làm ra hành động không giống nam nhân đối với mình, hắn thực quá bi thảm rồi.

Buộc trên tay là dây lưng mà nam nhân dùng bắt hắn thay đổi các tư thế dày vò. Vết thâm trên cổ tay có thể rõ ràng cho thấy vết tích bị buộc chặt, có nơi tróc da chảy máu, là do tối hôm qua hắn liều mạng kháng cự nên lưu lại.

Cổ nén đau, hắn nỗ lực xuống giường mặc quần áo.

Hai chân vừa run rẩy tiếp xúc mặt đất, không chịu nổi mà mềm nhũn, té ở trên mặt đất.

May trên sàn có thảm, ngã xuống cùng không đau.

Dương Quân khẽ cắn môi, ngăn không cho nước mắt trào ra, nếu dùng chân không được, hắn còn có tay, có bò hắn cũng phải rời khỏi nơi này!

Quỳ trên mặt đất, hắn dùng tay tiến tới phía trước chỗ quần áo rơi. Vắt vả mặc y phục vào, nút quần bị đứt rồi, cũng may không ảnh hưởng hắn mặc quần. Mặc xong quần áo, hắn nhìn qua cửa sổ, nếu nhảy từ cửa sổ ra, chưa tới mặt đất đã ngã xuống.

Không còn lựa chọn nào khác, hắn chỉ có thể đi cửa chính.

Thuận lợi ra tới bên ngoài, trên đường đi hắn không gặp một ai. Dương Quân thở phào nhẹ nhõm, cho rằng mình vận khí tốt không hề biết rằng người hầu không có sự cho phép của Bùi Nguyệt Thần không được tùy tiện ra vào nơi này, mà mới sáu giờ sáng, người trong nhà đều đang mộng đẹp, ngủ rất say.

Với việc kéo thân thể này về tới phòng cũng không ý thức được gì, Dương Quân lần thứ hai mở mắt thì mình đã nằm trên sàn nhà phòng khách, cửa mở, xem ra mình về đến đây không chịu đựng nổi ngất đi.

Từ mặt đất bò lên, Dương Quân cảm thấy thân thể mình hình như phát sốt, đang nóng rần lên. Trên người

dính dính rất muốn tắm rửa, cho dù không tắm, hấn cũng muốn tẩy đi vết tích trên người, mùi người kia lưu lại làm hấn muốn nôn!

Tới phòng tắm, hấn mở vòi phun, nước lạnh tạt vào người hấn, phía sau hỗn hợp cùng máu chảy xuống.

Cố ý không dùng nước nóng hấn ra sức cọ rửa thân thể của chính mình, trên người mỗi một nơi đều khiến hấn nhớ lại trên người mình đã xảy ra chuyện gì

Coi người khác không ra gì, người kia lời lẽ vũ nhục hấn làm hấn bây giờ trong đầu còn vang lại...

“Ta không phải nữ nhân...”

“Ta không ti tiện...”

“Ta không lấy tiền của người...”

“Tại sao lại đối xử với ta như vậy...”

“Ông ta sợ...”

Ông nói nam tử hấn không được khóc, nhưng ta hiện tại rất khổ sở...

Rất sợ hãi...

Ai tới cứu ta ...

Nam nhân ngồi dưới đất gắt gao co người lại, nước mắt khóc.

Ngày hôm nay không có đi làm, Đỗ quản gia gọi điện, nghe thấy hấn nói bị bệnh cũng không nói gì hấn nữa, chỉ hỏi hấn uống thuốc chưa còn hỏi muốn người đưa cơm đến phòng hấn không, trong lòng Dương Quân có chút ấm áp.

Trên đời này còn có người quan tâm đến hấn...

Cho dù chỉ là lễ nghĩa...

Không muốn cho người khác thấy bộ dạng bi thảm của mình, hấn khéo léo cự tuyệt, nói mình tùy tiện nấu cái gì đó là được. Nhưng trên thực tế là hấn vừa nằm xuống giường khí lực cũng mất hết, vốn cơ thể nóng

rần hần lại ngâm nước lạnh quá lâu nên tình hình càng nghiêm trọng.

Uồng thuốc cảm mạo tìm thấy trong tủ treo quần áo, hần cuộn mình ở trong chăn, Dương Quân run lên cầm cập. Nhớ lại trước đây khi bệnh bà nấu cho hần chén canh gừng, uống xong nhiệt khí bốc lên, cả người đều nóng hừng hực. Ông sẽ ở bên cạnh kể chuyện cho hần nghe đến khi hần ngủ, mà cảnh như thể hiện chỉ có thể thấy trong mộng.

Lúc bị bệnh cảm thấy cực kỳ tịch mịch, giống như trên thế giới chỉ còn lại một mình hần.

Đại khái mệnh hần ti tiện, ông trời biết hần bệnh không dậy nổi, mặc dù màn đêm buông xuống mơ màng sốt đến sang ngày hôm sau là hết, lại tiếp tục làm việc nhưng không như trước, hần không muốn là ở chỗ này nữa, bất luận là cho hần bao nhiêu tiền, hần cũng không thể quên mình bị vũ nhục.

Làm được một tuần, người kia cũng chưa có trở về, thời gian xin nghỉ ở công trường cũng đã hết. Dương Quân nhanh chóng muốn nghỉ làm, Đỗ quản gia nghe xong ý tứ của hần nghĩ qua một lúc rồi đáp ứng.

“A...cái này, xin hỏi đối với người kia có ảnh hưởng gì không?”

Dương Quân có chút lo lắng mình đi rồi người kia có mất công việc này không, cảm thấy hần rất thích công việc này.

“Người không cần lo lắng, ta sẽ liên hệ hần kêu hần mau chóng đi làm, nếu có chuyện thực cấp bách cũng có thể kéo dài thời gian”.

“A, vậy tốt rồi”.

Dương Quân vui vẻ, thu dọn đồ đạc của mình ly khai nơi đẹp đẽ nhưng không để lại cho hần kí ức tốt đẹp này.

=====

Diệu Y Lãm thưởng thức mỹ vị trước mắt, ngồi đối diện chính là Bùi Nguyệt Thần đã không nhìn thấy hơn một tuần.

Tư thế dùng cơm của Diệu Y Lãm rất ưu nhã, động tác trôi chảy ưu tú có thể đi đóng phim được rồi a

“Xem ra người tâm tình tốt, vừa lúc ta mới an bài đối tượng thí nghiệm cho người rồi, định vào hôm nay thế nào? Lần này tuyệt sẽ không để sai lầm như lần trước”.

Bùi Nguyệt Thần rót rượu nho vào cái ly dài có chân nhấp một ngụm, nam nhân đối diện nghi hoặc nhìn hần.

“Người đang nói cái gì? Ta không phải đã làm thí nghiệm một lần rồi sao? Kết quả cũng không thể có sớm như vậy được a”.

Bùi Nguyệt Thần nhăn mặt nheo mi “n? Nếu như ta nhớ không lầm, đối tượng thí nghiệm đầu tiên của người đã bị một con rệp nhỏ trộm đi, người nói đối tượng thí nghiệm là ai?”

Diêu Y Lãm ngây ngốc

“Ngày đó hẳn không phải ở trong phòng đợi ta sao? Lão tử thao hẳn suốt cả một buổi tối! Sao lại có nhầm lẫn!”

“Ngày đó lúc người đang ở trên lầu chỉ thấy tiểu sâu là vật thí nghiệm cố gắng đi ra ngoài, không cẩn thận bị ta nhìn thấy, cảm thấy có hứng thú nên cùng hẳn chơi một chút”.

Bùi Nguyệt Thần càng có hứng thú mà nhìn hẳn nhíu mày

Diêu Y Lãm á khẩu không nói được gì.

“Ta rất tò mò ngày hôm đó cùng người trải qua một đêm xuân đến tột cùng là ai a?”

7. Chương 7

Về tới công trường, vào gian phòng sơ sài được dựng lên làm nơi công nhân ngủ nghỉ. Vừa đẩy cửa liền ngửi thấy mùi hôi đặc trưng của nam nhân, phần lớn công nhân đã bắt đầu đi làm, làm việc cả ngày mồ hôi đầm đìa, về lại phòng không ai còn muốn đi tắm rửa. Chuyện này một là do thói quen, bọn họ không như người thành phố ưa sạch sẽ; hai là do không có nơi để tắm, công trường ngay phía trước, người khác sẽ nhìn thấy a! Mà nhà tắm tiện nghi cũng tới hai đồng một lần tắm, có hai đồng đó lúc ăn cơm thêm được hai quả trứng gà rồi! Hẳn sướng hơn, cách ngày còn có thể dùng được hệ thống cung cấp nước uống, những người khác trên người có bọ chét là chuyện bình thường.

Dương Quân trước đây quen rồi, thay đổi cũng không cảm thấy gì, nhưng ở đó có hai ngày khi trở về sao lại không quen nổi mùi vị kia.

Hơi nhíu mi đi đến giường ngủ của mình, đem chăn bông có mùi khác thường kia mở ra, lấy ruột chăn ra ngoài phơi nắng, ngâm ga giường với vỏ chăn trong chậu.

Khi hẳn không ở đây có khi đã bị người khác nằm.

Dọn xong nằm ở trên giường, so với chỗ ngủ hai ngày nay thì nơi này hoàn toàn khác nhau.

Xin đốc công ngày mai mới bắt đầu làm việc nên bây giờ hẳn có rất nhiều thời gian, nằm tới nửa ngày cũng không buồn ngủ. Nhưng bình thường cũng không có tiêu khiển gì xem như hôm nay là ngày hẳn được đi chơi, hẳn cũng không nghĩ ra nên làm gì.

Vốn là người thành thật chất phác nên hẳn đến bây giờ cũng chưa thể thích ứng với cuộc sống xa hoa rực rỡ nơi thành thị, cho dù sau khi gia gia nãi nãi qua đời hẳn về thành phố, lúc gia đình còn giàu có, cũng không thấy được cuộc sống thành thị tốt hơn nông thôn chỗ nào.

Đối với hẳn mà nói, thành thị toàn người sầm uất nhốn nháo, nhịp điệu sống rất nhanh, nhà cao tầng cùng không khí ô nhiễm.

Ngược lại..., hẳn thích hợp với không khí nông thôn cây cối hoa cỏ cuộc sống thong dong thư thả. Khi hẳn nói lên những lời này, Dương Minh cũng dùng ánh mắt xem thường liếc hẳn. Cha mẹ cũng nói hẳn không tranh giành không tham vọng, là mệnh hưởng phúc. Hẳn cười nói có khả năng a.

Mà hẳn hiện tại hẳn cũng không thay đổi suy nghĩ, đợi khi đệ đệ tốt nghiệp rồi hẳn cũng có thể an tâm trở lại nông thôn, tuy rằng nông thôn là nơi đơn sơ cũ kỹ, nhưng tốt xấu gì cũng có thể ở được, thôn quê hẳn trước đây thường có người ngoại tỉnh đến thu mua hoa, hẳn dựa vào việc trồng chăm hoa cũng có thể có được cuộc sống đủ ăn đủ mặc.

Kì thực hạnh phúc của hẳn rất đơn giản, rất dễ thực hiện.

Hẳn có một tâm nguyện nhỏ...

Chính là ở nhà có người vợ dịu dàng cùng đứa con chờ hẳn.

=====

Làm việc được một tháng, Dương Quân cảm thấy thân thể mình rõ ràng đang biến đổi khác biệt. Trước đây hẳn đầu óc nhanh nhạy, khí lực lớn, có thể vật người khác không dậy nổi. Hiện tại hẳn thường xuyên cảm thấy thân thể suy nhược, khẩu vị kém, ép mình ăn nhiều một chút lại muốn nôn. CƠM không ăn no đương nhiên làm việc cũng không có tinh thần, có lần thiếu chút nữa ngã từ giàn giáo xuống, toàn thân mồ hôi lạnh. Đốc công nhìn thấy vậy cũng không bảo hẳn lên cao nữa.

Hôm nay lúc ăn trưa, Dương Quân hạ quyết tâm ăn hết CƠM, nếu cứ thế này sớm muộn gì cũng bị thôi việc. Nhưng hẳn vừa nhìn thấy trong bát có thịt kho tàu cùng đậu cô-ve xào thì một CƠM buồn nôn tràn lên cổ họng, không muốn ăn CƠM nữa!

Thở dài, đặt đĩa sang bên cạnh. Người ở bên chế nhạo nói: “Yêu, sao lại ăn không vô rồi? Thật giống đàn bà! Đưa đây, các ca ca giúp người giải quyết!”

Nói rồi đoạt lấy CƠM trên tay hẳn.

Cơm công trường được quy định số lượng, chỉ là muốn lát nữa sẽ ăn lại Dương Quân không còn cách nào khác mà nhìn hấn, cũng xấu hổ không lấy lại.

Quên đi...dù sao mình cũng ăn không vô.

Lát sau thấy Hoàng Đại Nghiêm đi tới, lớn tiếng nói: “Người tiên tiểu tử này thực vô tâm! Đi cướp cơm người khác a, thế này buổi chiều tiểu Dương sao làm việc a!”

Người cướp cơm của hấn ủy khuất nói: “Đâu a? Ta là nhìn thấy hấn mấy ngày nay một phần cơm cũng chưa từng ăn hết, lãng phí quá nha!”

“Dù sao người cũng không nên lấy cơm của người khác, tiểu tử người nếu lại đói bụng mua hộp khác không được sao, sau này ít lấy đồ người khác đi!”

Hoàng Đại Nghiêm ngữ khí nghiêm túc, là người lớn tuổi nhất ở công trường này, kinh nghiệm phong phú, lại là thợ chính, mọi người đều nghe theo hấn.

“Cơm này không phải mắc sao...” người oan ức mà lâu bầu.

Hoàng Đại Nghiêm nghe xong hai hàng lông mày dựng lên, như muốn phát hỏa, Dương Quân vội vàng nói: “Không cần, ta quả thực mấy ngày nay ăn không ngon miệng, cho ta ta cũng ăn không vô”.

Hoàng Đại Nghiêm sắc mặt bình tĩnh trở lại “Hai ngày này nhìn người vác xi măng hai chân đều run run, nếu là có bệnh hay là đến bệnh viện xem thử qua, đừng lo lắng tiền bạc. Ở bên ngoài không ai chăm sóc người, không biết tự chăm sóc mình sao?”

Dương Quân cười cười nói đã biết, trong lòng có chút cảm động.

Sau giờ nghỉ trưa, tới lúc bắt đầu làm việc, từ chỗ bóng râm nghỉ ngơi công nhân lục đục đi ra chỗ làm, Dương Quân cũng theo mọi người đứng lên.

Mới vừa đứng dậy, hấn bị chóng mặt một trận, suýt chút nữa đứng không được.

Đỡ lấy hai bên giá đỡ, nghỉ ngơi qua một lát liền tốt hơn.

Không phải không nghĩ tới xin nghỉ, nhưng thân thể của mình luôn khỏe mạnh, ít khi cảm mạo, xin nghỉ vì nguyên nhân này hấn thật không nói được! Hơn nữa xin nghỉ phép một ngày thì mất một ngày tiền công, suy nghĩ kỹ hấn quyết định miễn cưỡng chống đỡ.

Đến giữa trưa, mặt Dương Quân đã tái nhợt. Đang lúc nhắc bao xi măng lên, đột ngột cảm đầu xuống

dưới.

Hắn nghe thấy xung quanh hét lên hoảng sợ.

8. Chương 8

Lại một lần nữa mở mắt ra, trước mắt là mọi thứ đều màu trắng.

“Người tỉnh?”

Một đôi mắt to của cô gái mặc đồ hộ sĩ màu trắng ngọt ngào cười với hắn, Dương Quân hơn nửa ngày mới nhận ra mình đang ở bệnh viện.

Hắn vội vàng ngồi dậy, cơn đau từ mu bàn tay truyền đến.

“Ôi! Người đừng cử động a, vẫn còn đang truyền dịch mà!”

Tiểu hộ sĩ vội ngăn hắn lại, Dương Quân nhìn kim tiêm trên tay mình, hỏi cô gái: “Ta bị bệnh gì?”

“Người là một mối quá độ cộng thêm ăn uống không đủ dinh dưỡng, nhiệt độ cơ thể cũng cao. Cho người truyền đường glu-co, kết quả kiểm tra cụ thể còn chưa có, đợi thêm lát nữa”

“Tiền xem bệnh của ta...”

Hắn có chút lo lắng tiền xem bệnh của mình, có một lần cảm mạo đến hiệu thuốc mua thuốc, mất những mấy đồng, sau này nếu không phải bệnh nghiêm trọng hắn cũng không uống thuốc. Bây giờ còn truyền dịch, cái này không biết hắn phải tốn bao nhiêu tiền.

Hôm nay ở công trường không có làm được gì hết, khẳng định không có tiền công. Hắn còn đang ở viện, xem ra bữa cơm cũng bị nhờ rồi, chính mình lại phải bỏ tiền mua cơm...

Hắn trong đầu nghĩ lung tung.

“Người đưa người đến ứng tiền trước rồi, bọn họ nghe nói người không gặp phải vấn đề lớn đều đi trước”.

“Đã ứng bao nhiêu tiền?”

“Tổng cộng là hai trăm lẻ năm”.

Là hai tháng sinh hoạt phí...

Tiền này khấu trừ trong tiền lương a...

Thấy chai nước truyền sắp hết, Dương Quân lột kim tiêm trên mu bàn tay xuống.

Hộ sĩ thấy vậy trừng mắt há mồm chỉ ngón tay hắn: “Người, người...”

Hắn bước xuống giường trong khi mang giày, khó hiểu nhìn cô gái, mang theo ý thắc mắc.

“Người sao lại tự mình đem kim tiêm kéo ra!!”

“Ách...?”

Hắn nghiêng đầu hỏi “Ta không thể lấy ra sao?”

Hộ sĩ tức giận mà nói: “Chỗ châm kim còn phải khử trùng có biết không? Trước khi lấy ra còn phải phòng ngừa chảy máu, đây là bước thông thường có biết không!”

Dương Quân ha hả cười: “Không có việc gì, bình thương trên tay dù bị cắt một vết lớn ta cũng như vậy, không như người tiểu cô nương yếu ớt”.

“Người...” hộ sĩ vừa buồn cười vừa tức giận, “Quên đi...”

“Thân thể của người mấy ngày gần đây không thể làm việc được, tốt nhất là ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày, còn phải ăn uống dinh dưỡng một chút hết sạch đường glu-cô thì không được”.

Hắn gật đầu đồng ý, nhưng căn bản không để trong lòng.

Không làm việc hắn ăn gì? Ngày hôm nay té xỉu là ngoài ý muốn, sau này hắn sẽ đem cơm ăn hết.

Dương Quân mang giày xong, hướng cửa đi, hộ sĩ gọi hắn lại: “Báo cáo kiểm tra còn chưa có! Người sao lại đi rồi?”

Hắn hướng cô gái gật đầu cảm ơn, không để ý lời khuyên can của hộ sĩ đẩy cửa ra ngoài.

Mà Dương Quân vừa đi, bác sĩ đã đến cầm trong tay tờ báo cáo xét nghiệm.

“Đi? Người nọ đâu?”

Nhìn giường trống không, hộ sĩ thở dài: “Chưa từng thấy qua người kì lạ như vậy, không nhìn kết quả kiểm tra đã bỏ đi”.

Lại nhìn tờ kết quả trong tay bác sĩ, “Kết quả ra sao?”

Bác sĩ nhăn mi lại, bộ dạng có chút cổ quái.

“Người nói người này kì lạ, xem kết quả thí nghiệm lại càng lạ, người xem xét này...”

Đúng lúc này ngoài cửa bước vào mấy người mặc đồ đen, thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng. Đứng trong phòng bệnh liền khiến nơi này trở nên chật hẹp.

Bác sĩ cùng hộ sĩ bị tình cảnh thế này dọa đến ngây ngốc.

Trước mặt một người đi đến “Ngại quá, có thể đưa báo cáo trên tay người cho ta xem được không?”

Bác sĩ hồi lâu mới kịp phản ứng, ra đối phương muốn xem kết quả xét nghiệm trên tay mình.

Tuy rằng bị nhóm người trông như xã hội đen hù dọa, nhưng vẫn còn chút lương tâm nghề nghiệp bác sĩ cứng đờ người lắc đầu “Xin lỗi...tài liệu về người bệnh phải được giữ kín...”

Không để ý đến lời nói của vị bác sĩ, một người nói xin lỗi rồi đem tờ giấy kia cầm lấy.

Bác sĩ ngây người nhìn bọn họ, hộ sĩ trốn đằng sau lưng hắn.

Hai người đều không hện mà im lặng.

Cùng thái độ như thế, người kia đem tờ giấy thu lại, hướng những người khác vẫy tay, mọi người liền đồng loạt xoay người rời đi. Yên lặng đến không nghe được tiếng bước chân, dễ nhận ra đã được huấn luyện kĩ càng.

Bọn họ đi không quên đóng cửa lại, người đi đầu dường như nhớ ra điều gì, quay lại nói một câu: “Về chuyện bản kết quả xét nghiệm này, sau viện trưởng cũng sẽ nhắc nhở các người, chuyện hôm nay phát sinh tốt nhất nên quên hết đi. Nếu như các người không hi vọng mình hoặc người nhà mình gặp phải chuyện gì...”

Hai người quay mặt nhìn nhau, cùng toát mồ hôi lạnh.

=====

Dương Quân ra khỏi bệnh viện thì vẫn còn đang lo lắng về cơm tối, không hề phát hiện nguy hiểm đang đến gần.

Chưa từng nghĩ tới mình trên đường bị bắt cóc, Dương Quân không thể tin được mình hiện giờ đang bị ép nhét vào trong xe.

Người bắt cóc hắn trông rất có kinh nghiệm, hành động nhanh gọn, hắn thậm chí không kịp kêu một tiếng.

Hắn bắt an ngồi trên xe, bắt cóc hắn là ba người đàn ông cao to, thân thể cường tráng, vẻ mặt vô tình, toàn bộ mặc đồ đen. Hắn không nghĩ bọn họ lại đáng sợ, trái lại còn có chút lịch sự.

“Dương tiên sinh, thật xin lỗi chúng tôi không nên dùng cách này mời ngài, nhưng chủ nhân của chúng tôi muốn gặp ngài”. Nam nhân đối diện hắn nói: “Nơi chúng ta đến không xa, xin nghỉ ngơi lát. Ngài không nên có ý phản kháng, bởi vì dù phát sinh chuyện gì chúng tôi cũng có thể bắt ngài lại!”

Nam nhân dùng từ làm hắn ngây ngốc một chút, đến lâu sau mới phản ứng lại “Dương tiên sinh” kia đúng là chỉ hắn.

Trước đây chưa từng có người nào xưng hô với hắn như vậy, phần lớn mọi người đều dùng con mắt xem thường nhìn hắn.

Bởi vì hắn là một dân công...

Mà nam nhân kia lời nói tuy lịch sự, nhưng thái độ phi thường cứng rắn, chỗ này tuyệt không có chỗ cho hắn nói!

Dương Quân cười khổ một chút, hắn không nghi ngờ lời nam nhân kia nói. Nhìn thử cái xe dài màu đen có rèm che biết rằng mình không có khả năng so với người có tiền, bắt cóc hắn chẳng có lợi gì.[?] Phản kháng lung tung chỉ làm tình hình của mình thêm rối mà thôi.

Nhưng làm hắn cảm thấy kì quái chính là, chủ nhân của bọn họ tại sao muốn gặp hắn?

Hắn không nhớ rõ mình có gặp qua loại người có tiền như thế này a

Không...nếu như vậy gần đây nhất có thể là...

Sắc mặt của hắn dần trắng bệch.

Dự cảm bất thường lóe lên trong đầu hắn...

9. Chương 9

Khoảng hơn một giờ đi xe, bọn họ dừng lại trước một căn nhà lớn màu trắng.

Không như chỗ Dương Quân làm việc hồi trước xa hoa lộng lẫy, nơi này có cảm giác rất ưu nhã thư thái.

“Dương tiên sinh, mời xuống xe a”.

Một người mặc đồ đen xuống trước mở cửa, mời hắn xuống xe.

Dương Quân lo lắng bước xuống mới phát hiện ra còn có một chiếc xe giống thế này đi theo phía sau, chiếc xe kia cũng có mấy người mặc đồ giống những người trên xe mình. Bọn họ đi tới vây quanh người hắn, ngăn mọi đường chạy trốn của hắn.

Người nam nhân phía trước nói: “Mời”.

Dương Quân bất đắc dĩ theo sau.

Vào trong phòng, những người này đem hắn xuống tầng hầm. Dương Quân cảm thấy kì quái, nhưng lại không dám hỏi, yên lặng theo sau, trái tim như bị sét đánh đập rất nhanh.

Xuống tới tầng hầm, hắn mới thấy chỗ này cùng với bề ngoài khác nhau hoàn toàn, nhà người khác thường dùng tầng hầm chất đồ vật hỗn độn..., cho nên không gian không lớn. Mà hắn thấy cái tầng hầm này lại có không gian rộng không thể tưởng tượng!

Càng làm hắn ngạc nhiên hơn chính là, nơi này bày đầy các dụng cụ y khoa, đủ mọi loại quả thực có thể xem là một phòng khám bệnh nhỏ!

Dương Quân bắt đầu có cảm giác sờn tóc gáy, trong không khí còn có mùi thuốc khử trùng.

Hắn nhớ báo chí thường đăng loại tội phạm buôn bán nội tạng cơ thể người. Dương Quân lập tức cảm thấy da đầu tê rần, bọn họ không phải là muốn...

Hắn không có tiền, cùng lắm cũng chỉ có thân thể khỏe mạnh này. Nếu như mình bị người ta lấy đi một bộ phận nội tạng, không biết sau này có thể còn làm việc được nữa không.

Nếu như vậy thì học phí của đệ đệ cũng không đáng nỗi...

“Dương tiên sinh, trước khi chủ nhân gặp người, người của chúng tôi sẽ kiểm tra một lần thân thể của người, xin phối hợp”.

“...Kiểm tra cái gì?”

Người kia nhìn hắn mỉm cười, “Chỉ là kiểm tra thông thường một chút thôi, người yên tâm. Nếu như người không muốn, chúng ta bắt đắc dĩ giúp người làm”.

Dương Quân mặt mũi trắng nhợt, do dự một lát rồi nói: “Ta phải làm thế nào?”

“Chúng ta là nhân viên chăm sóc chữa bệnh chuyên nghiệp, người chỉ cần làm theo như chúng ta nói là được, không quá đau đớn đâu”.

Không có đau đớn...

Dương Quân nghe xong thêm phần khẳng định ý nghĩ bọn hắn là tổ chức buôn bán nội tạng người.

Ngay sau đó người đàn ông kia vỗ vỗ tay, mấy người mặc áo bác sĩ trắng đi tới, còn có hai hộ sĩ.

Dương Quân bị yêu cầu cởi quần áo, nằm trên giường.

Hắn đổ mặt lên, chậm chạp hơn nửa ngày cởi áo quần, chỉ còn một cái quần trong leo lên giường.

Rồi những người đó trên người hắn phải trái chuẩn bị, lại lấy máu, đo nhịp tim nhiệt độ cơ thể, cầm rất nhiều dụng cụ hắn chưa từng thấy qua trên người hắn kiểm tra đi, kiểm tra lại.

Sau còn thoa rất nhiều bột nước trên bụng hắn, cầm cái gì đó quét tới quét lui.

Làm xong hết những người đó thảo luận cái gì đó, bộ dạng ai cũng như đang hưng phấn.

Có thể là nội tạng hắn rất thích hợp cấy ghép cho nên rất hưng phấn a...

Dương Quân cứng đờ nằm trên giường, nghĩ đến chuyện lát nữa có người trên cơ thể hắn lấy ra một bộ

phận nào đó, hẳn có cảm giác muốn nôn.

Bọn họ thảo luận rất lâu mới dừng lại, trong đó có một bác sĩ đi tới người đàn ông mặc y phục đen lúc này nói gì đó, sau đó bọn họ đi ra ngoài.

Dương Quân thấy vậy sửng sốt, bọn họ không thể có khả năng lấy ra rồi chứ?

“Dương tiên sinh, người có thể mặc quần áo rồi”.

“...cái gì?”

“Sao vậy? Có vấn đề gì sao?”

Dương Quân ngậm miệng lại, nhưng liền đó cẩn thận mà mở miệng hỏi: “Ta có thể hỏi một chút không...”

“Mời ngài nói”.

“...Xin hỏi các người là muốn lấy một bộ phận trên người ta?” thanh âm của hắn có chút yếu ớt, “Có thể nói cho ta biết việc lấy đi một bộ phận đó có ảnh hưởng ta làm việc bình thường không?”

“A?”

Người kia có chút ngạc nhiên, suy nghĩ lời hắn nói một chút rồi bật cười, nét mặt ôn hòa hơn rất nhiều nói.

“A! Ngại quá, làm người hiểu lầm, chúng ta không phải tổ chức buôn bán nội tạng người”.

Dương Quân vẻ mặt trong nháy mắt đỏ lên, “A, xin lỗi...”

“Không sao, là do ta làm việc thất trách. Người mặc xong quần áo liền có thể đi tới gặp chủ nhân của ta rồi, cần ta giúp gì không?”

“Không, không cần! Ta có thể tự làm.”

Vừa mới đỡ hơn mặt hắn lại đỏ lên, người kia nhìn dáng vẻ của hắn trong lòng thầm thở dài.

Người này thực đơn thuần, hi vọng không bị chủ nhân dẫn dắt quá...

“A ha ha ha ha ha ...” cười đến chảy nước mắt, hoàn toàn không để ý đến gương mặt tối sầm của người bên cạnh.

“Ha ha... Ai nha, ta thật không nghĩ tới người sao lại tìm được bảo bối này?”

Qua màn hình nghe được lời Dương Quân nói với nam nhân kia, Bùi Nguyệt Thần cười đến bao tử muốn quặn lại.

“Ta nói rồi đây chẳng qua là ngoài ý muốn!”

“Ngoài ý muốn? Điều đại thiếu gia nhất nhất soi mói mỹ nhân như thế nào lại hạ thủ cái loại nam nhân này?”

“Ai kêu người cho ta uống thuốc mạnh như vậy! Nếu không dùng hắc lại tá hỏa lẽ nào lại gọi DIY a!” [ây da cái này tác giả viết thế, ai thắc mắc đề nghị liên hệ tác giả giải đáp ta pó hand]. Điều Y Lãm tức giận quát lên “Hơn nữa ta làm sao biết hắc không phải đối tượng thí nghiệm! Hắc xấu xí còn chưa nói, tự mình vào phòng câu dẫn ta!”

Điều Y Lãm nói như thế nếu có Dương Quân ở đây hắc sẽ đỏ mặt lên mà mắng.

Bùi Nguyệt Thần đưa ra ánh mắt nhỏ dài, “Mặc kệ thế nào, hắc thành công mang hài tử của người. Tuy rằng hắc không phải người của chúng ta, nhưng để hắc đáp ứng yêu cầu của chúng ta cũng không phải là khó”.

Bất quá là dùng ít tiền.

Nếu hắc không cần tiền, cũng sẽ muốn thứ khác

Danh dự, địa vị, mỹ sắc, quyền lực...

Chỉ cần hắc yêu cầu, bọn họ đều có thể cấp cho.

Nếu những thứ này đều không được, hắc là người, mà con người thì sẽ có nhược điểm. Chỉ cần nắm được nhược điểm của hắc, bắt hắc làm gì không được...

10. Chương 10

Dương Quân được đưa vào ngồi trong phòng khách.

Ngồi trên một cái ghế sa lon dài, hắn cảm thấy không được tự nhiên.

Trên người vẫn mặc bộ quần áo lúc ban ngày, cũ đến không nhìn ra được màu sắc nguyên bản lại có vết tích đất cát, do buổi chiều lúc té xỉu lưu lại. Sô pha một màu trắng, cùng phong cách gian phòng rất phù hợp. Nhưng hắn lại ngồi đây, tựa như bức tranh cao cấp bị một giọt mực nước không phù hợp vấy vào.

Bất an ngồi trên ghế, để không dơ sô pha, hắn tận lực đem thân thể ra phía trước mép ghế, giảm thiểu tiếp xúc sô pha.

Nhìn thế này thoát nhìn tư thế ngồi có chút kì lạ.

Biết kẻ bắt cóc mình không phải tổ chức buôn bán nội tạng người, hắn buông lỏng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không biết chính mình tại sao lại bị bắt tới nơi này.

Đợi ở phòng khách thật lâu, cùng không có ai đến. Bây giờ đã là tám giờ tối, Dương Quân đã bắt đầu đói bụng, lúc này bên bàn để mấy món điểm tâm nhẹ, tất cả hắn chưa từng thấy qua. Không dám đưa tay lấy, hắn cứ cứng đờ ngồi ở chỗ kia.

Dương Quân không biết mọi động tác nhỏ của hắn đều bị người ta theo dõi.

Đang lúc mất hắn lần thứ mười nhìn bộ treo ly trên tường thì có người tới.

Dương Quân lập tức ngồi thẳng lưng nhìn về phía người đang đến.

Nhưng sau đó hai mắt hắn mở to, không dám tin người xuất hiện trước mặt hắn là người hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Người kia dường như thích thú, không nhìn ra hắn hoảng sợ...

“Làm sao vậy thấy ta thì vui lắm sao? Mắt ngươi đều trợn tròn lên rồi”.

Thanh âm Diêu Y Lãm mang theo ý châm biếm khiến hắn nghe được không tự chủ mà thân thể đều run lên.

Rõ ràng nhiệt độ trong phòng rất ổn định hắn lại cảm thấy rét run lên, trên mũi còn chảy ra mồ hôi lạnh.

Diêu Y Lãm tùy tiện ngồi xuống ghế sa lon phía đối diện, Bùi Nguyệt Thần cũng theo tới ngồi bên cạnh.

Biểu cảm trên mặt khác với vẻ khó chịu của Diêu Y Lãm, hắn cười đến tao nhã, hơn hở vui sướng.

“Cho ta hỏi người a, xin chào, là Dương tiên sinh a?”

Dương Quân gật đầu.

“Ta là Bùi Nguyệt Thần, chính là chủ nhân của ngôi nhà lần trước người tới làm”.

Dương Quân kinh ngạc nhìn hắn, Bùi Nguyệt Thần nở nụ cười, “Đúng vậy, người mấy ngày ở đây chưa từng thấy qua ta sao?”

Không chờ Dương Quân trả lời, hắn còn nói thêm: “Trong khi ta vắng mặt có xảy ra một số vấn đề nhỏ, dẫn đến một số việc vượt ra khỏi dự tính của ta”.

Bùi Nguyệt Thần đem ánh mắt hướng về Diêu Y Lãm, không giận không hờn mà hừ một tiếng.

“Ngày đó người cùng với Tiểu Lãm phát sinh quan hệ rồi đúng không?”

Sắc mặt Dương Quân lập tức từ trắng chuyển sang hồng, lại từ hồng chuyển sang xanh.

Môi dưới bị răng cắn chặt, một tia huyết sắc cũng không còn.

“Các người mập hợp ngày hôm ấy tuy nói là do hiểu lầm, thế nhưng hiệu quả mang lại hình như cũng không tệ.” hắn tiếp tục nói: “Trải qua kiểm tra, chúng ta đã xác định điều này rồi.”

Nhìn không ra chút phản ứng nào của Dương Quân, Bùi Nguyệt Thần tin tưởng nghe những lời chuẩn bị nói hắn sẽ kinh hãi mà nhảy dựng lên.

“Dương tiên sinh, người đã mang thai.”

Trong nháy mắt Dương Quân có chút dại ra, mù tịt mà ngẩn đầu, tựa hồ không rõ người kia nói cái gì.

Bùi Nguyệt Thần lập lại một lần nữa: “Người không nghe lầm, ta nói người mang thai.”

Dương Quân khẽ nhếch môi, nét mặt như vừa được chọc đến buồn cười. Một lát mới từ cổ họng nói một câu: “Ta...ta là đàn ông...”

Bùi Nguyệt Thần ha hả cười: “Chúng ta cũng biết điều này.”

Bộ dạng Dương Quân như là đang nằm mơ, trên thực tế hắn cũng cho là mình đang nằm mơ, sao lại có

chuyện hoang đường như vậy!

Trì độn đưa cổ tay lên cắn một cái, đau đớn khiến hắn kêu lên.

Diêu Y Lãm bật cười tại chỗ, sao lại có người con trai ngốc nghếch như vậy?

Bùi Nguyệt Thần nhìn hắn tủm tỉm cười: “Dương tiên sinh, ngươi không nằm mơ, chúng ta cũng thế.”

“Không...không phải...sao có khả năng...”

Dương Quân thần trí hỗn loạn.

Bùi Nguyệt Thần trong lòng thở dài, thương cảm cho người thanh niên kia, hắn nhất định là bị bức cho điên rồi.

Tâm tư Dương Quân lúc này rất loạn, hắn nghĩ đến thân thể dị thường ngày hôm nay. Kì thực mấy ngày trước, hắn đã cảm thấy thân thể khó chịu rồi.

Từ khi nào cảm thấy khó chịu...

Hình như là sau ngày đó

Dương Quân cảm thấy chóng mặt hoa mắt, hắn lại nghĩ tới một đêm ác mộng kia.

Cái vật quái dị đang ở trong cơ thể hắn

Kia không phải con người!

“Không! Sao có khả năng! Khẳng định là các người lầm rồi! Ta không phải phụ nữ!”

Hắt hét to, đứng lên muốn chạy.

Nhưng thấy hoa mắt, bụng đau nhức. Giống như bị vật nặng đánh trúng, mới vừa đứng lên hắn lập tức bị té ngược về lại sô pha.

Diêu Y Lãm lúc trước còn ngồi trên ghế sa lon đối diện đã tới ngay trước mặt hắn bằng tốc độ mắt thường không thể nhìn rõ, dùng ánh mắt băng lãnh khinh miệt nhìn hắn.

“Ta mặc kệ người có là nữ nhân hay không, trong bụng người đã có nòi giống của ta, người trước khi sinh hạ đều chỉ có thể ở bên cạnh ta!”

Ôm bụng nằm trên ghế, Dương Quân trong mắt tràn đầy cảm phần cùng sợ hãi.

“Tiểu Lãm, bình tĩnh một chút. Dương tiên sinh chỉ là nhất thời không thể tiếp thu mà thôi, ta nghĩ hẳn trở về hảo hảo suy nghĩ, ngày nào đó sẽ hiểu rõ thôi.”

“Cái gì? Người bảo ta thả hẳn về?”

Diêu Y Lãm trừng mắt liếc nhìn, Bùi Nguyệt Thần mỉm cười theo, ở bên tai hẳn thấp giọng nói nói mấy câu.

Nói xong sắc mặt hẳn tốt hơn, hướng Dương Quân trên sofa nói: “Hôm nay trước mắt bỏ qua cho người, ta muốn chính người xin theo đến chỗ ta.”

Bùi Nguyệt Thần đưa cho hẳn danh thiếp, “Nếu như người nghĩ thông suốt, thì gọi điện thoại theo số trên này tìm chúng ta.”

Dương Quân nghi ngờ nhìn bọn họ, nhận danh thiếp.

Sau đó Bùi Nguyệt Thần gọi người đem hẳn về.

Đóng cửa lại, Diêu Y Lãm uể oải hỏi hẳn: “Người chính là không bỏ được tật thích trêu đùa người khác?”

“Trò chơi không phải là phải chậm rãi đùa mới có hứng thú sao? Dùng bạo lực bức bách hẳn không bằng khiến hẳn cam tâm tình nguyện mà trở lại.”

Nụ cười của hẳn như ôn nhu, nhưng không thể xem nụ cười trên mặt mà thấy được ý tứ bên trong...

11. Chương 11

Dương Quân được thả xuống trước cổng công trường.

Nhìn xe đi khuất đến cuối đường, hẳn mới thở phào một cái.

Về tới trong phòng, người trong này đều đã ngủ, tiếng ngáy liên tục đến điếc tai.

Nghe âm thanh này, hắn lại cảm thấy tâm tình căng thẳng được làm cho ôn hòa đi nhiều, vừa rồi tất cả chỉ như một hồi mộng tưởng hoang đường.

Đàn ông sao có khả năng mang thai chứ...

Nhất định là bọn họ lừa gạt hắn...nhất định là...

Nằm trên giường mình, Dương Quân cứ tự nhẩm như vậy.

Ngủ một giấc là ổn thôi, ngày mai tới...sự tình gì cũng đều trôi qua hết.

Dương Quân nhắm hai mắt lại.

Ngày sau, Dương Quân như bình thường ăn vài thứ thuận tiện chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Mới vừa vào đến công trường, lại bị người gọi. Người gọi hắn lại là chủ thầu mà hắn đang làm khoán cho, gọi là Vinh Hưng, bình thường là người hà khắc keo kiệt, bọn người dưới bọn họ vẫn thường gọi là Vinh bá bí [bá bí bá bí, không hiểu.].

“Tiểu Dương, qua đây ta nói với người chút chuyện.”

Dương Quân ngờ vực đi qua, Vinh Hưng vỗ vỗ đầu vai hắn.

“Tiểu Dương a, ta biết người đã làm ở chỗ này lâu rồi, làm việc cũng chịu khó, người lại chân thực.”

Nghe nói như thế, Dương Quân đã biết lời nói tiếp theo của hắn không phải là lời tốt đẹp rồi.

“Thế nhưng...người phải biết rằng, gần đây tình hình không tốt, cấp trên vẫn dây dưa tiền công chưa phát, nơi này ta cũng nóng như lửa đốt a. Chưa kể, vừa nhận được thông báo, nói muốn cắt giảm kinh phí. Bất đắc dĩ...không thể làm khác hơn là nghỉ việc” Vinh Hưng nhìn sắc mặt hắn một lát, “Cái này...người có thể hiểu không?”

Dương Quân không nói, Vinh Hưng móc ra một phong bao trong túi quần, “Này, đây là tiền công tháng này, tuy rằng người còn chưa làm hết tháng...”

Hắn nhìn không nhận lấy, “Không thể giữ lại ta sao?”

Vinh hưng liếc hắn một cái, thở dài.

Dương Quân nhận lấy phong bao, xoay người về phía khu nhà ở kia đi.

Hắn bên tai vang lên lời nam nhân ngày hôm qua nói

“Ta muốn người xin quay trở lại nơi này...”

Thu dọn xong số đồ đạc ít ỏi, những người khác đều ra công trường hết, trong phòng không có ai.

Lúc Dương Quân rời đi, không ai biết, cũng không ai tiễn hắn.

Không biết nên đi đâu, thế nhưng cơ bản hôm nay ở chỗ nào hắn cũng tìm đến rồi, Dương Quân nhớ cha mẹ còn có một căn nhà không có bán đi. Nghĩ trong chốc lát, hắn quyết định trước mắt xem ở chỗ nào, còn công việc tính sau.

Tới nơi, Dương Quân lấy chìa khóa đã lâu không dùng đến, đang định mở cửa, lại nghe thấy tiếng mở cửa. Từ bên trong một người phụ nữ còn trẻ đi ra, kinh ngạc nhìn hắn. Đang bình thường nhìn, thấy trang phục trên người ánh mắt lại lộ ra tia khinh thường.

Dương Quân thường xuyên nhìn thấy ánh mắt người khác nhìn mình như vậy.

Nữ nhân kia cảnh giác lùi về phía sau, đưa đầu ra hỏi hắn: “Người làm cái gì đó? Sao lại đứng trước cửa nhà ta?”

Dương Quân thấy kì lạ, “Nhà người? Đây là nhà ta ở a...”

Nữ nhân dùng ánh mắt thấy kẻ tâm thần nhìn hắn, “Nói mơ hả? Một năm trước chồng ta đã mua nơi này rồi!”

Một năm trước...

Đó là khi đệ đệ lên đại học.

“Xin hỏi...Ai bán cho người vậy?”

Nữ nhân nói tên.

Dương Quân mộng rồi, trong đầu ong ong.

Nhà này là chỗ đầu tiên khi cha mẹ Dương Quân mới lên thành phố mua, do vì thuận tiện đi lại, bây giờ giá nhà tăng không ít. Mà nhà nơi khác đều bị bán đi duy chỉ có mình nơi này không động đến do vì thứ nhất chủ hộ lấy tên mẹ Dương Quân, chủ nợ không thể lấy nó gán nợ; hai là nó là nơi duy nhất để lại kỉ niệm cha mẹ, Dương Quân luyến tiếc không bán đi. Cho nên chính mình tình nguyện chịu khổ cực, làm nhiều công việc mấy cũng không đem nó bán lấy tiền.

Không thể được, Dương Quân tìm chỗ điện thoại công cộng, bấm điện thoại, bên trong truyền đến âm thanh của người bên kia.

“Uy? Ai a?”

“...Uy, là ca ca.”

“A, ca a? Có gì không?”

Giọng điệu Dương Minh rõ ràng không để ý, không phải nói gửi cho hắn sinh hoạt phí, đổi lời ca ca nói hắn đều không để ý.

“Tiểu Minh...hỏi người một chuyện” Dương Quân do dự nói, “Người.. có phải đem căn nhà cũ trước đây bán đi rồi?”

Trong điện thoại không có tiếng động, hơn nửa ngày mới nghe được hắn nói: “Đúng vậy, là ta bán.”

“Tại sao lại làm như thế...?”

“Chủ nợ đuổi theo ta, nói muốn đánh gãy chân ta, ta có thể không giao cho sao!”

Đối phương cao giọng, đối với hắn quát lên.

“Ta không phải nói người bán đi là không đúng, chỉ là...Tại sao lại không nói với ta một tiếng?”

“Nói với người? Nói với người người có hiểu không!”

Dương Quân nghe trong điện thoại còn có âm thanh của người khác, hình như là của một cô gái, đang làm nũng.

“Sau này không có chuyện gì ông nội đừng có gọi điện thoại cho tôi! Đang ở thời điểm quan trọng ông nội lại làm phiền tôi! Tức điên người! Không có việc gì cúp máy đây!”

Dương Quân chưa kịp nói gì, đối phương đã cúp điện thoại.

Hắn ngây ngốc mà cầm ống nghe, hơn nửa ngày mới buông.

Dọc trên đường, hắn tùy tiện ghé vào một quán nhỏ ăn một chút, sau lại trên đường không mục đích mà đi bừa.

Để ý quảng cáo việc làm dán công khai trên tường, nhưng không có cái nào thích hợp với hắn.

Điều kiện người ta yêu cầu hắn đều không đạt, hiện tại công việc nào cũng yêu cầu bằng cấp cao, còn như hắn, người khác xem đều xem hắn như mù chữ.

Buổi tối, hắn mua cái bánh mì, mang theo hành lý chạy tới công viên. Tìm một cái ghế không có người ngồi xuống.

Gặm hết cái bánh mì nguội, hắn tìm qua trong hành lý ít quần áo mặc vào.

Hiện tại thời tiết không quá lạnh, còn có thể ở tại chỗ này mấy buổi tối.

Sáng mai đi ra chợ người xem, tìm một công việc bao ăn ở, tiền lương ít cũng không sao.

Nhanh thôi, sinh hoạt của hắn sẽ lại như trước đây.

Tất cả chuyện này chỉ là ác mộng.

Chỉ là ác mộng...

12. Chương 12

Ở công viên một đêm lúc tỉnh dậy Dương Quân dùng nước trong WC công viên rửa mặt, thay quần áo sạch sẽ, đi đến chợ người.

Đi quanh vài vòng, không có ai đồng ý thuê hắn. Đúng ra với yêu cầu không cao, thân thể cũng cường tráng, thể lực làm việc hắn không phải vấn đề, nhưng quái lạ chính là không ai muốn hắn.

Khẽ cắn môi, hắn dứt khoát tiền lương cũng không cần, chỉ cần cho hắn tiền ăn với nơi để ngủ nghỉ là được rồi.

Nhưng cho dù là vậy, vẫn không có một người nào đồng ý hắn. Thậm chí hắn đến hỏi những người đó tựa như thấy quỷ né né tránh tranh.

Mất nguyên buổi sáng, không có kết quả gì cả.

Dương Quân chán nản ngồi ở bậc thang xi măng trước cửa tòa nhà giao dịch, hai bên trái phải còn mang theo túi du lịch cũ theo hắn từ hồi ở nông thôn.

Tìm không được công việc, sau này làm sao?

Không thể tiếp tục ở công viên a?

Dương Quân cúi đầu, tâm tình suy sụp.

Giữa trưa mua hai cái bánh bao ăn, Dương Quân buổi chiều đi hỏi từng nhà hàng xem có cần người không, nhưng nhận được câu trả lời làm cho hắn thất vọng.

Tiền hắn không dễ dàng kiếm được, tháng sau còn phải gửi phí sinh hoạt cho Dương Minh. Nhưng hiện giờ công việc không có, cho nên có thể tiết kiệm cái gì thì tiết kiệm.

Tối hôm nay sao với tối qua còn lạnh hơn, Dương Quân cuộn mình trên ghế run run ngủ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, bỗng nhiên bị lắc mạnh mẽ lay tỉnh.

“Này này, tỉnh tỉnh! Mau đứng lên!”

Dương Quân luống cuống lấy tay che mắt, ánh sáng khiến hắn nhất thời không mở được mắt. Chỉ nghe có người nói: “Có nghe hay không? Bảo người đi!”

Hắn buông tay, thấy một người mặc đồng phục, mang theo đèn pin chiếu vào hắn.

“Biết đây là nơi nào không sao lại ở chỗ này ngủ? Người ngủ ở đây làm ảnh hưởng hình tượng nơi này a!” nhân viên an ninh kia hùng hùng hổ hổ nói, lại xua đẩy Dương Quân.

“Loại người thất nghiệp như ngươi, khiến cho công việc của chúng ta làm không tốt. Chính mình có tay chân không đi tìm việc, thực là rác rưởi của xã hội!”

Dương Quân lặng lẽ không lên tiếng, bước xuống ghế, cầm lấy cái bao.

Lúc hấn đi rất xa rồi còn nghe thấy tiếng nhân viên an ninh mắng phía sau.

Hấn cười, đối với mình mà nói không có gì ghê gớm, trước đây không phải chưa từng trải qua.

Không có chỗ ở, Dương Quân đi đến sân ga công cộng, chỗ ấy có để ghế nhựa cho người ta ngồi.

Hấn ngồi xuống cái ghế lạnh buốt, nhưng với hấn như vậy là tốt rồi.

Cứ như vậy ngồi trên ghế, chậm rãi mơ về quá khứ.

Khi hấn tỉnh lại, trời đã sáng rồi, ga công cộng bắt đầu có người đi lại.

Có nữ sinh chờ xe nhìn hấn kì quái, nhìn qua người hấn.

Dương Quân cầm lấy bao đặt trên đùi, xoa cái cổ đau nhức. Đột nhiên hấn cảm thấy có gì đó không đúng, cúi đầu, túi du lịch bị mở ra!

Hấn lo lắng mà kiểm tra đồ bên trong, sao không tìm được thứ hấn muốn tìm. Cuối cùng đem mọi thứ trong túi đổ ra, tìm từng thứ một.

Không có...

Vẫn không có...

Dương Quân suy sụp tựa vào lưng ghế, mặt xám ngoét.

Hấn không thể nào...

Ví tiền của hấn bị trộm rồi! [cái này gọi là đa nghèo còn gặp cái eo:-<] Nhìn túi đồ bị hấn bối tung, nữ sinh kia nhỏ giọng: “Tâm thần”. Nhưng hấn không quan trọng đến thế, hấn chỉ biết tiền mình để dành từ lâu cùng tiền lương một tháng kia đã bị mất... Trong mắt có cái gì ấm nóng muốn chảy ra, hấn ngẩng đầu lên. Không trung bị mặt trời mới lên cắt một góc, một bên âm u so với một bên mặt trời xán lạn, rực rỡ đúng đối nghịch. Dương Quân biết mình như một góc âm u kia, vĩnh viễn bị ánh dương xua đuổi... Ví đã đánh mất, Dương Quân trên người chỉ còn nhiều nhất mười đồng. So với trước, hấn hiện tại nghĩ tìm việc làm càng cấp bách. Dù sao nếu cứ tiếp tục như vậy, hấn tiền ăn cơ bản cũng không có, tuy rằng hấn luôn tiết kiệm... Đi cả ngày, mặc kệ hấn dùng cách gì, cũng không bỏ xem xem hấn bỏ cả tôn nghiêm đi cầu người, cũng không được một công việc, đến tận lúc này cũng không có. Những người đó nhìn hấn tựa như có bệnh độc truyền nhiễm, hấn còn chưa mở miệng người đã bỏ đi. Tới tình cảnh này, Dương Quân có ngu ngốc cũng biết có người giở trò quỷ rồi. Chẳng biết tại sao bị người ta sa thải, tìm không được việc, e rằng đều là do có người phía sau đỡ trò. Chuyện ví hấn bị trộm...tám phần mười là bị người bố trí rồi. Ai có năng lực lớn đến bức hấn ra loại tình trạng này? Tại sao muốn đối xử với hấn như thế, hấn đắc tội gì

với người ta sao? Dương Quân kì thực biết rõ đáp án, trừ hắn ra ... Không còn ai khác. Dương Quân nhắm mắt lại, vậy cố gắng thoát ra! Mặc kệ thế nào, hắn sẽ không khuất phục! Hắn không thể giống con chó quay trở lại mặc cho bọn hắn chà đạp! Hắn mặc dù bé nhỏ, thế nhưng không có nghĩa để bọn họ tùy tiện đối đãi hắn thế nào cũng được! Đây là danh dự cuối cùng của hắn!

13. Chương 13

Vừa bị một nhà hàng nhỏ cự tuyệt, Dương Quân ho khan ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nghỉ ngơi.

Trên mặt hắn có chút ửng hồng không tự nhiên, gió lạnh thổi vài ngày rồi, vừa rồi không có ăn cái gì cả, Dương Quân bắt đầu cảm thấy trên người dường như phát sốt, cái trán cũng nóng hổi.

Toàn thân vô lực, bụng cũng có chút khó chịu.

Không phải là ăn trứng đồ không sạch sẽ à?

Dương Quân cười khổ, hiện tại bệnh rồi, hắn thực sự là cùng đường rồi.

Uống chút nước chính mình mang theo, bớt được khô khan trong cổ họng, nhưng chính là nước này cũng lấy từ hệ thống cung cấp nước không sạch sẽ.

Vài ngày nay sống như thế, không sinh bệnh mới lạ.

Dương Quân sờ sờ tiền trong túi quần, chỉ còn ba đồng, hắn mỗi ngày chỉ ăn một bữa, bữa cũng chỉ có hai cái bánh bao, nhưng bản thân ở tình cảnh này không thu nhập sống được bao lâu chứ?

Cùng với tiền còn sờ thấy danh thiếp.

Mùi hương thơm trên tấm giấy tỏa ra nhàn nhạt, chữ viết ưu nhã rất giống với âm tượng của bọn họ. Nhưng hắn biết rõ nhìn bề ngoài thế nhưng bản chất tồi tệ.

Nhìn trên mặt giấy một dãy số, chỉ cần quay số này, có thể kết thúc túng quẫn hiện tại.

Chỉ cần ấn vài nút, có thể lấy lại thứ đã mất, thậm chí còn đạt được nhiều hơn...

Danh dự là cái gì? Hiện tại trước tiên là ăn no mặc ấm cái gì cũng không quản.

Bụng hắn thật đói...lạnh quá...

Dương Quân nhìn danh thiếp, trong mắt hiện lên một tia quang mang, hai tay dùng lực

Xé nhỏ tấm danh thiếp trong tay.

Hắn đem những mảnh giấy nhỏ ném vào thùng rác.

Cho dù có bỏ qua danh dự, cũng phải nhìn xem vì ai bỏ nó

=====

Ở trong hẻm tối, Dương Quân lấy từ trong thùng rác ra một cái bánh mì còn chưa bị hư.

Tuy rằng đã bị cắn một miếng, còn có thể nhìn thấy dấu răng, hắn không do dự ăn vào.

Có gì đâu, có lần đầu tiên, sau này dễ dàng hơn nhiều...

Nhưng ông trời hình như không muốn vận mệnh hắn thuận lợi, từ trong hẻm tối không biết từ lúc nào có mấy người đi ra.

Dương Quân như đang lại nhặt rác, vài ngày trước cũng đã gặp, chỉ cần thức thối mà tránh xa địa bàn của bọn họ, thì sẽ không sao. Hắn đang rời đi thì phía sau có người gọi lại, không để ý đã bị một cước đá té trên mặt đất.

“Mẹ nó! Người không biết đây là địa bàn của bọn ta sao? Dám đến cướp ăn của bọn ta! Không muốn sống nữa hả?”

Giọng nam thô lỗ la lớn, một mặt dùng chân giẫm đạp lên đuôi cùng cánh tay hắn.

“Xin lỗi... ta lập tức rời đi”.

Dương Quân liều mạng lùi ra sau trốn, lại vừa hướng hắn xin lỗi.

“Hiện tại còn xin lỗi cái rắm a!”

Nam nhân đánh đến cao hứng, đem hắn kéo dựa lên tường, tát hắn mấy bạt tai.

Dương Quân vốn còn đang bệnh, đánh thế này không khéo chết mất.

Dạ dày dồn lên cổ làm ứa ra chất lỏng chua chua.

Nhịn không được ọe một tiếng mà phun ra.

“Kháo! Làm cái gì phi cơ chi!”

Nam nhân hoảng sợ, lùi ra sau ba bước.

Này vừa phun ra thì không ngừng lại được, Dương Quân bám vào tường ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Giống như đem dịch mật đều nôn ra hết.

Thật vất vả mới dừng lại, hắt thở hổn hển mấy hơi. Tiếp đó nghe được âm thanh băng lãnh quen thuộc: “Không nghĩ tới ngươi vẫn còn có thể chịu đựng a!”

Dương Quân không dám ngẩng đầu, hẩn biết ác ma đang ở phía sau, đã vươn răng nanh ra rồi.

“Vốn tưởng sau khi mất ví ngươi sẽ xin quay về, không nghĩ tới ngươi có thể chịu đựng lâu như thế...”

Nam nhân nheo con mắt xinh đẹp lại, mấy kẻ tìm hẩn gây phiền toái đều vô cùng cung kính mà đứng ở phía sau hẩn.

“Sao vậy? Muốn quay về chưa? Phải biết rằng nếu như ngươi lại quật cường bỏ đi, sau này sẽ không dễ dàng như trước đâu”. Người kia trong mắt mang theo ác ý nói, con mắt nhàn nhạt màu phản chiếu tia nhìn băng lãnh.

“Không cần...”

Dương Quân nói, thanh âm không lớn, nhưng ngữ khí rất kiên định.

Diêu Y Lãm nét mặt hiện ra chút giận dữ, “Cho ngươi cơ hội ngươi không cần! Vậy cũng đừng trách ta không khách khí!”

Nói xong lấy ra một cái điện thoại di động, bấm số.

Dương Quân nghi hoặc mà nhìn hẩn, không rõ hẩn muốn là cái gì.

“Người đã không ‘Muốn’ ta đây cũng chỉ còn cách kêu bảo bối đệ đệ của người ‘Muốn’ rồi”

“Người làm gì hần!”

“Làm gì? Chính người nghe hần nói a...”

Diêu Y Lãm cười, đưa điện thoại cho hần.

Bên trong truyền đến tiếng khóc của Dương Minh, Dương Quân lo lắng mà kêu lên: “Tiểu Minh! Tiểu Minh người xảy ra chuyện gì rồi?”

“Ca ca ! Đại ca! Nhanh tới cứu ta! Bọn họ muốn chém đứt tay ta !”

“Cái gì?!”

14. Chương 14

Dương Quân tinh thần hoảng sợ, “Tiểu Minh không phải sợ! Ca ca ở đây!”

Sau lại hướng Diêu Y Lãm kêu lên: “Người rút cuộc ra sao chứ!”

“Cái gì gọi là muốn ra sao? Là đệ đệ người ở sông bạc thiếu một số tiền lớn. Thiếu nợ thì trả tiền là lẽ đương nhiên, hần không trả tiền, ta đương nhiên muốn bắt hần ra ngoài làm này nợ bồi thường!”

“Người !”

Dương Quân căm tức nhìn hần, đệ đệ là sinh viên, sao có thể chạy đến sông bạc!

Diêu Y Lãm đưa một ngón tay lên trước mặt lay động nói: “Sách! Nếu như người còn không mau nói, đệ đệ người hình như sẽ không ổn nha”.

Cùng lúc trong điện thoại truyền đến tiếng kêu thảm thiết! Dương Quân trong lòng trong đầu dằng co, cắn răng nói: “Hảo, ta đáp ứng người! Tuy người làm thế nào cũng được!”

Diêu Y Lãm nở nụ cười, trên mặt lộ ra ý sớm biết thế này còn như vậy.

Hắn nói vào điện thoại: “Dừng tay”.

Với người phía bên kia phân phó một lát, Diêu Y Lãm tắt điện thoại. Kêu những người khác đỡ Dương Quân dậy.

Đi ra khỏi con hẻm nhỏ, Dương Quân biết cuộc đời mình từ nay về sau không nằm trong tay mình.

=====

Về tới căn nhà lớn màu trắng, Dương Quân đã minh bạch chủ nhân ngôi nhà này là Diêu Y Lãm.

Vừa vào cửa, Diêu Y Lãm đem hắn vút vào phòng tắm.

“Người hảo hảo mà tắm rửa cho ta! Trên người người thối chết!” hắn dùng ngữ khí chán ghét nói: “Còn có đem quần áo trên người người cũng ném cho ta!”

Dương Quân nhìn hắn một cái, gì cũng không nói, cầm lấy quần áo hắn đưa đi vào.

Hắn thật lâu không có tắm rửa rồi, từ trên người chảy xuống đều là nước màu đen. Dương Quân kì thực là người ưa sạch sẽ, nhưng đang tình thế không lối thoát, không thể bận tâm nhiều như vậy...

Hắn muốn dùng lực chà lau thân thể, đến lúc chà sát bụng, cảm thấy hình như so với lúc trước đây mềm mại hơn rồi.

Hắn đột nhiên nhớ tới cái người kia cười đến nhả nướ nói với hắn

“Người mang thai”.

Hắn mang thai...?

Đùa à? Hắn là đàn ông không hơn không kém à!

Thân thể hắn phi thường bình thường, mang thai là chuyện của nữ nhân, sao có thể đem chuyện này đến cho hắn_một người đàn ông?

Đây nhất định là thủ đoạn trên đùa hắn của bọn họ.

Dương Quân lắc đầu, bọt nước trên người xung động rơi xuống, cầm lấy khăn mặt lau khô thân thể, mặc

vào quần áo Diêu Y Lãm đưa cho hắn.

Áo T-shirt màu lam đơn giản cùng với quần màu nâu bình thường, thuần vải bố khiến cử động rất thoải mái. Đây là thứ chắc chắn hắn có đủ tiền cũng không mua, bởi vì thường xuyên làm ở công trường, quần áo của hắn cơ bản đều mặc cũ rồi, không ai xem trọng kiểu dáng. Nếu dính vào bụi cùng với xi măng thì càng không nhìn ra hình dáng gì.

Cho dù là lúc trước cha mẹ còn, cũng thường không mặc quần áo cao cấp. Dần dà, hắn cũng không để ý nhiều lắm quần áo nữa.

Mặc xong quần áo, đi ra thì Diêu Y Lãm đã ngồi ở bàn ăn phía trước chờ hắn.

Đây một bàn ăn, đều là những mỹ vị Dương Quân chỉ có thể nhìn trên TV.

Thịt kho tàu bóng nhẫy, gân bò cay thơm, hải sâm nấu hẹ, gà nắm hương cách thủy, rau trộn phổ thái vụn [a a cái món này chưa nghe bao h>.<], yêu hoa rang[mòn làm từ thận của dê lợn] còn có một số rau xào khác. Dương Quân nhìn thấy mồm há hốc ra. “Nhìn cái gì, không đến ngồi xuống đi”. Diêu Y Lãm gọi hắn tới, cơm đã đặt ở trên bàn, từng hạt trắng noãn trong suốt. Dương Quân chú ý tới trước mặt Diêu Y Lãm không có bát. Do dự một chút, hắn hỏi: “Người không ăn sao?” “n?” “Đây là vì người mà chuẩn bị, ngày hôm nay người phải ăn hết toàn bộ”. A? Một bàn lớn như thế? “Nhiều, nhiều lắm...” Tuy rằng hắn rất đói, thế nhưng một bàn đầy này đủ để ba người ăn no. “Người mấy ngày này quá ít chất dinh dưỡng rồi, như vậy không tốt cho thái nhi”. Dương Quân cúi thấp đầu xuống, không nói lời nào. Tưởng rằng đây thích kẻ có tiền xấu tính, bây giờ Dương Quân chỉ có thể làm như không nghe lời hắn nói. Yên lặng ăn cơm, khi hắn đích thực ăn không vô nữa vẫn thừa lại hơn phân nửa đồ ăn. Diêu Y Lãm nhìn hắn nhẩn nhẩn mi, Dương Quân không thể không thừa nhận người con trai này bất luận biểu tình gì đều rất đẹp. “Sao ăn được ít như thế? Ta nhớ rằng người mang thai ăn được rất nhiều a...” Dương Quân không có nghe rõ ràng lời hắn nói, nhìn hắn chăm chú xem xét thức ăn trên bàn, cho rằng hắn bắt măn mình không thể ăn hết đồ ăn. “Cái kia...ta thực ăn không vô nữa rồi”. Diêu Y Lãm cùng không muốn mới bắt đầu thì đã làm quá, gạt đầu buông tha hắn. Hắn đứng lên, “Người cũng nên đi ngủ đi, lên lầu a”. Đang định xoay người, lại phát hiện hắn không có ý di chuyển. Ngốc ngốc mà đứng ở đằng kia, sắc mặt có chút trắng bệch. “Sao còn không đi?” “Cái kia... ta...” Diêu Y Lãm có chút sốt ruột, người nam nhân xấu xí này sao nhiều chuyện như thế! “Ta...cùng với người ngủ cùng nhau sao?” Cái gì? Diêu Y Lãm có chút hồ nghi lỗ tai của mình. Người nam nhân xấu xí này cho mình là quốc sắc thiên hương sao? Tưởng mình thượng một lần lại còn muốn thêm lần nữa? Diêu Y Lãm cười trào phúng đứng lên, “Người cho rằng mình là loại hàng gì? Đừng hiểu lầm ta sẽ chạm vào người! Sao vậy? Bị ta thượng một lần rồi muốn nữa sao?” Sắc mặt Dương Quân lại thêm trắng, nhưng biết hắn không phải muốn mình phụng bồi hắn trên giường, mà thở phào một hơi. Diêu Y Lãm thấy dáng vẻ của hắn lại mất hứng rồi! Người thanh niên kia cư nhiên còn dám lộ ra cái loại vẻ mặt này, không cùng mình trên giường thật cao hứng sao? Thiếu gia hắn đã từng bị người ta ghét bỏ? Bình thường đều là người khác đuổi theo hắn đòi sống đòi chết! Hay là lần trước không có khiến cho hắn thích, nhưng nam nhân xấu xí này không phải kêu thét giữa người hài lòng sao? Kháo! Thượng hắn rồi sẽ đem hắn vứt sang một bên! Suy nghĩ trong lòng cùng với lời nói ra của Diêu Y Lãm hoàn toàn khác nhau, nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Dương Quân càng nghĩ càng giận không một chút nghĩ ngợi mà nói: “Tuy rằng ta sẽ không cùng với người trên giường, nhưng người phải cùng với ta ngủ cùng một chỗ!” Dương Quân nhất thời sửng sốt, Diêu Y Lãm nhìn trong lòng có chút vui sướng, nhưng lập tức thấy hối hận. Không thể mất thể diện thu hồi lời đã nói khỏi miệng, mang bộ mặt tối sầm hắn đi vào phòng ngủ của mình. Sau đó nguyên một đêm, hai người đều trần trọc không ngủ, hết sức suy nghĩ mà mất ngủ.

15. Chương 15

Sáng sớm, khi từng tia sáng mặt trời chiếu vào căn phòng thì trên giường hai người đã ngủ. Chính xác mà nói là bọn hắn chưa từng ngủ, một bên là người vì ngủ bên một nam nhân vừa già vừa xấu mà không ngủ, một người là vì dưới tình huống nằm bên một độc xà nam nhân mà toàn thân cứng ngắc không dám di chuyển.

Diêu Y Lãm vì giữ thể diện đã tạo ra cục diện này động hai con mắt, đánh một cái ngáp rồi khỏi giường, không coi ai ra gì mà cởi quần áo thân thể xích lô đi vào phòng tắm.[her mới sáng sớm banh mắt ra nhìn thấy cái này, chết không kịp ngáp a]

Đang ở trên giường tận hưởng, Dương Quân lại đơ mắt nhìn mỹ nam thanh tú cởi quần áo, trừng ngốc mãi cho đến khi cửa phòng tắm khép lại.

Diêu Y Lãm có gương mặt rất đẹp, là nhất loại xinh đẹp tinh tế như trong mộng ảo không thuộc về nhân loại. Mà không có nghĩa là bản thân Dương Quân kém, chuyện lần trước bị xâm phạm thì hắn hiểu rõ rồi, lấy khí lực nhiều năm làm việc trên công trường rèn luyện ra lại bị hắn chế phục.

Còn có lúc cởi y phục lộ ra thân thể rắn chắc hoàn mỹ, như đá cẩm thạch trắng nõn được điêu khắc hiện ra kiệt tác của thượng đế.

Hơn nữa ngày đó mái tóc ngân bạch cùng đôi mắt màu hổ phách tự nhiên mê người, hắn có đủ mọi yếu tố hấp dẫn người khác phái.

Thế nhưng, Dương Quân là nam nhân.

Bởi vì hắn là nam nhân, hơn nữa là giống chính trực thành thật hi hữu đã tuyệt chủng! Cho nên mọi thứ hấp dẫn đối với hắn là vô hiệu.

Mỹ lệ thì sao, hắn cũng là nam nhân.

Rút ra cái kết này Dương Quân rất nhanh đem một màn hương diễm làm rớt máu mũi vừa rồi vứt ra khỏi não.

Không có thói quen ở lại giường, cho dù là không ngủ vẫn xuống giường.

Xuống phòng tắm dưới lầu rửa mặt, về lại phòng khách. Thấy Diêu Y Lãm ngồi trên ghế sa lon vừa uống sữa tươi, một bên đọc báo, trước mặt trên bàn thủy tinh còn có chân giò hun khói, trứng chiên.

Thấy hắn đi ra, “Tại phòng bếp có bữa sáng, muốn ăn gì tự mình lấy”.

Dương Quân rất ngạc nhiên, bữa sáng là lúc nào chuẩn bị tốt, nếu như bọn họ dậy trễ bữa sáng có phải là nguội hết? Hắn không quan tâm, nhưng công tử như Diêu Y Lãm sẽ không nuốt trôi đồ ăn như vậy a?

Như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, Diêu Y Lãm liếc mắt nhìn hắn: “Sáng trưa chiều, ba bữa ăn đều có đầu bếp chuyên môn phụ trách, trong phòng có điện thoại riêng liên hệ, người chỉ cần nói cho hắn biết muốn ăn gì là được”.

“Phòng bếp kia không cần sao?”

Diêu Y Lãm khiêu mi nói: “Ta không thích mùi khói và dầu mỡ, cũng không thích người khác ra vào gian nhà của ta.”

“Còn có, ta không có nhiều thời gian ở nhà, có việc gì người có thể dùng điện thoại phòng khách, sẽ có người đáp ứng thứ người cần”.

Hắn suy nghĩ một chút, xé ra giấy viết một dãy số.

“Đây là số điện thoại di động của ta, bất cứ khi nào cũng có thể tìm ta, nhưng không có chuyện gì không nên làm loạn lên, biết không?”

Nhận tờ giấy, Dương Quân gật đầu, đi xuống phong bếp.

Bên trong đích xác như người kia nói các loại thức ăn sáng đều có mỗi thứ một ít, bữa sáng kiểu Trung Quốc sữa đậu nành bánh quẩy, bánh rán, bánh bao nhỏ còn có sủi cảo tôm cùng cháo; kiểu Tây u có bánh mì, chân giò hun khói, trứng chiên, bánh ngọt nướng. Đến đồ uống cũng chuẩn bị rất nhiều, có cà phê, sữa tươi, trà sữa cùng với nước chanh.

Có thể nói cần gì có đó, hơn nữa đều nóng hôi hổi, là mới ra lò.

Dương Quân có chút cảm khái với sự xa xỉ của Diêu Y Lãm, nhiều đồ ăn thế này, ăn không hết thì thật lãng phí.

Lúc trước ở công trường phân ăn đến heo cũng không ăn, Dương Quân có thể ăn đến sạch sẽ không để lại cặn. Nhìn trước mặt “Râm rộ” thế này hắn chỉ cảm thấy không thể ăn nổi.

Nhưng không biết được, Diêu Y Lãm bình thường không như thế này. Đây bỗng nhiên có bữa sáng “phong phú” là do hắn phân phó đầu bếp đặc biệt làm, một mặt là do không biết thói quen cùng khẩu vị của Dương Quân; một mặt là muốn cho hắn ăn nhiều một chút.

Theo ý Diêu Y Lãm chính là bổ sung nhiều chất dinh dưỡng con của hắn lớn lên mới có thể khỏe! Sau này có thể đem khi dễ hài tử của Bùi Nguyệt Thần đến khóc!

Tuy rằng “mẹ” lớn lên đã xấu rồi nhưng cũng may gien toàn bộ đều là của hấn, không sợ sau này chất lượng không đảm bảo!

Bởi từ nhỏ đã được dạy tiết kiệm, Dương Quân vì sợ lãng phí mà nỗ lực ăn đồ ăn. Nhưng cuối cùng bụng dù cố gắng ăn vào vẫn không thấy được “đồng” kia có hiện tượng giảm đi.

Ăn sáng xong, đem chén bát dùng qua đi rửa sạch.

Hấn nhìn đồ ăn trông vẫn ngon kia mà suy nghĩ, dùng bao bảo quản gói kĩ, bỏ vào tủ lạnh.

Dương Quân phát hiện, cái nhà bếp này tuy rằng không dùng để chế biến thức ăn thể nhưng các kiểu bộ đồ ăn vẫn đầy đủ. Tất cả đều bày ra ánh sáng của sành, giữ gìn rất tốt. Các loại dao thái chỉnh tề xếp thành nhóm, dầu mỡ cũng là nhãn hiệu tốt nhất.

Làm xong mọi việc..., hấn đi ra khỏi phòng bếp, phát hiện Diêu Y Lãm đã đi mất.

Nghĩ lại lời hấn vừa nói ít khi ở nhà, hấn đột nhiên nghĩ đến vậy trong nhà chỉ có một mình hấn rồi.

Nghĩ chạy đi sao...?

Hấn bật cười mà lắc đầu, coi như thoát rồi thì sẽ ra sao? Xem năng lực người kia, tuyệt đối có mấy trăm loại phương pháp bắt hấn quay lại.

Hơn nữa...nguyên nhân cự tuyệt lúc đầu đã không còn.

Lúc đầu cho rằng đây là người có tiền nhất thời hưng phấn đùa giỡn, làm cho hấn bán đi tôn nghiêm bản thân đổi lấy tiền tài, hấn tuyệt đối không muốn.

Thế nhưng hiện tại...

Người kia ngày hôm qua không có chạm vào hấn, còn nói sau này tuyệt đối không ra tay với hấn.

Cũng được, coi như người kia muốn bằng vào vẻ ngoài của chính mình khiến cho một đám người vì hấn điên cuồng, trong đó cũng không thiếu nam nhân.

Người kia là loại người gì, chính mình rõ ràng nhất.

Đã muốn chơi trò đàn ông mang thai, hấn phối hợp chút là được, đại khái không bao lâu hấn ta sẽ chán ngấy a.

Hi vọng sau này hấn đừng có bắt mình buộc cái gối trên bụng...

16. Chương 16

Từ hôm đó, Diêu Y Lãm tròn ba ngày không về.

Dương Quân một mình ở nhà, không bị người kia uy hiếp tâm lý thực như cá gặp nước, vài ngày liền bồi dưỡng ăn ngon ngủ ngon, đường nét trên mặt tròn ra rất nhiều.

Hấn cần gì chỉ việc nói qua điện thoại, lập lúc sẽ được đưa đến, hiệu suất so với nơi khác rất cao!

Rảnh rỗi ở nhà không, Dương Quân bắt đầu tìm việc cho mình làm. Thấy phía sau nhà có bãi đất trống, hấn đem ươm một số cây cỏ. Mỗi ngày cẩn thận tỉ mỉ mà tưới nước, qua vài ngày, mấy chồi nhỏ nhỏ mọc lên.

Không chỉ có như vậy, rảnh rỗi buồn chán hấn bắt đầu quét dọn vệ sinh phòng ở, mặc dù biết đúng giờ sẽ có người lại quét dọn, nhưng vẫn có hạt bụi rất nhỏ sót lại các nơi trong căn nhà. Nhưng hấn cho dù làm gì, gian nhà trống trải vắng lặng như muốn đem hấn nuốt luôn rồi.

Hấn không có sở thích gì, trong khi theo dõi TV cũng chỉ một lát liềm ngáp.

Không có ai cũng hấn nói chuyện, nhà là ở khu dân cư cao cấp, xung quanh nhà gần nhất cũng phải đi lên đến năm phút.

Hấn cảm giác cuộc sống của mình giống như bị ngăn cách với bên ngoài.

..

Mà bên kia, Diêu Y Lãm cũng thập phần phiền muộn.

Đi ra ngoài ba ngày cũng là bởi vì xú nam nhân trong nhà kia.

Không phải vì lần kia không muốn mất thể diện, hấn làm sao lại không quay về? Bất kể đại mỹ nhân thế nào, coi như là đứng khẩu vị của hấn, hấn cũng chưa từng cùng người khác cùng ngủ một giường. Lần đó cùng nam nhân kia ngủ một đêm là bất đắc dĩ, bây giờ thêm lần nữa hấn có khả năng diện mất.

Ngồi trong quán rượu, Diêu Y Lãm yên lặng uống rượu, không nhìn người xung quanh ném cho hấn những cái nhìn mê hoặc.

“Sao vậy? Không để ý ai?”

Chủ quán bar cười hỏi hấn, ánh sáng chiếu qua gương mặt cười lộ ra hai cái răng khểnh khả ái.

“Nơi này của người tiêu chuẩn càng ngày càng kém”.

Hấn không nhìn mà trả lời, bộ dạng rất giống như không tìm được người qua đêm, tâm tư hấn đang xem xem tối nay ngủ ở đâu.

“Có thể đạt đến nhân giới yêu cầu của thiếu gia e rằng trên đời này rất ít a?”

Chủ quán uống một ly “Dụ hoặc” chất lỏng màu tím dưới ánh đèn chợt hiện lên màu sắc hoa lệ.

“Nếu như người không chỉ cần nữ nhân, ngày hôm nay thật ra có một cực phẩm nha”.

Chủ quán ý chỉ một nam tử ngồi trong góc đối diện.

Điều Y Lãm quay đầu nhìn, đủ xinh xắn, muốn dáng người có dáng người, muốn chất lượng có chất lượng. Thế nhưng so với hấn còn kém xa.

Đem đối phương từ trên xuống dưới so sánh với mình một phen, hấn quay đầu trở về.

Chủ quán kia hiểu rõ mà nở nụ cười “Đương nhiên kém Ngài rồi, đêm nay không về sao?”

Điều Y Lãm buồn chán mà nghịch điện thoại di động, năm màu ánh sáng lóe ra chói mắt. Hấn đột nhiên nghĩ tới lão nam nhân kia còn chưa gọi điện thoại cho hấn.

Đây là lần đầu tiên hấn đem số điện thoại di động nói cho người khác biết, nếu như là người khác có thể đã một ngày vài lần gọi truy vấn hành tung của hấn rồi.

Cư nhiên còn có người không để ý mị lực của hấn?

Hấn luôn tự kỷ mà cho rằng mình là người hiểu rõ cả nam và nữ.

Thật là một lão nam nhân ngu xuẩn...

Lần đầu tiên nhìn thấy đã biết là một xú nam nhân, hơn nữa từ đầu đến chân trang phục đều rất quê mùa. Sau lại biết hấn là dân công, mới suy nghĩ trách không được lại như vậy. Sao này gặp lại thì hấn lại càng

xấu xí, thân thể khí lực rắn chắc, xương khớp đều coi như gầy đi rồi.

Hắn lại trở nên xấu xí, từ như già đi thật nhiều.

Chính mình cư nhiên thượng nam nhân gì không thượng lại trúng phải lão nam nhân...

Hơn nữa người lão nam nhân này tính tình bình thường cũng thật quật cường, chọn tình nguyện ăn rác rưởi cũng không nguyện đáp ứng yêu cầu bọn họ.

Thế mà lại nghe được đệ đệ kém cỏi kia bị áp chế, hắn xác định khuất phục.

Trên đời này sao lại có loại người kì lạ như vậy chứ?

Hắn lần đầu tiên đối nam nhân này nảy sinh hứng thú.

17. Chương 17

Nghĩ đến thời gian mình ở bên ngoài cũng đủ lâu, ở chỗ này cũng không có ý nghĩa gì. Hắn buông ly rượu xuống bàn.

“Không, đêm nay về nhà”.

“Đa tạ chiếu cố, hoan nghênh Ngài lần sau trở lại”.

Chủ quán hướng hắn cúi chào, để lại phía sau một số ánh mắt ngưỡng mộ, Diêu Y Lãm đi ra khỏi quán bar.

Chạy ô tô về đến nhà thì đã là nửa đêm. Xa xa nhìn thấy phòng khách vẫn sáng đèn.

Cái lão nam nhân kia vẫn còn chưa ngủ?

Hắn cầm lấy chìa khóa mở cửa, đi vào liếc mắt thấy Dương Quân ngủ ở trên ghế sa lon. TV vẫn mở đang phát tiết mục nghệ thuật, bên trong đó truyền đến tiếng cười huyền ảo.

Diêu Y Lãm nhắm mắt tắt TV, đi tới bên cạnh dự định đánh thức hắn.

Tay vừa mới đặt lên vai hắn, hắn vô ý hừ một tiếng, đem thân thể cuộn lại thêm tròn. Kiểu tư thế thiếu

cảm giác an toàn này... hắn bề ngoài nhìn không ra là kẻ yếu đuối.

Ma xui quỷ khiến thế nào Diêu Y Lãm bỏ đi ý nghĩ gọi hắn dậy. Vốn nghĩ cho hắn ngủ chỗ này cũng tốt, nhưng thấy hắn tựa như lạnh lẽo mà làm động tác vùi mình vào sofa thì hai tay Diêu Y Lãm như vô ý thực đem hắn bế lên.

Mẹ nó! Ai bảo bụng hắn mang thai con ta!

Tìm được lý do cho hành vi của mình Diêu Y Lãm mang theo vẻ mặt tối sầm ôm lão nam nhân lên lầu.

Nhìn vẻ mặt ngủ sâu trong lòng mình hắn phát hiện lão nam nhân không gặp vài ngày hình như béo lên rồi. Thật trên cằm nhiều hơn, đường nét cả người nhu hòa không ít rồi, thoát nhìn tuổi còn rất trẻ.

Lại nói, hắn rốt cuộc nhiều tuổi rồi?

28...29...30?

Đúng rồi, trước đây hình như nghe qua Bùi Nguyệt Thần nói người này hơn em trai bốn tuổi.

Em trai hắn trên hai mươi, nhiều quá là 20, 21 a, vậy hắn chẳng phải mới 24, 25?

Tuổi hắn như vậy sao già như thế này?

Nhớ đến người em trai kia một thân hàng hiệu cũng với đầu tóc thời trang, nhìn nhìn lại hắn trang phục mười phần nông dân.

Diêu Y Lãm cười nhạo một tiếng

Thật là một người tốt đến thái quá!

Người tốt bị khi dễ, ngựa tốt bị người cười, xem chừng Dương Quân chính là loại luôn bị người ta “Cười”!

Bởi vì Diêu Y Lãm chưa bao giờ cho mình là người tốt, nên khi hắn khi dễ người khác, thì người khác không có phần khi dễ lại hắn!

Ôm theo một người thân cao mét tám, thể trọng bảy mươi kí, Diêu Y Lãm vẻ mặt thoải mái mà vào phòng ngủ.

Thắng đến đem ném lên giường, Dương Quân vẫn là gắt gao ngủ, chỉ giật giật miệng, mí mắt cũng không di chuyển một chút.

Diêu Y Lãm tắm rửa một cái, thay áo ngủ, do dự một chút rồi nằm xuống cạnh Dương Quân.

Hỗn trưởng! Ai kêu hấn ngày đó điên khùng nói ra cái loại này!

Bị buồn chán cùng lòng tự tôn quấy nhiễu hấn không cam lòng mà ngủ, phỏng chừng đêm nay không thể ngủ.

Quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt lão nam nhân nọ đang ngủ say.

Kháo! Tại sao hấn có thể ngủ ngon như thế?

Tâm lý cực độ bất bình hấn bỗng nhiên bị kích thích mà bày trò đùa dai, hai tai kéo da mặt Dương Quân, một trái một phải mà kéo, đem mặt người ta xoa bóp thành đủ loại hình dạng.

Sao vậy, hay là bất tỉnh?

Đùa trong chốc lát lão nam nhân vẫn không bị tỉnh lại như dự định, hấn phiền muộn mà buông tay. Mặt người kia bị động tác thô bạo của hấn làm cho đỏ lên, màu sắc đỏ ửng trên mặt cứ nhiên cảm thấy có chút khả ái.

...Khả ái?!

Bất giác nhận ra mình đang nói cái gì chính hấn càng thêm hoảng sợ.

Xem như mấy ngày nay không thấy được mỹ nữ như tiêu chuẩn, cũng không đến nỗi đem lợn rừng ra nhìn nga a?

Cuống quýt rút tay trở về, Diêu Y Lãm nhắm hai mắt lại, cố gắng thúc mình nhanh nhanh một chút ngủ đi.

Nhắm mắt lại, cảm giác với xung quanh mình càng thêm nhạy cảm.

Cùng lão nam nhân ngủ hai bên phải trái, gần đến có thể nghe thấy trên người hấn nhàn nhạt hương sữa tắm cùng mùi chanh trên tóc.

Chanh...?

Mình lúc nào mua dầu gội đầu mùi chanh?

Bắt quá hương vị ngửi khá thơm, lần sau dùng thử xem.

Kì thực cùng người kia ngủ một chỗ cũng không còn thấy khó chịu...

Mơ mơ màng màng Diêu Y Lãm chậm rãi tiến vào trạng thái ngủ.

Không bao lâu sau, trong phòng truyền đến tiếng thở của hai người.

=====

Dương Quân nằm mộng, trong mộng hắn đang ở nông thôn, nơi ở của ông nội.

Khi đó gia gia, nãi nãi còn trên đời, nấu xong bữa trưa liền gọi hắn. Sau lại nghe được có âm thanh trẻ con nhỏ giọng gọi hắn ca ca, hắn cúi đầu, thấy đệ đệ lúc còn bé ngâm ngón tay xấu hổ nhìn hắn. Hắn nở nụ cười, trong mộng đem đệ đệ ôm lấy, đệ đệ cũng cười ngọt, ôm lại hắn.

Ôm theo đệ đệ thân thể nhỏ nhỏ mềm mềm, nghe được hắn ở bên tai gọi ca ca. Dương Quân bỗng thấy mình thật hạnh phúc, sau đó đệ đệ đột nhiên nặng lên rất nhiều, giống như tòa núi lớn chặn lên hắn.

Dương Quân bị bức đến không thở nổi nữa, hai tay cố sức đẩy hắn ra.

Hắn khua tay, kêu lớn lên.

Trước mắt bỗng sáng ngời, hắn tỉnh lại, thấy trần nhà màu xanh da trời, mới biết là mình nằm mơ.

Nhưng trên người tại sao lại nặng nề thế này?

Dương Quân nhìn xuống, kinh hãi kêu lên!

Trên người hắn cứ nhiên có người đè lên!

18. Chương 18

Nhìn nhanh người đang đề lên hấn, hấn khẽ thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng không biết người kia là lúc nào trở về.

Dương Quân nỗ lực đem kẻ giống như bạch tuộc quấn lấy người hấn đẩy ra, thế nhưng càng cố sức, người nằm trên lại càng ôm chặt, hai cánh tay tựa như vòng sắt cổ trụ trên người hấn.

Đích thực không có biện pháp, Dương Quân thay đổi thái độ kéo đầu người kia đem hấn gọi tỉnh. Còn chưa kéo được vài cái, Diêu Y Lãm cảm thấy khó chịu mà nói lầm bầm vài tiếng, như muốn tỉnh. Dương Quân chưa kịp vui vẻ, Diêu Y Lãm theo cái tay đang túm đầu hấn mà véo lung tung cho hả giận, đau đến nước mắt Dương Quân đều chảy ra lại không dám lên tiếng, miễn cưỡng mà nhịn xuống.

Diêu Y Lãm ngủ rất ngon, rất thoải mái. Thật lâu rồi chưa từng được ngủ ngon như vậy càng thêm ôm chặt ‘vật’ trong lòng.

Hấn ôm ‘vật thể’ ấm áp mà mềm mềm, cảm giác rất dễ chịu. Hấn cảm thấy mỹ mãn mà ôm, quả nhiên ngủ thẳng đến sáng.

Nhưng không bao lâu, ‘vật’ trong lòng không an phận liền động dậy, liều mạng muốn tránh né cái ôm của hấn. Hấn sốt ruột mà khẹp chặt hai tay, ‘vật’ trong lòng lại càng di chuyển ác liệt, da đầu lại có chút phát đau, hình như có ‘cái gì đó’ đang túm đầu hấn.

Diêu Y Lãm tức giận mà véo ‘cái gì đó’ vài cái!

Không tệ, hiệu quả tốt, cuối cùng cũng không động dậy nữa.

Hấn hài lòng nghĩ, ở trên mặt cọ cọ, lần thứ hai rơi vào mộng đẹp.

=====

Diêu Y Lãm rời giường đã là mười một giờ sáng, không nghĩ tới có thể ngủ thẳng đến chiều, rửa mặt chải đầu đi xuống lầu.

Đi tới nhà bếp cầm ly cà phê ấm, lại bỏ thêm vào hai片片 đường.

Đang thấy kì lạ sao không thấy lão nam nhân kia, thì qua cửa sổ nhìn thấy Dương Quân đang ở hậu viện không biết đang bận rộn cái gì.

Thấy hấn cẩn thận mà tưới trên mặt đất vừa mới lộ ra mầm non ít nước, lại xới đất. Trông bận rộn kinh khủng.

Nếu bình thường mang theo vẻ mặt biểu tình buồn khổ, thì trước mắt là đáng vui cười hấn chưa từng thấy qua.

Cái lão nam nhân kia cười rộ lên nguyên lai là như vậy a...

Diêu Y Lãm cầm ly cà phê đứng bên cửa sổ, ly cà phê còn nguyên đã nguội lạnh.

Từ lúc Diêu Y Lãm trở về lại không có đi ra ngoài trong thời gian dài, ở trong nhà suốt, khiến Dương Quân hoài nghi hấn cũng không có làm việc. Nhưng có một lần nhìn thấy hấn thực sự đang làm việc ở thư phòng, mới bỏ đi hoài nghi.

Thư phòng Dương Quân cũng đã từng đi vào, trong phòng rộng rãi bốn vách tường đều đầy giá sách, các loại sách vở bày đầy giá sách, không có một chút khe hở.

Chủng loại sách cũng rất đa dạng, từ thiên văn, địa lý, lịch sử đến các tác phẩm kinh tế nổi tiếng, tạp chí khoa học, bên trong đa số là sách nước ngoài, tiếng anh Dương Quân cũng chỉ có chút ít, với trình độ tối đa của hấn nhìn ra quyển sách kia là tiếng anh.

Mà ở chính giữa là cái bàn thiết kế hình đa giác, thiết kế loại hình dạng này nguyên nhân là vì để trên đó ba cái máy tính.

Đúng vậy, là ba bàn. Khi Diêu Y Lãm làm việc thì không phải chỉ hoạt động trên một máy, mà là đồng thời ba máy.[a đáng tiếc a đến cuối cùng vẫn không biết đc anh Lãm là làm cái nghề gì a]

Dương Quân xem không hiểu đường cong cùng đồ án màu sắc rực rỡ trên máy tính là cái gì, chỉ nhìn thấy khi người kia làm việc thì khéo léo thao túng một cái bàn phím, ở trên ba cái máy tính gộp vào nhau mà làm việc. Dương Quân nhìn đến vầng đầu hoa mắt sao cũng vô pháp tưởng tượng Diêu Y Lãm làm sao đồng thời sử dụng.

Lúc làm việc thì Diêu Y Lãm bộ dạng khẩn trương, nguyên bản thì khuôn mặt cùng con mắt lộ ra với con người và máy móc như nhau không mất cảm giác băng lãnh.

Tiết tấu gõ bàn phím với khuôn mặt không lộ vẻ gì rất dễ làm cho liên tưởng đến người máy.

Hấn có thể bảo trì loại trạng thái này trước máy tính hai bốn tiếng đồng hồ, trừ ăn cơm cùng uống nước, cũng không cần ngủ.

Làm xong việc, đáng vẻ hấn cũng rất bình thường. Điều này làm cho Dương Quân hoài nghi hấn rớt cuộc

có phải là người không.[anh ý đã quên Lắm Lắm không phải con ng a]

Thời gian chậm rãi trôi qua hai tháng, Dương Quân dần dần quen với cuộc sống như thế. Mỗi ngày ăn ngon ngủ khỏe, ngoại trừ mỗi ngày đều bị áp chế trong tinh mịch ra sinh hoạt vẫn hảo trôi qua.

Cơ bản là đầu bếp làm đồ ăn quá ngon, không ý thức ăn rất nhiều, bình thường không làm việc gì cũng quên luyện tập, Dương Quân phát hiện mình béo lên nhiều rồi...

Đứng trước gương trong phòng tắm, hắn nghĩ như vậy. Nhìn trong gương bụng hơi hơi nổi lên, hắn nghĩ rất nghiêm túc có nên mỗi ngày ra ngoài chạy buổi sáng.

Gần đây ăn nhiều lắm, bụng rất dễ đói, ngày hôm qua hắn ăn những gì nhỉ?

Bữa sáng hai đĩa bánh bao nhỏ, một đĩa sủi cảo tôm, hai cái bánh rau nướng còn có một chén cháo thịt trứng muối...

Bữa trưa là mì lạnh, hắn bỏ thêm hai lần mì, lại thêm rau trộn gồm đậu hũ non và dưa chuột, một cái chân giò heo, một đùi gà hầm mật ong...

Bữa tối là súp rau, hình như là ăn lượng cho hai người ăn, cùng cơm với điểm tâm ngọt là la bặc cao[k biết là cái gì a] còn có hoa quả mơn ăn nguội, món ăn nguội kia nhiều như hai người ...

Trong đó còn không tính ăn khuya cũng với đồ ăn vặt...

Thật là ... ăn nhiều lắm...

Ý thức được phần ăn của chính mình thực quá nhiều, bụng to ra còn ít xem như đã là kì tích rồi.

Hơn nữa gần đây hắn đặc biệt thích ăn đồ ngọt cùng đồ chua...

Kì quái, trước đây không phải như thế a.

Hơn nữa thêm kì quái là hắn ăn như vậy Diêu Y Lắm cũng không nói gì hắn, trái lại lúc hắn ăn lại nhìn cười tủm tỉm.

(tủm tỉm cái chi? *anahinh: đập đập đầu hắn*)

Cái kiểu cười này, chung quy khiến hắn có cảm giác sờn tóc gáy.

19. Chương 19

Dương Quân bắt đầu nỗ lực mà kiểm soát sức ăn của chính mình, bữa sáng nay chỉ ăn một chén cháo gà cùng một đĩa trắng miệng đã chùi miệng, buông đĩa.

Thấy hần khác với mọi ngày, Diêu Y Lãm thấy kì quái mà hỏi thăm: “Ăn ít thế sao?”

Này không bằng một phần ba bình thường hần ăn.

Dương Quân xấu hổ mà ừ một tiếng, kì thực trước đây hần cũng chỉ ăn như vậy.

Từ giờ trở đi cần khôi phục như trước đây, nếu như sau này ly khai nơi này vẫn ăn nhiều thế kia, duy chỉ khoản ăn cũng làm hần thực sự phiền não.

Hơn nữa đang ở nhà người ta mà ăn nhiều như thế, hần cũng thấy không ổn lắm. Hai tháng này Diêu Y Lãm đối hần thực tốt, không vũ nhục hần như trong tưởng tượng, hần chỉ cần ở chỗ này, không cần làm cái gì hưởng thụ tất cả những thứ mà trước đây hần chưa bao giờ nghĩ đến. Này thậm chí Diêu Y Lãm không đem cái ý nghĩ sinh sản ra tổn thương hần.

Bất kể vì cái gì thì chuyện giảm ăn là chuyện cần phải làm.

Ăn điểm tâm xong, Dương Quân thay giày ra ngoài chạy.

Chạy một vòng, Dương Quân mồ hôi đầm đìa, cảm thấy thể lực không bằng lúc trước. Chạy không nổi nữa, hần chậm rãi đi bộ về.

Không khí sáng sớm thật trong lành, xung quanh tràn ngập màu xanh, có thể thấy cây cối xanh tốt. Cảm thấy quyết định chạy bộ của mình thực đúng đắn, đối thân thể rất có lợi.

Kiểm tra giảm ăn cùng chạy bộ được vài ngày. Diêu Y Lãm tựa hồ cũng thấy được sự thay đổi của hần, vẫn hồ nghi hần có phải là thân thể khó chịu?

Tuy rằng cảm thấy như vậy rất khổ cực, mỗi ngày đều có nửa ngày ở trạng thái đói, bụng vẫn không thấy nhỏ lại. Nhưng Dương Quân tin tưởng vững chắc nhất định sẽ có một ngày thấy được hiệu quả!

Cho tới một buổi chiều, Dương Quân kiểm chế chỉ ăn hai chén cơm liền đứng dậy định dọn bàn. Đột nhiên cảm thấy trước mặt tối sầm, chân như nhũn ra thiếu chút nữa té lăn ra đất.

May mà Diêu Y Lãm ngồi ở bên cạnh đỡ lấy hấn. Diêu Y Lãm nhìn mặt hấn thiếu sắc hồng, không khỏi hờn giận mà nói: “Người mấy ngày nay làm sao vậy? Không ăn uống gì cả, đem mình biến thành thể này. Nhìn như thiếu máu, đối hải tử trong bụng người thật không tốt”.

Bỗng nhiên bị hoa mắt khiến cho hấn tình thần có chút ngưng trọng, không tự giác mà nói: “Cái gì hải tử?”

“Người là cố ý sao? Đương nhiên là người đang mang trong bụng hải tử của ta, người không ăn cơm là muốn hấn chết đói a!”

Khóe mắt xinh xắn nhếch cao, Diêu Y Lãm tức giận nói.

Đáng tiếc là Dương Quân căn bản không có nhìn thấy, trong lòng thầm nghĩ hấn sao còn chơi trò chơi này, đùa dai sao?

“Ta là nam nhân...Sao có khả năng có hải tử?”

Nghe Dương Quân nói, Diêu Y Lãm yên lặng nhân thần ánh lên tia khó hiểu mà nhìn hấn, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Nghĩ cả nửa ngày, người ngu ngốc này thì ra vẫn chưa tin a...”

Dương Quân nghe hấn nói thì bối rối, nghĩ không bằng một lần đem nói sáng tỏ, nuốt nước bọt: “Cái kia...Kỳ thực ta sớm muốn nói rồi, ta ở chỗ này cái gì cũng không làm, ăn dùng đều là đồ của người, như vậy thiệt hại cho người...Nếu như muốn chơi đùa, người có thể tìm người xinh đẹp trẻ tuổi, ta thế này...hình dạng thực không ra sao...”

Ấp úng đem nói cho hết, nửa ngày không nghe thấy Diêu Y Lãm có phản ứng gì, Dương Quân len lén ngẩng đầu nhìn trộm về mặt hấn.

Diêu Y Lãm đưa tay che mặt, thân thể run run.

Dương Quân đang lo lắng hấn xảy ra chuyện gì, đột nhiên hấn buông tay xuống rồi cười một trận dữ dội

“Ha ha ha ha ha !”

Diêu Y Lãm vừa cười vừa lau nước mắt, “Người thật là... ha ha ... làm ta thực buồn cười... sao lại có người như người...ha ha!!”

Dương Quân tuy rằng không hiểu vì sao nhưng biết rõ mình bị cười nhạo, vẻ mặt nhanh chóng đỏ bừng.

Diêu Y Lãm cười thoải mái xong, dần dần dừng lại. Nhìn bộ dạng ngốc của hắn, túm tay phải lôi đi.

Dương Quân cuống quýt kéo lại, “Đi đâu?”

“Làm kiểm tra”.

“Không cần, ta không có bệnh!”

Cảm thấy động tác của hắn vướng víu Diêu Y Lãm kéo hắn lại ôm lấy khiêng trên vai, hướng xuống tầng ngầm.

Dương Quân cả kinh vội vàng phản kháng, nhưng Diêu Y Lãm xem như không tiếp tục đi.

Tới tầng hầm, bên trong như trước vẫn bày đầy dụng cụ y khoa.

Diêu Y Lãm đem hắn đặt lên giường giữa phòng, “Làm cái này thì người sẽ biết mình rốt cuộc có mang thai hay không”.

Đem hắn đang vùng vẫy loạn xạ cố định tứ chi ở trên giường, Diêu Y Lãm mở áo hắn, lộ ra bụng.

Dương Quân cảm giác mình như ếch đang trên bàn thí nghiệm chuẩn bị mổ bụng, hắn thấy Diêu Y Lãm lấy ra một dụng cụ, cái kia hắn đã thấy qua, là lần trước bị đưa đến chỗ này kiểm tra bác sĩ đã dùng thứ này.

Diêu Y Lãm biểu tình quỷ dị đối hắn cười nói: “Dùng cái này được rồi, có thể thấy bảo bối của ta rõ ràng hơn.”

Nói xong bôi trên bụng hắn một loại bột lạnh lạnh, sau cầm lấy cái dụng cụ kia đặt trên bụng hắn.

“Người biết đây là cái gì không? Đúng vậy, đây là máy siêu âm, lát nữa chúng ta sẽ thấy baby trên màn ảnh nha”.

Hắn chỉ chỉ một cái trông như TV nhỏ bên cạnh.

20. Chương 20

Dương Quân trong lòng mắng hắn biến thái! Nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn tới.

Nghe thấy thanh âm cười khe khẽ của Diêu Y Lãm, lại bị người nọ dụng lực kéo cầm qua.

Trên màn ảnh, một sinh vật tứ chi nho nhỏ mờ mờ cuộn mình. Trái tim bé bỏng có thể thấy rõ ràng đang nảy lên từng nhịp.

“Thế nào? Rất dễ thương a?”

Diêu Y Lãm xoa xoa cằm, mặt vẫn nhìn theo cái vật không sao nhìn ra một điểm ‘dễ thương’ đầy hứng thú.

“Hiện tại mới hai tháng, qua mấy tháng nữa thì chân tay rõ ràng rồi.”

Mãi không thấy phản ứng của lão nam nhân, hắn cảm thấy kì quái mà nhìn lại

Nam nhân kia môi khe khẽ nhếch, hai tròng mắt chăm chú nhìn màn hình, trên mặt tro ngụi một mảnh..

“Này, nói a, xem đến choáng váng a?”

Diêu Y Lãm chột chột người hắn, “Ngay từ đầu không phải đã nói người mang thai sao? Hiện tại lộ ra vẻ mặt này cho ai xem?”

Dương quân cử động môi, nói mà như tự nhủ: “Sao có thể như vậy...”

Diêu Y Lãm vỗ vỗ mặt của hắn, “Lần trước lúc người cùng ta trên giường, không nhớ rõ rồi?”

“Nhưng là ...ta là nam nhân a...”

Cảm thấy bộ dạng nam nhân thật thương cảm, không ngừng lặp lại mình đích thực là nam nhân.

“Ta biết...vấn đề không phải do người” Diêu Y Lãm thả tay chân hắn ra, nhưng nam nhân kia vẫn cứng đờ không phản ứng gì, ngây ngốc mà nhìn Diêu Y Lãm.

“Là do ta, người mới có thể mang thai” hắn giải thích: “Bởi vì thai nhi của chúng ta muốn trưởng thành cần lượng dinh dưỡng lớn, nữ nhân nhân loại rất khó đáp ứng, cho nên chúng ta thông thường tìm nam nhân mang thai cho chúng ta.”

Dương Quân không chú ý đến thông tin mà Diêu Y Lãm nói, chỉ lặp đi lặp lại: “...Tại sao lại là ta?”

Diêu Y Lãm cười khổ một chút, “Tin tưởng ta, ta cũng không hi vọng như thế”.

“Bất qua sự tình cũng đã xảy ra, người cũng chỉ có thể chờ đến khi sinh hạ. Bảy tháng, rất nhanh...” Diêu Y Lãm ghé lỗ tai hắn nói: “Đừng nghĩ chạy trốn hoặc hủy đi hài tử trong bụng, nhớ kỹ tất cả của người đều nằm trong lòng bàn tay ta, nghĩ đến đệ đệ của người a, hắn hiện tại sống rất tốt, ta cho hắn tiền đủ để sống hết đời, nếu như người dám làm ra cái gì...”

Diêu Y Lãm nở nụ cười lạnh, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Dương Quân run rẩy một chút, Diêu Y Lãm cúi xuống cầm lấy khăn tay lau đi bọt trên bụng hắn.

Khẽ vỗ lên cái bụng cong cong mềm mại, Diêu Y Lãm một bên sờ sờ một bên nói: “Tiện thể nói, bởi vì nam nhân không có bộ phận sinh sản như nữ nhân, cho nên khi sinh, chỗ này mổ ra, baby chính là từ chỗ này lấy ra, cũng có tiểu hài tử của tộc nhân vì không thể chờ lâu tự mình mở leo ra ngoài nha.”

Vẻ mặt Dương Quân tái nhợt không một tia huyết sắc, con mắt trợn to, thân thể càng run rẩy hơn.

Thấy nam nhân bị hù dọa ra hình dạng này, Diêu Y Lãm cư nhiên có chút nhẹ dạ.

“...Yên tâm, do dùng thuốc mê sẽ không thấy đau.”

Sờ sờ trán nam nhân, tay toàn mồ hôi lạnh.

Dương Quân cảm thấy mệt mỏi quá, trước mặt tất cả đều như bọt nước. Ở trong nước, cảm giác rất không rõ ràng.

Hắn mang thai

Hắn cư nhiên lại mang thai...

Tại sao loại tình huống này lại phát sinh trên người hắn?

Trước đây gia gia nãi nãi mất cũng thế này, lúc ba mẹ qua đời cũng thế, những thứ hắn sở hữu không mong muốn xảy ra chuyện gì nhất lại nhân lúc hắn không phòng bị phủ xuống đầu hắn.

21. Chương 21

Cuối cùng Diêu Y Lãm đem hắn ôm về giường ngủ, Dương Quân vẫn đang mơ màng kinh ngạc.

Ngủ bên cạnh hắn, Diêu Y Lãm như thường ngày đem thân hình to lớn ấy ôm trọn lấy.

Nam nhân yếu ớt giãy người một cái, nhưng lập tức không động đậy, chỉ là đem thân thể cuộn lại.

Diêu Y Lãm hình như nghe được ở đâu đó nói tư thế ngủ như vậy chính là biểu hiện của cảm giác thiếu an toàn.

Có chút tức giận mà đem hắn ôm càng chặt, ép hai chân đang cách xa hắn dưới chân mình, ôm lấy nam nhân từ phía sau, Diêu Y Lãm không nhận thấy tư thế của bọn họ có bao nhiêu mờ ám.

Ngày hôm nay khi rõ ràng nhìn thấy sự thực...

Thế nhưng mang thai hài tử hắn nên chán ghét sao? Đây chính là người khác có cầu xin cũng không được!

Thật là một nam nhân không biết tốt xấu!

Diêu Y Lãm trong miệng gọi xú nam nhân sau lại cắn cổ hắn một cái.

Nam nhân rụt cổ lại, vẫn không lên tiếng, người kia vẫn như thói quen ở trên người hắn cọ cọ, sau thỏa mãn mà ngủ.

=====

Liên vài ngày sau, nam nhân kia bộ dạng nửa sống nửa chết khiến Diêu Y Lãm quả thực muốn đem hắn đánh!

“Con mẹ nó người rớt cuộc có ăn hay không!”

Dương Quân so với trước đây ăn càng muốn ít, trên mặt không một chút thịt, ngày ngày uể oải nhấp môi mà ăn trông đến chán ghét.

Trên bàn bày ra đầy một bàn thức ăn, tinh xảo mỹ vị, làm cho nhìn thấy liền thèm thuồng. Nhưng Dương Quân chính là không muốn ăn, vừa nghĩ tới mình trong thời gian này khác thường hay thèm ăn là do mang thai, thì hắn chán ghét ăn không vô.

Nam nhân bên cạnh chính là người đầu sỏ gây nên chuyện này, lại nghĩ, lúc trước thấy hắn tốt lên một chút giờ đến một tia cảm động cũng không còn.

Không muốn ăn uống, khả năng chính là trong tiềm thức muốn giết chết tiểu hài tử.

Dương Quân không nói tiếng nào, nhìn ôn nhu nhưng thực ra không tiếng động chính là đang phản kháng.

Nhìn hắn như vậy, Diêu Y Lãm càng nổi giận lôi đình! Nhảy dựng lên, không chút nghĩ ngợi mà đem hắn cùng té ra trên mặt đất, đè chặn trên người hắn. Sau cầm lấy thức ăn hướng miệng hắn nhét vào!

Dương Quân bị nắm cằm, bị ép mở miệng mạnh mẽ nhét đồ ăn vào. Động tác của Diêu Y Lãm thực rất thô lỗ, Dương Quân bị nghẹn mà nước mắt chảy ròng, nước mắt nước mũi đua nhau trào ra, nhưng Diêu Y Lãm hoàn toàn không để ý hắn thậm hại thế nào, nhét hết một bàn đồ ăn mới ngừng tay. Rồi thở phào một cái, rời khỏi người Dương Quân.

Chỉh lại y phục, khôi phục hình dạng bình thường, giống như không phát sinh chuyện gì cả.

Diêu Y Lãm liếc mắt nhìn Dương Quân trên mặt đất, thuận miệng nói: “Buổi chiều ta có việc, không về”.

Nói xong đi ra khỏi nhà bếp.

Dương Quân nằm trên mặt đất, giơ cánh tay lên mặt, yên lặng mà khóc.

=====

Diêu Y Lãm đi cả ngày, biết đến khuya hắn mới về Dương Quân lên giường sớm. Kéo chăn bông quấn lấy người khiến hắn nhớ đến cảm giác nãi nãi ôm ấp, mang theo mùi hương bùn đất đặc trưng thực ấm áp, hắn chính là ở trong lòng nãi nãi mà tưởng tượng ra mẹ.

Mẹ hắn rất ít khi ôm hắn, trong trí nhớ hầu như không có.

Hắn khi còn bé thật ngoan ngoãn, rất biết nghe lời người lớn, bởi vì gia gia nói tiểu hài tử không nghe lời mẹ sẽ không cần, hắn rất sợ ba mẹ không cần cho nên dù bị người lớn nói làm chuyện hư hắn cũng làm. Tuy rằng bởi vì ... có thể là bản thân không hòa hợp, nên tiểu hài tử khác không chơi cùng hắn, hắn vẫn cố gắng như vậy.

Thế nhưng cho dù hắn nghe lời, hắn ngoan ngoãn, ba mẹ rất ít khi nhìn hắn, cho nên không cần nói đến ôm.

Lúc đầu hắn tự bảo bởi vì bọn họ quá bận, sau lại không ở cùng một chỗ. Hắn thường thấy ba mẹ ôm đệ đệ mỉm cười, khi đó hắn đứng ở một bên ước ao mà nhìn, mà bản thân tựa như người thừa...

Hình ảnh hòa thuận tốt đẹp kia, không có vị trí của hắn.

Ngủ đến nửa đêm, Dương Quân bị một âm thanh lớn làm giật mình tỉnh giấc, nghe thanh âm hình như là

dưới lầu. Đang do dự có nên xuống xem hay không thì hần nghe tiếng người bước lên lầu, tiếng bước chân nặng nề tựa như rất loạn, dọc theo đường đi lảo đảo, thật lâu mới đến cửa.

Dương Quân ngừng thở, đem chân đạp chặt..., hần hiện giờ không muốn thấy mặt người kia.

Cửa bị kéo thật lâu mới mở ra, ánh sáng lọt vào cùng tiếng hít thở ồ ồ của nam nhân.

Dương Quân đột nhiên cảm thấy trên người nặng nặng, có người đè lên người hần, khí tức nam nhân mang theo mùi rượu. Dương Quân cả kinh, cuống quýt đẩy ra.

Bị đẩy bất ngờ, nam nhân ngã trên mặt đất, một lát sau cũng không có động tĩnh gì.

Dương Quân hồ nghi hồi lâu mới cảm thấy lo lắng, thế là quay người nhìn về phía dưới giường

Nam nhân cúi mặt quỳ rạp gục trên mặt đất, không nhúc nhích, như là đã ngủ.

Ngủ trên mặt đất như thế sẽ cảm mạo...

Suy nghĩ nửa ngày trời nhìn không được xuống giường đem người kia nâng dậy. Không nghĩ tới Diêu Y Lẫm bề ngoài nhìn mảnh khảnh, ôm lại rất nặng.

Dương Quân hết sức đem hần kéo lên trên giường, lấy lại hơi thở đều đặn nhìn quỹ rượu say nát bét trên giường.

Thường ngày vẻ mặt cao ngạo băng lãnh lúc say lại hiện ra vẻ phong tình mỹ lệ. Trên thế giới này lại có người như thế, bất luận làm cái gì đều hấp dẫn ánh nhìn của người khác, nói hần trời sinh phát quang long lanh rất đúng a.

Nhưng người xinh đẹp thế này, lại làm ra chuyện ác độc mà lạnh lùng.

Đại khái là có quá nhiều nên người này ngoài chính mình ra đều không biết nên quý trọng.

Diêu Y Lẫm có thể là uống say cảm thấy oi bức, hai tay cởi áo đang mặc. Dương Quân vươn tay giúp, y phục Diêu Y Lẫm đều là hàng hiệu, cứ như vậy ngủ một đêm, khẳng định sẽ bị nhấn. Nghĩ vậy, trời sinh tính cẩn kiem Dương Quân không thể mặc kệ.

Giờ hai tay nam nhân lên cởi quần áo, áo khoác không biết đã bị hần vứt nơi nào rồi.

Da thịt trắng nõn trơn tuột lộ ra trước mắt, da bị mồ hôi thấm. Ướt, lại thêm ôn nhuận như ngọc.

Dương Quân đến phòng tắm đem lại một cái khăn mặt ướt, chà lau trên người Diêu Y Lãm.

Lau xong nửa người trên, hắn nhìn về phía quần dưới

Nơi này... hắn là không cần a?

Thế nhưng quần mặc ngủ cũng sẽ bị nhăn, lúc ngủ cũng rất khó chịu, nếu này là cởi, thì giờ một cái hai cái cũng là cởi.

Dương Quân cắn răng, cởi quần nam nhân.

Kéo đến phân nửa, Diêu Y Lãm bỗng nhiên rên rỉ một tiếng, cả kinh hắn lập tức ngừng tay.

Diêu Y Lãm đôi mắt đẹp nửa mở, trong mắt hơi nước mờ lung, mờ hoặc kinh người.

Bị nhìn như vậy...chết người a.

Không dám nhìn hắn nữa Dương Quân gia tốc độ nhanh tay, nhưng càng nhanh tay càng bất hảo, cởi đến đầu gối làm sao cái quần cũng không chịu xuống phía dưới.

Dương Quân gấp đến độ đầu đổ mồ hôi, bỗng nhiên nghe tiếng cười khẽ.

“Bảo bối...hay là ta đến giúp người a”.

Diêu Y Lãm hai chân uốn cong, đưa tay kéo, quần thoải mái rơi xuống.

Dương Quân vẫn chưa kịp thở ra, lại bị người kia lôi kéo, trời đất đảo lộn. Mình đã nằm dưới thân người kia rồi.

Diêu Y Lãm vẻ mặt xinh đẹp không như người phạm tội kia ngay phía trên hắn, hai tay chống ở hai bên.

...Đây là tình huống gì?

Diêu Y Lãm bên môi mỉm cười, cúi đầu, cắn cổ hắn. Tay cũng tìm đường vào bên trong quần áo hắn.

Kinh hãi phát giác ra hắn đang muốn làm gì Dương Quân phản kháng cố đứng lên, nhưng giống như trước đây, hắn phản kháng thế nào trước người nam nhân này đều như tiểu hài tử đùa giỡn.

Tay bị đè lại, hai chân bị ép mở ra, quần áo bị xé rách một cách thô bạo.

“Dừng!”

Dương Quân kêu to, nhưng Diêu Y Lãm vẫn như cũ không nhìn mà giơ hai chân hất lên, ở thắt lưng nhét vào một cái gối.

Tia sáng le lói ở bên ngoài chiếu vào trở nên u ám, đầu của hắn giống như tơ trong suốt, con mắt trong bóng tối giống như phát ra ánh sáng.

Đùi Dương Quân mở rộng, nhục nhả mà cảm thấy chỗ kia của hắn dao động.

“Dừng ! Người uống say, ta là Dương Quân! Người nhìn cho rõ a!”

Diêu Y Lãm trong mắt chợt lóe sáng, lấy thanh âm mơ hồ không rõ của người say mà nói: “Bảo bối...người không phải mới nói ta và người cùng đùa sao? Hiện tại sao lại kêu không muốn? Nha...ta đã biết, người bởi vì rất muốn rồi, cho nên cố ý nói như vậy đúng không? Thật là tiểu yêu tinh xấu xa!”

Diêu Y Lãm cười bỏ đi thứ duy nhất che đậy hạ thân, lửa nóng nam nhân hưng phấn mà ngẩng cao lên. Cái loại hình dạng khủng bố hung ác này khiến Dương Quân kinh hãi mà mở to hai mắt. Lần trước Diêu Y Lãm không có cố ý phục, cho nên không có thấy. Hiện tại thấy rõ ràng hình dạng của nó, Dương Quân không không chế được mà cả người run lên.

Không có khả năng...sao có thể to như vậy...

“Bảo bối, trông bộ dạng người nhìn không chớp mắt, có đúng hay không rất thích nó?”

Diêu Y Lãm kéo ra võ về chơi đùa vật nóng rực, không biết từ lúc nào lấy ra thốc bôi trơn, sờ soạng một chút người phía dưới, cấp bách không chịu nổi mà vọt đi vào.

Dương Quân cắn môi nhịn xuống tiếng kêu thảm thiết, trước mắt tất cả đều như bị nhiễm máu đỏ bầm bầm.

Không có nữa khắc dừng lại, Diêu Y Lãm kịch liệt co rút thân dưới, chăm chú quần quýt vui vẻ hưởng thụ bảo bối.

“Bảo bối...người bên trong hảo chặt...nóng quá...đúng là thích!”

Hắn say sưa mà nói, hạ thân cố sức mà hết rút ra lại đẩy vào, Dương Quân đau đến toàn thân co giật, môi dưới bị cắn máu tươi nhè nhai.

Diêu Y Lãm hứng khởi, trên giường thay đổi tư thế đem hân ôm lấy ngồi trên người mình. Hạ thân liên tục truyền đến cảm giác khiến Dương Quân nghĩ muốn chết, trong miệng mà nước nử nói không nên lời, nhưng chỉ là làm cho nam nhân kia càng thêm phản ứng kịch liệt.

Mãnh liệt lấy ra cắn vào trong suốt thời gian dài cùng với nhiều lần thay đổi tư thế khiến thể lực Dương Quân tiêu hao hết, chỉ có thể vô lực tựa trên người Diêu Y Lãm, mặc cho người kia đùa giỡn thân thể mình.

Mọi nơi tư mật toàn thân đều bị hôn qua, kỳ thực mà nói chuẩn xác thì là cắn. Nam nhân không lưu tình chút nào, điên cuồng ngược đãi khiến hân toàn thân không nơi nào không lưu lại vết tích, có nơi thậm chí chảy máu.

Loại hoàn cảnh hung ác đánh mất tôn nghiêm nam nhân khiến Dương Quân tuyệt vọng, chính mình bị coi như nữ nhân bị người xâm phạm, lại vì người kia mang thai hài tử.

Không ai quản chuyện của hân, nói ra cũng chỉ có thể bị cười nhạo châm chọc mà thôi.

Thân thể bị đùa bỡn nhiều lần, thể lực Diêu Y Lãm dường như không cạn kiệt, lúc mấy lần hôn mê tỉnh lại, Dương Quân đều kích động mà hận không thể chết đi.

Diêu Y Lãm không ngừng xoa bóp toàn thân hân, cắn xương quai xanh, đưa hai chân hân để lên vai liều mạng cử động.

Trên mặt tràn đầy biểu tình si mê.

Nước mắt Dương Quân đã chảy đầy mặt, đến cuối cùng không thể khóc được, chỉ có thể mở miệng, chết lặng mà tùy nam nhân phía trên di chuyển.

Trọn một đêm, trong phòng ngập tràn tiếng kêu vui vẻ của nam nhân cùng tiếng khóc gián đoạn.

22. Chương 22

Diêu Y Lãm sau khi say rượu tỉnh lại, trên chiếc giường lớn chỉ có mình hân. Nhớ mang máng tối hôm qua quần áo nát vụn cùng đồ đạc tứ tán trên mặt đất giờ không thấy đâu. Giường trắng bị dịch làm cho ô bẩn trong trí nhớ cũng không còn thấy đâu nữa.

Diêu Y Lãm ngồi ngay ngắn, tay phải xoa xoa đầu.

Nghĩ xem lão nam nhân kia đang làm cái gì.

Ngày hôm qua kịch liệt như vậy, sáng sớm hôm nay có thể đi đâu? Lại đem tất cả ‘chứng cứ’ hủy sạch đi.

Lão nam nhân kia là không muốn cùng với hắn?

Nghĩ tới đây, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy không thích.

Mặc nhanh quần áo, xuống nhà dưới tìm hắn.

Đi ra đến cầu thang, Diêu Y Lãm đột nhiên nghĩ xuống tới thì hỏi hắn cái gì?

Hỏi người vì sao trên giường lại mất hứng? Kháo!

Kỳ thực tối hôm qua Diêu Y Lãm cũng không muốn làm như vậy, ban ngày làm cho lão nam nhân kia ăn thật nhiều, chạy đi uống rượu, kết quả uống càng nhiều càng không ra cái vị gì, không uống nữa, vẫn may là còn đủ tỉnh táo lái xe về nhà.

Mơ hồ nhìn thấy Dương Quân, thấy khuôn mặt không dễ nhìn kia lộ ra vẻ lo lắng, trong lòng đột nhiên có cảm giác là lạ.

Cái khuôn mặt quen thuộc cứ nhiên có thêm vài phần khả ái. Nhìn hắn cố sức mà đưa mình lên giường, lại do dự mà cố ý phục mình thì Diêu Y Lãm đích thực không chịu nổi rồi, giả say đem hắn đặt dưới thân.

Suốt cả buổi tối nhiều lần đùa bỡn thân thể người nam nhân kia.

Không bằng một góc mỹ nhân vậy mà Diêu Y Lãm hắn lại không sinh ghét.

Đứng trên cầu thang do dự thật lâu, nắm chặt tay, đi xuống lầu. Nhưng không tìm thấy người kia.

Diêu Y Lãm trong lòng có chút luống cuống.

Cái lão nam nhân kia sẽ không nghĩ quẩn mà làm ra chuyện ngốc nghếch à?

Theo như biểu hiện Dương Quân trước đây, hình dạng hắn đánh không chết được một can gián a!

Thiếu chút nữa mở cửa lao ra ngoài tìm kiếm cuối cùng lại nhìn thấy Dương Quân trên ghế sa lon trong phòng khách.

Nam nhân cao cao to to giống như tiểu hài tử rúc vào sofa, khóe mắt còn đọng dịch thể trong suốt ướt át.

Dùng tay chấm một ít, Diêu Y Lãm liếm liếm.

có vị mặn.

Lão nam nhân cho dù ngủ thì mặt vẫn nhăn nhăn, vẻ mặt của hắn lúc nào cũng tràn đầy biểu cảm đau khổ.

Dương Quân ngủ không say, Diêu Y Lãm đang lúc đưa tay đến gần mặt hắn thì hắn tỉnh. Nhìn thấy Diêu Y Lãm hắn phản xạ lùi về phía sau, tựa hồ hắn nhìn thấy mãnh thú ăn thịt người.

Diêu Y Lãm mất hứng mà rút tay về, “Người ngủ ở chỗ này để làm gì? Cố ý dọa người a!”

Môi Dương Quân hơi khô, vẻ mặt có chút trắng bệch. Không cùng hắn cãi cọ, kéo lại áo trên người ngồi dậy.

Diêu Y Lãm nhấp nháy mắt, hắn hỏi: “Này, ngày hôm qua...ta sao lại ở trên giường?”

Dương Quân nhìn hắn, một lát sau nói: “Người say, ta đỡ người lên giường. Sợ người ngủ không yên, ta đi ra phòng khách ngủ”.

Diêu Y Lãm kinh ngạc nhìn hắn, Dương Quân dời ánh mắt, bình tĩnh, nếu Diêu Y Lãm không nhớ chuyện tối qua, có lẽ sẽ cho là hắn nói thật.

Nghĩ kĩ lại như vậy là tốt nhất a, Diêu Y Lãm vẫn không có ý định thừa nhận. Lần đầu tiên chạm hắn có thể nói là hiểu lầm, nhưng mà lần thứ hai thì có lý do gì?

Để cho người khác biết Diêu Y Lãm lặp đi lặp lại nhiều lần trên một xú nam nhân, chắc không dám ra ngoài gặp người khác rồi!

Dương Quân có thể thức thơi như thế, Diêu Y Lãm hắn là nên vui vẻ không phải sao?

Thế nhưng trong lòng tại sao lại nổi nóng!

Mà bên kia Dương Quân cũng không muốn để ý nam nhân bên cạnh mình có tâm tình gì, trực tiếp đi xuống nhà bếp.

Hai con người Diêu Y Lãm chuyển động theo Dương Quân, thấy tư thế bước đi của hắn có điểm kì quái.

Trong lòng cư nhiên có điểm đắc ý, mừng thầm.

Cầm ly sữa tươi đi lại, Dương Quân chậm rãi uống. Sữa dính ở khóe môi khiến Diêu Y Lãm có suy nghĩ muốn tàn bạo mà liếm đi.

Có phải gần đây không đi tìm nữ nhân nên có chút bất mãn a?

Thấy phản ứng kì quái của mình Diêu Y Lãm nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Bất quá trải qua một đêm dày vò, Dương Quân cư nhiên còn có thể ngồi ở chỗ này, xác thực rất giỏi.

Vẫn quan sát hắc Diêu Y Lãm bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn, Dương Quân vẫn uống sữa tươi bình thường, biểu tình mặc dù không có biến hóa gì, nhưng sắc mặt xác thực rõ ràng không tốt.

Không phải hôm qua thương tổn hắc rồi chứ?

Tuy nói loại hình thức tự sinh sôi này, sinh mệnh hài tử này đều rất cường hãn, chỉ cần thuận lợi đưa vào cơ thể vật chủ ký sinh, sẽ không bị nguy hiểm do sinh non. Nhưng nói không nguy hiểm, cũng không phải nói tới người cung cấp dinh dưỡng cho hài tử.

Diêu Y Lãm bắt đầu có chút lo lắng.

23. Chương 23

Diêu Y Lãm không chịu nổi, hỏi: “Bữa sáng chỉ uống sữa?”

Dương Quân cầm cái ly lắc lắc một chút, “Ta lát nữa sẽ ăn chút gì đó...”

Hắn thực sự là rất sợ hãi chuyện đã phát sinh ngày hôm qua, đều không phải là sợ bị làm đau đớn, mà là kiểu hạ nhục kia làm hắn đánh mất toàn bộ tôn nghiêm, trong lòng cảm thấy sợ hãi, lạnh lẽo.

Nhìn thấy phản ứng co rúm của hắn, Diêu Y Lãm đột nhiên nghĩ muốn sờ sờ đầu hắn. Nhưng tay vừa đụng đến tóc hắn, Dương Quân run rẩy nhiều hơn.

Diêu Y Lãm tỉnh táo lại, nhưng tay vươn ra không thể thu hồi lại.

Đang giờ giữa đường, thay đổi thành một cái tát hướng về phía hắn.

Dương Quân giật mình mà nhìn hắn, loại bộ dạng này khiến Diêu Y Lãm liên tưởng đến mấy từ “Điềm

đam đáng yêu”.

Ở trong lòng phỉ nhổ chính mình, ngoài mặt lại mạnh miệng, “Nhìn cái gì mà nhìn! Bị ta đánh có gì sai sao?”

Dương Quân gục đầu xuống, không nói tiếng nào.

Diêu Y Lãm trong lòng lo lắng, cái tát vừa rồi không mạnh a, lão nam nhân này sẽ không thực sự sinh khí a?

Dương Quân uống hết ít sữa còn dư, mang theo cái ly không đi xuống nhà bếp.

Một hồi sau cầm trong tay chân giò hun khói cùng trứng chiên, ngồi xuống từ từ ăn.

Hắn ăn rất chậm, đang ăn đến phân nửa, đột nhiên bịt miệng buồng đĩa chạy vọt tới nhà vệ sinh. Chỉ chốc lát sau truyền đến âm thanh nôn mửa.

Diêu Y Lãm vội vã nhảy dựng lên chạy vào trong, Dương Quân nửa ngồi nửa quỳ cạnh bồn cầu nôn. Vừa rồi ăn vào bao nhiêu toàn bộ nôn ra hết, đến khi dạ dày không còn dư cái gì, vẫn duy trì nôn khan.

Diêu Y Lãm tâm ý hoảng loạn, không biết mình nên làm gì.

Tiếng Dương Quân nôn mửa ngừng lại, người cũng vô lực ngồi ngay xuống sàn nhà.

Diêu Y Lãm ôm lấy hắn, đưa đến phòng khách đặt trên ghế sa lon. Sau lại gọi điện thoại gấp cho Bùi Nguyệt Thần, nói mấy câu liền cúp máy.

Không lâu sau, Bùi Nguyệt Thần chạy đến, phía sau còn có một đám người, đều là bác sĩ chuyên nghiệp.

Không cần phân phó, bọn họ làm kiểm tra sơ qua thân thể Dương Quân trước, sau chuyển xuống hầm ngầm kiểm tra.

Bùi Nguyệt Thần hai tay vòng trước ngực, trêu chọc nói: “Sao ngươi lại biến người thành như vậy, thoát nhìn còn muốn gây hơn trước đây, ngươi cũng khi dễ người ta quá rồi”.

Diêu Y Lãm cắn tức liếc mắt nhìn hắn, không để ý hắn chỉ nghĩ đến việc kiểm tra cơ thể Dương Quân.

Dương Quân – ý thức rất thanh tỉnh, lúc kiểm tra cũng rất nghe lời, dị thường thuận theo, nhưng trong mắt không có chút thần thái.

Kiểm tra xong, Diêu Y Lãm ôm hấn lên lầu.

Đi xuống lầu, Bùi Nguyệt Thần còn chưa đi, ngồi trên ghế sa lon hút thuốc.

“Hấn không có việc gì, chỉ là có dấu hiệu mệt nhọc quá độ, hơn nữa không được hấp thụ đủ dinh dưỡng, cục cưng hình như có chút khó chịu. Thấy người hấp tấp mà gọi ta lại, còn tưởng xảy ra chuyện gì chứ!”

Dập thuốc, hấn đứng dậy rời đi.

“Ta đi trước, con sâu nhỏ khả ái vẫn còn đợi ta trên giường”.

“Sâu nhỏ? Là người lần trước người bắt được? Khẩu vị của người từ lúc nào trở nên kém như thế?”

Đi tới cửa Bùi Nguyệt Thần xoay người, môi mỏng khê câu: “A? Bản thân ta cảm thấy người nào đó hiện tại so với ta còn không bằng a, hơn nữa giống như ngu dốt mà không chịu thừa nhận”.

Diêu Y Lãm hồ nghi mà nhăn mi lại: “Người nói cái gì?”

“...”

Bùi Nguyệt Thần cười cười, phát tay ly khai, không quên khép cửa lại.

Diêu Y Lãm lắc lắc đầu, cảm thấy không thể hiểu nổi.

Lên lầu, Dương Quân đã ngủ, trán nhăn lại không giấu được vẻ mệt mỏi.

Nằm bên cạnh hấn, Diêu Y Lãm một đêm trắng.

=====

Sau ngày đó, Dương Quân rõ ràng nghe lời hơn, Diêu Y Lãm muốn hấn làm cái gì, hấn căn bản đều không phản kháng, chỉ là người nhìn có chút mệt mỏi, không có tinh thần gì cả.

Cũng qua nhiều ngày, bụng cũng dần dần lớn lên. Hiên tại mặc quần áo vào vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Dương Quân thấy mình như vậy, trong lòng chỉ cảm thấy đau đớn lạnh lẽo.

Không thể xem như là bụng bia, cái bụng càng ngày càng...lớn hơn, có lúc còn cảm thấy bên trong có cái gì đó di chuyển.

Lẽ nào đây là mang thai?

Hắn tự giễu mình, mình bây giờ đã không khác gì quái vật rồi.

Nam nhân mang thai, nếu như bị người ngoài biết, Có thể sẽ đưa bản thân giải phẫu cũng không chừng.

Hắn rõ ràng là nam nhân, lại bị bắt làm việc mà nữ nhân phải làm.

Bị nam nhân thượng, lại mang thai cho đối phương.

Chính mình đã bị hủy rồi, cái ước mơ nho nhỏ cùng vợ con là không thể nào có.

Loại thân thể quái dị như vậy, Dương Quân đến cửa cũng không dám bước ra, suốt ngày ở trong phòng.

Bên kia, Diêu Y Lãm lại bắt đầu mỗi ngày đều ra ngoài, ban đêm đến khuya mới về, hơn nữa trên người thường mang theo mùi nước hoa khó ngửi của nữ nhân. Mỗi ngày mùi không giống nhau.

Đối với tình hình như thế, Dương Quân đích xác là cực kì vui vẻ. Diêu Y Lãm là một nam nhân bình thường, hơn nữa đối mỹ nữ yêu cầu rất cao, đêm kia, chỉ là nhất thời say rượu.

Không có Diêu Y Lãm ở nhà, khiến cho Dương Quân cảm thấy tương đối thoải mái.

24. Chương 24

Cuộc sống không có thay đổi gì, dường như người hầu ở nơi riêng biệt, đúng giờ dọn dẹp nhà cửa, mang đồ ăn đến, mặt đồng dạng không có chút biểu tình. Dương Quân có hỏi bọn họ chỉ trả lời bằng hai câu duy nhất “Đúng vậy” và “Thật xin lỗi”.

Dương Quân buồn chán, ngoại trừ chăm sóc hoa cỏ, còn kêu Diêu Y Lãm mua đĩa về cho hắn coi.

Một ngày xem mấy bộ phim, thời gian rất nhanh trôi qua. Nhưng gần đây phát hiện ra Dương Quân thường thường ở trên ghế sa lon xem chưa hết thì ngủ gục, khi tỉnh lại thì thấy mình ở trên giường.

Y phục trước đây không mặc được nữa, áo mặc còn được, nhưng quần thì rõ ràng quá nhỏ. Dương Quân

tới đây cũng không mang theo quần áo, trên người mặc duy nhất một bộ cũng bị ném đi. Mặc dù mặc đồ không thoải mái hần cũng không nghĩ đến việc nói cho Diêu Y Lãm biết, cho nên tận lực nói bớt quần ra ửng phỏ.

Thời gian lâu sau, thắt lưng cùng bụng cực kỳ khó chịu. Ngay cả như vậy, hần vẫn không nói một tiếng mà nhìn xuống. Nhẫn, tựa hồ đã trở thành một phần tính cách hần.

Nhưng thiên a, Diêu Y Lãm ngoài ý muốn bảo sau khi cơm nước xong cùng với hần đi ra ngoài.

Bụng đầy hồ nghi ăn cơm, ngồi trên xe. Xe hướng thị thành chạy đến.

Dọc theo đường đi Diêu Y Lãm cũng không nói gì.

Dương Quân do dự mà hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Diêu Y Lãm vẫn nhìn phía trước, “Quần áo của ngươi rất chật rồi, nên thay đổi một chút”.

Dương Quân nhìn bụng hơi nhô ra “...ta có thể không đi không?”

Diêu Y Lãm liếc hần một cái, nhàn nhạt mà nói: “Không được, người đứng bên cạnh ta thể nào cũng không được kém quá.”

Dương Quân gục đầu xuống, “Ta mặc cái gì...cũng đều như vậy, đều không đẹp”.

“Có nhìn được hay không, là do ta định đoạt”.

Hần khước môi giương lên, hào quang lóa mắt.

Có người... vĩnh viễn đứng ở đỉnh cao nhất của thế giới.

Miệt thị người khác.

Dương Quân quay nhìn về phía cửa sổ.

Không nghĩ sẽ cùng Diêu Y Lãm cãi cọ,hần có tư cách gì yêu cầu có...quyền lợi này?

Diêu Y Lãm đem hần trở thành vật sở hữu, nơi này không có quyền tự chủ của hần, tất cả của hần đều do Diêu Y Lãm quyết định, hần không có chỗ xem vào.

Cho dù đem cái thân thể quái dị này lộ ra trước mặt người khác, chỉ cần là ý của Diêu Y Lãm, thì không có tư cách cự tuyệt.

Xe dừng lại trước khu phố buôn bán, cửa hàng quần áo là một tòa nhà thoạt nhìn rất cao.

Xuống xe, Dương Quân theo Diêu Y Lãm đi vào.

Ở bên ngoài, đối với ánh mắt người khác càng thêm mẫn cảm Dương Quân cong lưng, khom khom muốn che chút bụng nhô ra.

Lấy tư thế mất tự nhiên đó đi vào trong cửa hàng, không gian bên trong rất lớn. Lấy màu vàng nhạt làm chủ đạo trang trí mang lại cảm giác ấm áp.

Ngoài ý muốn, nơi để quần áo lại không lớn, trong cửa hàng bày ra bàn con la liệt cùng một cái sofa, còn có một cái bàn tròn nho nhỏ.

Ngoại trừ y phục, còn có khu vực phụ kiện tinh xảo. Trong cửa hàng có một góc bày giá gỗ, mặt trên là các loại giấy xinh xắn.

Nơi này là cửa hàng quần áo, Dương Quân sao cũng cảm thấy kì quái.

Hắn đến những cửa hàng xa hoa rất ít, căn bản là không có. Với hắn mà nói, bỏ hai nghìn mua hàng hiệu không bằng mua quần áo đồng giá 10 đồng của ông lão vỉa hè, dùng tiền vào việc mua quần áo này là không đáng.

Vào trong, lập tức có một nữ nhân đi vào.

25. Chương 25

Vóc người rất đẹp, trang phục màu trắng nhàn nhạt kiều mị, thích hợp làm tôn thêm vóc người nàng.

Khuôn mặt thiên sứ, vóc người quyến rũ. Đó là mỹ nhân tiêu chuẩn, là nam nhân sẽ đều thích nàng.

Mỹ nữ lắc eo nhỏ nhắn đi đến chỗ Diêu Y Lãm, thanh âm mềm mại đáng yêu: “Y Lãm, người đến rồi?”

Diêu Y Lãm thuận tiện điểm cái đầu, đem Dương Quân kéo đến, “Ta nói chính là người này, người thiết kế cho hắn đẹp đẹp một chút”.

Mỹ nhân theo miệng cười cười, đi tới bên cạnh hắn, trên dưới quan sát.

Dương Quân bị nhìn vậy rất xấu hổ, mặt nóng lên, cúi đầu.

Mỹ nữ bật cười: “Hắn thật đúng là khả ái, không thành vấn đề, giao hắn cho ta a”.

Nói xong lấy ra một cái thước dây, kêu Dương Quân đem áo khóa cởi ra.

Dương Quân vừa nghe, không muốn kéo áo bất động.

Diêu Y Lãm kỳ quái nhìn hắn, “Sao còn chưa cởi ra?”

Nói rồi đưa tay qua muốn cởi áo khoác hắn, Dương Quân đẩy tay hắn ra, thối lui vài bước.

Nữ nhân kia thấy hắn lung túng, bộ dạng lúng túng, nhất thời hiểu được.

“Không cần sợ, chuyện của người ta biết, lần này chính là thiết kế y phục thích hợp cho người.”

Diêu Y Lãm kiên quyết đem hắn kéo qua, cởi áo khoác hắn. Thân thể Dương Quân cứng đờ, tay rũ xuống không động đậy.

Nữ nhân dùng thước quây hông hắn lại, vừa làm vừa nói: “Ta là Lâm Thi Nhiên, người cũng có thể kêu là Ái Liên a.”

Tay nhỏ trắng nõn trượt tới trượt lui bên hông hắn, chưa từng cũng nữ tử tiếp xúc như vậy, Dương Quân đỏ mặt.

Diêu Y Lãm hừ lạnh một tiếng.

Lâm Thi Nhiên nhìn hắn cười cười, Diêu Y Lãm lại hừ một tiếng.

Lâm Thi Nhiên tính cách cởi mở ôn nhu, cười nói với hắn, khiến Dương Quân lúc đầu tâm tình khẩn trương đỡ hơn rất nhiều, nói được nhiều hơn.

Nhìn cảnh vui vẻ trước mắt, Diêu Y Lãm bỗng nhiên cảm thấy trong lòng ê ẩm.

Chưa thấy qua mỹ nữ a, cười hài lòng như thế, cười đến không thấy mắt đâu!

Đeo xong xuôi, Lâm Thi Nhiên cười nói: “n, ta có mấy bộ phông chừng có điểm hơi nhỏ, bất quá khác biệt cũng không nhiều. Người hiện tại mặc quần áo rất không ổn, trước cầm mấy bộ mặc thử, hai ngày sau ta sẽ đem y phục đưa tới cho người”.

Nói xong đưa một bộ quần áo đi thử, quần áo phong cách thoải mái đơn giản, màu sắc thanh thoát. Quần thiết kế rất đặc biệt, thắt lưng cùng Dương Quân hiện tại không sai biệt lắm.

Mặc xong cảm thấy không bị gò bó, rất thoải mái. Thiết kế áo cũng rất khéo che chắn bụng, hầu như không để thấy bụng hằn.

Thấy Dương Quân mặc xong đi ra, Diêu Y Lãm nhìn rất hài lòng, đối Lâm Thi Nhiên gật đầu nhẹ.

“Tốt, cứ như vậy trước làm sáu bộ quần áo tới”.

Đổi đôi giày công nhân đơn giản, mang vào đôi giày da thoải mái. Lâm Thi Nhiên còn muốn đeo nhẫn vào tay hằn, nhưng bị Dương Quân cự tuyệt.

Từ trong ra ngoài Dương Quân trông khác hẳn, không quen với hình tượng mới này, tay chân giống như không mặc quần áo.

Diêu Y Lãm tỉ mỉ xem kỹ bề ngoài, nói: “Hình như còn thiếu cái gì, a ...đúng rồi, là tóc. Cái kiểu đầu quê mùa này hẳn là người để lâu lắm a?”

Dương Quân nhìn gương một lát, “Ta cảm thấy...hoàn hảo a”.

Diêu Y Lãm giả giọng xem thường, “Có quỷ mới thấy tốt!”

Lâm Thi Nhiên cười: “Ta đây không giúp được gì rồi”.

Diêu Y Lãm xua tay, “Không sao, ta tìm người khác”.

Lôi Dương Quân, cũng không thèm chào, lái xe lao đi luôn.

Đem Dương Quân đến một cửa hàng cắt tóc bề ngoài trông rất quý dị, bên trong là một thợ cắt tóc bạc đầu khiến hằn nhìn tóc gáy dựng thẳng đứng.

Diêu Y Lãm không nói lời nào đem hằn đặt trên ghế, tự mình đến chỗ nam nhân kia thảo luận.

Qua một giờ, tạo hình mới của Dương Quân ra đời.

Đem cắt tóc dài của hắn, thợ cắt tóc cũng không đem đầu hắn cắt thành cái kiểu cường điệu như hắn tưởng tượng, mà lại thiết kế một kiểu tóc nhẹ nhàng thoải mái, tôn thêm cho đường viền mặt hắn càng rõ ràng. Thoạt nhìn có phần lớn giống nam nhân trưởng thành.

Đi ra khỏi cửa tiệm, Dương Quân cùng với lúc mới đi vào chính xác là hai người rồi, vẻ mặt cùng lúc trước không biến đổi, nhưng dáng vẻ nhà quê với hình tượng bây giờ hoàn toàn bất đồng.

Diêu Y Lãm dương dương tự đắc, hàm răng lộ ra răng nõn. Trong lúc Dương Quân ở cửa sổ xe nhìn thấy hình dạng chính mình lại không vui vẻ.

Hắn ngay lúc này trên người đều là người khác cấp cho, là do công lao lấy thân thể mình cho một người nam nhân mà có được.

Tất cả những thứ này, đều không phải của hắn.

26. Chương 26

Qua hai ngày, quần áo quả nhiên được đưa tới.

Đưa đồng quần áo cho hắn, Diêu Y Lãm khẩn cấp muốn hắn thay, nhìn bộ dạng đó, so với Dương Quân còn muốn mong chờ hơn.

Thay đồ mới xong, Diêu Y Lãm từ phía sau đi tới bỗng nhiên ôm lấy hắn. Dương Quân cả người cứng ngắc.

Một đôi tay xoa bụng hắn, người phía sau hô hấp nóng bỏng phả vào cổ hắn.

“Còn có bốn tháng...”

Dương Quân một lát sau mới kịp phản ứng lời nói của Diêu Y Lãm.

Hắn đã mang thai sáu tháng rồi, theo như cách sinh sản của nhân loại, còn bốn tháng nữa sẽ sinh.

Đúng không? Còn bốn tháng...

Nói cách khác, bốn tháng sau hắn tự do rồi. Không cần giống như động vật bị người khác nuôi dưỡng ở trong nhà. Cũng không cần lo lắng bị người khác nhìn như quái vật.

Trên bụng tay khẽ vuốt nhẹ sờ mó, động tác mềm mại không giống bình thường.

Hắn ôm Dương Quân hồi lâu, cho tới khi Dương Quân đứng lâu nhức chân mới giật mình, vội bỏ ra, động tác cấp tốc!

Biểu tình trông như không thể tin tưởng được, âm thanh có chút gấp gáp mà nói: “Người không nên hiểu lầm cái gì, ta vừa rồi chỉ là muốn sờ hài tử của ta mà thôi!”

Không phải như vậy, còn có thể là thế nào?

Dương Quân không hiểu gì cả liếc hắn một cái, Diêu Y Lãm thoát tiên đỏ mặt lên, sau đó mặt cấp bách trắng ra, sau cùng trừng hắn một cái rồi bỏ đi.

Còn Dương Quân vẫn đang đứng tại chỗ, không hiểu gì cả.

===

Đêm đó đã khuya, Diêu Y Lãm không có ra ngoài. Đến mười một giờ, hai người lên giường đi ngủ.

Bởi vì Dương Quân mang thai nên gần đây tình thần không được tốt, vô luận ăn bao nhiêu cũng thấy toàn thân vô lực, uể oải mà buồn ngủ. Khó khăn chống được tới mười một giờ, trực tiếp ngã xuống trên giường. Mà ngoài ý muốn, Diêu Y Lãm luôn thức rất khuya cũng lên giường từ sớm.

Dương Quân tuy rằng có chút phòng bị, nhưng hắn quả thực quá mệt mỏi, Diêu Y Lãm cũng thanh tỉnh, không có uống rượu. Nên nghĩ mình an toàn, thế là dần dần ngủ yên.

Nhưng ngủ rồi trong mộng cũng không được yên, trên mặt cùng với trên cổ hình như luôn có sâu cắn hắn. Nhưng mí mắt lại mở không nổi, không thể làm gì khác là vùi đầu vào sâu trong chăn bông, né tránh tập kích khó chịu kia.

Ngày hôm sau ngủ dậy, trên cổ có vài điểm đỏ, phải dùng cổ áo che đi.

Làm hại Dương Quân sáng sớm đã tìm thuốc diệt côn trùng phun xịt, Diêu Y Lãm xanh mặt nhìn hắn.

Liên tiếp vài ngày, Dương Quân rời giường thì đều phát hiện vết côn trùng cắn, lại thêm quỷ dị chính là đã mặc áo rồi thế mà trên ngực bụng cũng có.

Thỉnh thoảng nói đến chuyện này, Diêu Y Lãm thần sắc không đổi mà nói: “Mua thuốc diệt côn trùng về diệt là ổn rồi.” [con côn trùng này mặt dày a]

Nhưng sự thực chứng minh, dùng hết các thủ đoạn, cũng không thấy hiệu quả rõ ràng, mấy dấu như ô mai hồng hồng vẫn như cũ xuất hiện trên người Dương Quân.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bụng Dương Quân cũng lớn ra rất nhiều, thoát nhìn giống như ôm theo một quả dưa hấu.

Đồng thời hần cũng càng ngày càng sợ hãi, cái khối đang kí sinh trong người hần khi sinh ra sẽ là quái vật gì?

Những lời Diêu Y Lãm nói trước đây đang ở trong đầu hần lặp lại

“Bởi vì nam nhân không có hệ thống sinh sản như nữ nhân, cho nên lúc sinh sẽ ở trên bụng mổ ra một lỗ, baby sẽ từ lỗ hồng này đi ra, cũng có tiểu hải tử của tộc nhân vì không đợi được nữa mà tự mình mở lối đi ra.”

Dương Quân nằm mơ lúc nào cũng thấy bụng mình bị phanh ra, Diêu Y Lãm từ bên trong lôi ra một đồng thịt chảy máu đầm đìa.

Mỗi lần tỉnh lại đều kinh hãi cả người đầy mồ hôi lạnh, quay đầu lại thấy nam nhân trong ác mộng nằm ngủ bên cạnh hần.

Có lẽ là gần tới lúc sinh, thái độ của Diêu Y Lãm cũng khá hơn nhiều, đương nhiên cũng là bởi vì hần thuận theo mối quan hệ này.

Trong khoảng thời gian này Diêu Y Lãm cũng thành thói quen sờ bụng hần, mang theo dáng vẻ tươi cười ôn hòa không gì sánh được khẽ vuốt ve bụng hần.

Hành vi như vậy bị Bùi Nguyệt Thần nhìn thấy đúng là mở rộng tầm mắt.

Dương Quân đã từng hỏi, được biết bộ tộc Diêu Y Lãm đều rất yêu quý con nối dõi của mình. Nhưng sau mới từ Bùi Nguyệt Thần mà Dương Quân mới biết, biểu hiện của Diêu Y Lãm rõ ràng là tự kỉ.

“Đây là cục cưng của chúng ta, sau khi sinh ra ta sẽ cấp cho hần đồ tốt nhất thế giới”.

Diêu Y Lãm ôn nhu mà nói, thoát nhìn rất giống phụ thân từ ái.

Nhưng Dương Quân lại rõ ràng, hần không có khả năng làm cha. Diêu Y Lãm trước đây từng nói qua, ngoại trừ việc ở trong cơ thể hần lớn lên, đứa bé này cùng hần không có quan hệ.

May mắn hần biết được điểm này.

Hắn đối đứa bé này không có cảm tình, đối với hắn mà nói, đứa bé này là sinh trưởng trong cơ thể hắn, là quái vật hút huyết nhục của hắn.

Cách ngày sinh sản càng ngày càng gần, tâm tình hắn cũng càng thêm mâu thuẫn, cùng lúc vừa sợ việc nam nhân sinh sản; cùng lúc nghĩ đến cuộc sống như thế này nhanh chóng được kết thúc, mà ức chế không giải thoát được.

Không biết tâm tư phức tạp của hắn, Diêu Y Lãm như bao người cha khác, bận rộn chuẩn bị mọi thứ hài tử cần.

27. Chương 27

Đêm khuya bắt đầu đau bụng sinh, đang trọng mộng bụng bị một trận đau đốn co quắp tỉnh dậy.

Trong bụng giống như có cái gì hung hăng quấy, giật chần ra, trong ánh đèn mờ nhạt có thể thấy rõ ràng dưới lớp quần áo trên bụng cái gì đó có dấu hiệu di chuyển.

Chẳng lẽ muốn sinh rồi?

Dương Quân động dậy cơ thể, kéo kéo tay áo người bên cạnh.

Đang mơ màng ngủ Diêu Y Lãm mở mắt ra, vẻ mặt ngái ngủ mà nhìn hắn. Sau đó mở to mắt mà nhìn hắn, bật dậy.

“Xảy ra chuyện gì, khó chịu ở đâu?”

Dương Quân không nói lời nào, chỉ tay xuống bụng.

Diêu Y Lãm khẩn trương hỏi: “Sắp sinh rồi sao?”

Dương Quân gạt đầu, thật vất vả thanh âm thoát ra: “Thật...hình như...”

Diêu Y Lãm nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, ôm lấy Dương Quân hướng lầu dưới phóng xuống.

Cẩn thận đặt hắn lên xe, Diêu Y Lãm vào ghế bên kia, khởi động xe.

Trên đường hắn một bên nhìn sắc mặt Dương Quân, một bên gọi điện thoại.

“Là ta, hiện tại đang trên đường, phải...là ngày hôm nay” thoáng nhìn qua Dương Quân, “Chúng ta lập tức tới ngay, các người cứ chuẩn bị trước cho tốt”.

Cúp điện thoại, xe chạy cực nhanh trên đường.

Dương Quân ngồi tựa vào lưng ghế, quần áo ướt đầm mồ hôi. Ấm ướt, vì không phải nữ nhân, nên khi sắp sinh không có nước ối chảy ra, cũng không có thông đạo để cho thai nhi đi ra.

Cực căng tinh lực tràn đầy, trong bụng đá qua đá lại di chuyển liên tục. Đem Dương Quân dần vật chết đi sống lại, nhưng hần vẫn cắn chặt môi không phát ra một tiếng.

Nội tạng giống như bị giảo nát, đau đến không lời nào tả được.

Điều này là Dương Quân nghĩ tới điều Diêu Y Lãm từng nói tiểu hài tử có thể chính mình mở đường ra là nói thật.

Hần tay đặt trên bụng, có thể cảm nhận rõ ràng cảm nhận được thai nhi giãy dụa ở trong bụng.

Hần cảm thấy bụng mình sắp vỡ ra rồi.

E rằng sẽ chết vào hôm nay...

Lúc xe đến nơi, Dương Quân đã đau đến thần trí không thanh tỉnh.

Mơ hồ chỉ biết Diêu Y Lãm bế hần ra ngoài, đi vào nơi có kiến trúc như là bệnh viện. Sau đó vào một gian phòng màu trắng.

Bị đặt lên trên giường, hần thấy trên đỉnh đầu là đèn chiếu sáng phòng giải phẫu thường dùng, có bốn năm người mặc đồ trắng, đeo khẩu trang vây quanh giường hần. Có người cầm kéo mở áo hần ra, đem mấy thứ cản trở trên người Dương Quân lấy xuống, thân thể xích lửa nằm trên giường.

Đối mặt với hình dạng đáng sợ nhục này của mình Dương Quân nắm chặt hai mắt, từng cơn rồi lại từng cơn đau đớn cường liệt đoạt đi phản kháng cùng ý thức của hần.

Chỉ có thể bất lực mà nằm giãy dụa thân thể mà rên rỉ.

“Phải nhanh một chút, hần chống đỡ không nổi nữa rồi”.

m thanh giọng nói quen thuộc, Diêu Y Lãm cũng theo vào phòng, cùng những người đó nói cái gì đó.

“Hay là ngài đi ra ngoài trước a, nơi này không thích hợp với Ngài...”

Hắn thấy Diêu Y Lãm lắc đầu, lại nói với bọn họ vài câu thì đi tới.

Hắn cúi mình xuống, tóc bạc bị ánh sáng làm cho mập mờ: “...Rất đau sao?”

Dương Quân nhắm mắt lại, chậm rãi lắc đầu.

Diêu Y Lãm mím môi, cầm tay phải của hắn: “Nếu đau thì nắm tay ta được rồi.”

Dương Quân mở mắt ra, nhớ tới những lời này trước đây từng nghe qua. Trước đây trong một bộ phim trên TV người vợ lúc sinh, diễn viên cũng nói thế.

Đang nghĩ, bụng lại truyền đến đau đớn, như có người cầm mũi khoan ở trong bụng hắn khoan ra bên ngoài!

“A !”

Hắn nhin không nổi mà kêu lên, cấp bách mà nắm chặt tay Diêu Y Lãm, cố sức mà ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Diêu Y Lãm lớn tiếng đối người bên cạnh quát: “Còn đang làm cái gì, nhanh lên cho ta!”

Trán trắng nõn, xuất hiện một tầng mồ hôi.

Dương Quân bị người nghiêng thân qua, đem lưng đưa về phía bọn họ. Sau cảm thấy trên lưng lạnh lạnh, giống như được thoa cái gì đó. Tiếp theo cột sống đau xót, cảm giác vừa đau vừa xót lan ra trên cột sống.

Dần dần đau đớn giảm bớt, ý nghĩ trở nên chậm lại.

Dương Quân biết đây là tác dụng của thốc mê.

Một tấm vải bố màu lam phóng tới trên người hắn, ở giữa có một lỗ hổng lớn, vừa vặn đem bụng hắn lộ ra.

Lúc này Dương Quân cảm thấy chuyển động dưới thắt lưng đã rất chậm chạp, chỉ nhìn thấy bọn họ trên bụng hắn lau rửa nửa ngày.

Trước mắt hiện lên mấy vật sáng loáng, bỗng thấy căng thẳng, hắn nghe được người bên cạnh nói: “Chớ sợ

chớ sợ, rất nhanh sẽ xong”.

Lòng bàn tay bị mồ hôi làm ướt, nhưng không phải là của hắn. Diêu Y Lãm trên mặt có sắc trắng, Dương Quân nhìn, Diêu Y Lãm cúi đầu hôn nhẹ mặt hắn.

“Nhanh thôi, nhanh thôi...”

Bên tai hắn vang lên âm thanh của nam nhân kia, Dương Quân cảm thấy nhiệt nóng trên bụng, bác sĩ mặc áo trắng trên găng tay plastic đã nhiễm đỏ, cái vật sáng loáng kia trên tay bác sĩ thay đổi góc độ liên tục.

Tất cả giống như mộng, như vậy mơ đúng không.

Cuối cùng bác sĩ lấy ra một khối vật toàn máu, Dương Quân không rõ mà nghĩ hình như hắn trước đây nằm mộng đã thấy.

Hai mắt nặng trĩu, Dương Quân nhắm rãi nhắm nghiền.

Cuối cùng chỉ nghe thấy Diêu Y Lãm lớn tiếng kêu cái gì đó.

28. Chương 28

Sau khi giải phẫu Dương Quân đã ngủ, nhưng không bao lâu thì tỉnh.

Chỗ kia biến thành gian phòng bình thường, thoát nhìn không giống phòng bệnh, so với khách sạn không khác biệt lắm.

Đầu giường có một bình hoa sứ màu trắng, bên trong cắm mấy bông hoa nhỏ xinh xắn.

Trong phòng không có ai, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng hô hấp của mình.

Dương Quân hít sâu một hơi, bụng liền truyền đến một trận đau đớn.

Chỗ vết thương vừa giải phẫu rên rên đau.

Xoa xoa bụng, bằng phẳng.

Cái quái vật kí sinh trong thân thể hắn đã không còn.

Sau này, hắn sẽ không sống cuộc sống không thể chịu nổi như trước đây nữa.

Dương Quân vượt cái bụng phẳng mà mờ mịt nghĩ.

Lúc này cửa mở, Dương Quân ngẩng đầu nhìn lại, Diêu Y Lãm đi đến.

Thấy Dương Quân đã tỉnh, Diêu Y Lãm như có chút vui vẻ.

“Tỉnh, cảm giác thế nào?”

Dương Quân tuy rằng không biết sao Diêu Y Lãm lại vui vẻ nhưng vẫn đáp: “Ừ, tốt”.

“Đau bụng không?”

“...Có một chút”.

Diêu Y Lãm hơi nhú mi, rồi lại dẫn ra: “Không sao, có điểm đau là bình thường”.

Diêu Y Lãm ngồi bên giường, nói với hắn: “ Sáu tiếng đồng hồ liền không có ăn uống, người có muốn ăn gì không ta kêu bọn họ chuẩn bị”.

Dương Quân vừa mới giật giật môi lại nghe nói: “A, được rồi, người chỉ có thể ăn thức ăn lỏng. Hay là uống sữa a?”

Diêu Y Lãm lẩm bẩm đang lúc muốn đem thực đơn nói cho Dương Quân.

Hắn không quan tâm vấn đề ăn uống này, hắn chính là muốn hỏi bao giờ có thể ly khai.

“Xin hỏi...ta lúc nào ”

Vừa nói được ba chữ Dương Quân bị cắt ngang.

“Người muốn hỏi lúc nào có thể thấy cục cưng?” Diêu Y Lãm nở nụ cười, “Bây giờ còn đang làm kiểm tra, ngay mai người có thể ôm hắn rồi”.

Hắn tại sao muốn ôm đứa nhỏ?

Ý tứ bị hiểu lầm Dương Quân cũng không hỏi lại, vừa giải phẫu tỉnh lại, hắn cũng mệt chết rồi.

Thấy Dương Quân nhắm hai mắt lại, Diêu Y Lãm đưa tay lên đầu hắn, “Mệt mỗi sao?”

Dương Quân không nói gì.

Diêu Y Lãm tiếp tục nói: “Vây hảo hảo ngủ một giấc a...”

Thanh âm nam nhân này trước đây có nhu hòa như thế?

Dương Quân mơ hồ nghĩ, ngày hôm nay nam nhân mang cho hắn cảm giác có điểm kì quái.

Như là có nơi nào trong Diêu Y Lãm đang lặng lẽ thay đổi.

Thế nhưng, những ...điều này, cùng hắn có quan hệ gì sao?

Thật tốt, có thể ly khai nơi này rồi...

===

Ngày thứ hai, Diêu Y Lãm lại tới nhìn hắn.

Khóe miệng cong cong, trên mặt mang theo ý cười, trong lòng bẽ theo cái gì đó.

Diêu Y Lãm đi tới, một vật nhỏ màu da nằm trong ***g ngực hắn.

Con mắt cực cứng không mở, mặt nho nhỏ hồng hồng nhắm lại, lông mi cùng tóc còn chưa có, miệng nhỏ đến nỗi hầu như không nhìn thấy.

Dương Quân cảm thấy nói như TV này bảo bảo trắng như tuyết béo mập mập không bằng nói một con khi toàn da.

Có lẽ nói quái vật chính là quái vật, cứ cho khi trưởng thành đẹp đẽ, thì khi còn bé vẫn lộ ra hình dạng vốn dĩ?

Diêu Y Lãm vẫn còn khoe ra trước mặt hấn: “Xem, hấn khả ái a? Vừa rồi hấn vẫn tỉnh mở mắt nhìn ta, đã lại ngủ”.

Dáng vẻ của Diêu Y Lãm rất hưng phấn, ngược lại, phản ứng Dương Quân lãnh đạm hơn.

Diêu Y Lãm tựa như có chút bất mãn, mang cục cứng trên tay nhét vào ***g ngực hấn: “Người ôm hấn”.

Dương Quân nhìn một chút vật nhỏ trên tay, lông mày xung quanh vùng mắt khó có thể nhìn thấy kia mà mặt nhăn một chút.

Diêu Y Lãm bỗng nhiên đưa tay luồn vào trong áo hấn, xoa nắn bộ ngực.

Dương Quân thất kinh, nghĩ muốn đẩy hấn ra nhưng trong lòng còn có tiểu hài tử.

Diêu Y Lãm cười hắc hắc: “Đáng tiếc người không phải nữ nhân, nếu không nơi này hiện tại là có người thấm hút a”

Trêu đùa mang theo ý tứ háo sắc khiến Dương Quân đỏ mặt lên.

“Người ...cút ngay!”

Diêu Y Lãm không động đậy, nắm hai hạt trên ngực hấn.

Dương Quân giấy dựa đầu tranh không được, Diêu Y Lãm tựa hồ cảm thấy đùa như vậy rất vui, càng mạnh tay, đưa tới trong quần.

“Người không nên...” âm thanh Dương Quân rung lên, “Nha !”

Nhận thấy không ổn Diêu Y Lãm buông hấn ra, sắc mặt Dương Quân có chút khó coi.

Vừa rồi phản kháng, hấn không cẩn thận dùng sức, vết thương trên bụng chưa lành lại muốn rách ra.

Diêu Y Lãm đi ra ngoài kêu bác sĩ, Dương Quân ngã xuống giường, thấy cục cứng bên người, cố sức nắm chặt ra giường.

Qua hai ngày, sau khi quan sát không có vấn đề gì, vết thương cũng khá lên nhiều, Dương Quân bị Diêu Y Lãm mang về nhà.

Đương nhiên còn có mấy ngày nay Diêu Y Lãm đều ôm cục cưng trên tay.

Qua hai ngày, hình dạng cục cưng có biến hóa vô cùng lớn.

Da mặt nhẵn nhẵn hồng hồng biến thành phẳng phiu trơn tuột, trắng trắng nộn nộn giống như bánh kem. Con mắt mở to, sáng trong cực kỳ khả ái. Cái miệng nhỏ nhắn mềm mềm hồng hồng, như hoa anh đào. Hai gò má mập mạp như đậu hũ, muốn chọt chọt ần ần.

29. Chương 29

Có thể nói tiểu bảo bảo trong quảng cáo cũng không xinh xắn như thế, nhưng mặc kệ nó có bao nhiêu xinh xắn, bao nhiêu khả ái, Dương Quân vẫn không có một chút cảm giác thích. Bình thường cũng chưa từng ôm qua.

Hắn không phải cha của tiểu bảo bảo, cũng không phải mẹ.

Diêu Y Lãm rất thích đứa bé này, Bùi Nguyệt Thần cũng tới chúc mừng, nhìn qua tiểu hài tử vẻ mặt cũng rất vui, ôm trong ***g ngực đùa thật lâu.

Xem ra mọi người trong bộ tộc của bọn họ đều rất thích trẻ con.

Sau khi trở về Dương Quân tỉnh dưỡng được vài ngày, thân thể dần dần khôi phục.

Khiến hắn cảm thấy kì quái chính là, qua vài ngày, Diêu Y Lãm cũng không nói chuyện đưa hắn ra ngoài.

Hắn đã không còn giá trị lợi dụng, không phải sao?

Diêu Y Lãm không nói, nhưng hắn đã không thể tiếp tục nhẫn nại chờ đợi.

Một ngày, Dương Quân có được cơ hội hỏi hắn. Nói muốn rời đi, Diêu Y Lãm kinh ngạc mà mở to hai mắt.

Nhìn hắn một lát mới nói: “Người tại sao muốn rời đi?”

Dương Quân nhìn hắn, “Bắt đầu có nói sau khi ta sinh hạ tiểu hài tử thì thả ta đi a, ta ở chỗ này không còn tác dụng gì nữa không phải sao?”

Diêu Y Lãm cắn răng: “Người lẽ nào không quan tâm hài tử người sinh ra sao?”

Dương Quân cúi đầu, “...hắn không phải hài tử của ta.”

“Người...người được lắm!” Diêu Y Lãm nở nụ cười: “Trước đây không nhìn ra người ngu ngốc như thế nhưng tâm cũng vô tình như vậy.”

“Người muốn đi, ta đương nhiên cũng không ngăn cản người” Diêu Y Lãm chớp mắt: “Thế nhưng... Người thực sự muốn như thế sao?”

Dương Quân ngẩng đầu, không chút do dự: “Phải”

Diêu Y Lãm giận dữ cười: “Được, người đi rồi sẽ không thể trở lại!”

Nét mặt Dương Quân không một biểu tình, cũng không mang theo đồ vật gì, trực tiếp hướng cửa đi ra.

Thứ hắn có, đều là của người khác.

Tới cửa, Diêu Y Lãm bỗng nhiên gọi hắn.

“Chờ một chút, người...” Diêu Y Lãm gấp gáp: “Người muốn cái gì ta cũng có thể cho người, như vậy ... người có thể ở lại a?”

Dương Quân dừng lại, xoay người.

Hướng Diêu Y Lãm mỉm cười: “Của người cho ta, cho tới bây giờ ta đều không nghĩ sẽ muốn”.

“Diêu tiên sinh, hẹn ngày gặp lại”.

Ở cạnh nhau gần chín tháng, hắn đối với Diêu Y Lãm đến cuối cùng là một câu xưng hô lãnh đạm xa cách “Diêu tiên sinh”.

Hắn trước đây gọi mình thế nào?

Diêu Y Lãm suy nghĩ hồi lâu, mới phát hiện...hắn chưa bao giờ gọi tên mình.

=====

Nhà Diêu Y Lãm cách xa nội thành, phụ cận không có xe ta-xi, cũng rất ít xe đi qua. Dương Quân không muốn kêu Diêu Y Lãm lái xe đưa hắn đi, cũng không biết mình nên đi nơi nào, chỉ có một mình ven theo

đường cái đi.

Trên người hắn không có một phân tiền, quần áo cũng là Diêu Y Lãm cấp cho.

Nhớ lại ban đầu, Diêu Y Lãm từng nói qua sẽ cho hắn một số tiền, đủ cho hắn áo cơm không lo.

Dương Quân ngẩng đầu nhìn trời cười.

Cái gì cũng không mang đi, đó là vì hắn muốn lưu lại chút tôn nghiêm cuối cùng.

Không biết còn phải đi bao lâu mới tới khu thành thị, chỉ mơ hồ nhớ được Diêu Y Lãm lầm lầm trước lái xe đưa hắn đến nội thành cũng hơn một giờ đồng hồ.

Đi nhanh một chút, trước khi trời tối hắn là tới nơi.

Đi trên đường thời gian dài, miệng vết thương dưới bụng hình như có điểm đau.

Dương Quân tìm một chỗ sạch sẽ mà ngồi xuống.

Nhìn xuyên suốt đường nhựa hướng xa xôi, lâu rồi tâm tình chưa từng có yên bình.

Ngày hôm nay đến công viên trước một đêm, sang mai ra công trường xem có việc làm hay không.

Thấy thời gian nghỉ ngơi đủ rồi, Dương Quân vỗ vỗ ống quần đứng lên.

Đang muốn tiếp tục đi, lại nghe thấy đằng sau truyền đến tiếng ô tô. Dương Quân phản xạ lui hai bước qua đầu nhìn lại.

Kiểu dáng xe thể thao, toàn bộ màu đỏ thẫm.

Chiếc xe này, sao nhìn quen quen...

Con mắt Dương Quân giật nảy, trực giác cảm thấy không ổn.

Mặc kệ vết thương có nứt ra hay không, hắn bật người ra khỏi đường cái, hướng chỗ đất chạy đi.

Nhưng không chạy được xa, đột nhiên một cỗ lực đem hắn khua té trên mặt đất.

“Người chạy, người lại dám chạy!”

Diêu Y Lãm con mắt đỏ bừng ngồi trên người hắn, túm chặt cổ áo hắn, tạt hắn một bạt tai.

Lực đạo rất lớn, mặt Dương Quân bị đánh lệch đi.

Trong miệng cũng nổi lên mùi máu tươi.

“Mẹ nó! Người cái đồ dê tiện này!”

Diêu Y Lãm trong miệng mắng loạn lên, lực trên tay không giảm một chút đánh vào người vào mặt Dương Quân.

“Dừng...”

Dương Quân đưa tay ngăn lại, hoảng loạn mà kêu lên.

Diêu Y Lãm giật tay hắn ra, nhìn mặt hắn cùng người hắn không lưu tâm.

Dương Quân bị đánh mặt mũi mờ mịt, trước mắt một mảnh đen đen. Vẻ mặt đã chết lặng đến không còn cảm giác đau đớn.

Đến bây giờ hắn vẫn không hiểu rõ tại sao Diêu Y Lãm lại đuổi theo đánh hắn.

Diêu Y Lãm thấy hắn bất động mới dừng tay, sửa lại quần áo, đem hắn nâng lên, đưa vào xe dừng bên đường.

Sau đó cũng vào xe, nhìn thoáng qua người ngồi bên, khởi động xe chạy đi.

30. Chương 30

Về tới nhà, Diêu Y Lãm khiêng hắn như khiêng bao cát đi vào.

Vào tới bên trong đem hắn ném lên sô pha, Dương Quân vẫn còn mơ hồ ý nghĩ có chút không rõ ràng lẫn.

Trên khuôn mặt gầy gò tràn đầy chỉ ngân ngang dọc xanh tím, mặt sưng phù lên nhìn như là rất béo. Bởi

vì bên trong bị răng kẹp chặt, khóe miệng vẫn lưu lại vết máu.

Nhân thần đại ra mông lung, cả người thê thảm không gì sánh được.

Diêu Y Lãm ánh mắt thâm trầm mà nhìn hấn, biểu tình ngoan độc.

Dương Quân thoáng khôi phục thần trí, thấy Diêu Y Lãm đứng trước mặt hấn, theo bản năng lui người lại.

Diêu Y Lãm nhìn thấy trong lòng càng bức bối, cũng không biết vì sao mình sinh khí, dù sao vừa nhìn thấy hấn trước mặt mình nao nùng sợ hãi cũng rất là khó chịu!

Phi thường khó chịu!

Muốn một phát hung hăng mà quăng xuống dưới, nhưng thấy đối phương co rúm lại run rẩy tay muốn đánh hấn ngừng trên không trung, run lên một cái, khe khẽ xoa mặt hấn.

Dương Quân rõ ràng trên người run một chút, không dám di chuyển, nhưng trong mắt đã có tia đề phòng cùng ý hận.

Diêu Y Lãm nheo con mắt màu hổ phách lại, tay niết cầm hấn, buộc hấn ngẩng đầu lên.

“Con mẹ ngươi đồ đê tiện, đối ngươi tốt một chút thì cho là mình lên trời rồi! Còn muốn chạy ra bên ngoài, ta cho ngươi chạy!”

Nói rồi tát hấn một cái, Dương Quân chịu không nổi mà ngã quỵ trên ghế so lon.

Diêu Y Lãm đem hấn kéo lại, cười ta nói: “Ngươi muốn ly khai ta? Ta đây xem thử ngươi làm sao thoát khỏi ta!”

Hấn đưa tay lên quần áo Dương Quân, kéo mạnh một cái xe rách ra.

Lộ ra thân thể xích lỏa trơn tuột.

Dương Quân kinh hoảng mà kêu lên: “Ngươi muốn làm cái gì!”

“Nhìn không thấy sao?” Diêu Y Lãm cởi quần Dương Quân: “Đương nhiên là thượng ngươi rồi!”

Dương Quân luống cuống tay chân mà chống lại, liều mạng thoát khỏi người Diêu Y Lãm.

Diêu Y Lãm đem hân lật lại, đặt trên ghế sa lon.

Diêu Y Lãm khí lực lớn, Dương Quân tuyệt vọng mà cảm nhận hai chân bị tách ra.

“Người không phải muốn chạy sao? Ta xem người mang thai làm sao chạy nổi!”

Dương Quân mở lớn con mắt, vẻ tuyệt vọng nổi lên.

Tay chân kịch liệt phản kháng, vết thương trên bụng không còn chú ý đến.

Diêu Y Lãm đánh mông hân một cái, da nâu mỏng manh lập tức hiện lên rõ ràng năm vết hồng.

Hai chân bị kéo ra hết cỡ, phía sau hạ thân cảm thấy đau xót, vật thể nóng rực giận dữ giương lên không hề thương tiếc vọt đến.

Dương Quân cắn tay, đem ghen ngào cùng đau khổ chua xót trong tim toàn bộ nuốt xuống.

“Ta muốn thao chết người, tiện nhân này!”

“Ta cho người chạy!”

“Ta cho người ly khai ta!”

“Người chạy có phải đi theo bọn dã nam nhân bên ngoài!”

“Ta biết mà người là cái thứ *** đáng thấp hèn, không có nam nhân cắm vào thì khó chịu!”

“Nói a, người hiện tại rất sáng khoái đúng không?”

Diêu Y Lãm vừa mắng vừa khiến Dương Quân co rúm sống không bằng chết, trong trận hoan ái đạt được vui vẻ duy nhất chỉ có Diêu Y Lãm.

Từ đầu đến cuối hạ thân Dương Quân không có phản ứng.

Nước mắt Dương Quân yên lặng mà rơi xuống, nhỏ lên cánh tay trên ghế sa lon.

31. Chương 31

Thật lâu sau, Diêu Y Lãm tắm rửa xong, trở lại phòng khách, Dương Quân vẫn như trước tư thế lưng hướng xuống ghé vào ghế sa lon.

Trên mặt vết bầm hồng tím xen với nước mắt, cùng với nước bọt mất ý thức chảy ra, hai mắt nhắm nghiền, còn trong cơn mê man.

Diêu Y Lãm suy nghĩ một chút, đến phòng tắm cầm khăn mặt, mang chậu nước lại giúp hắn lau người.

Trước làm mềm khăn mà lau khô mặt hắn, đạo lực rất nhẹ, cho dù là khăn mềm, Dương Quân tựa hồ trong mộng cũng thấy rất đau nhẩn mặt lại. Diêu Y Lãm vội vàng đưa khăn ra, nhìn mặt hắn bình thường rồi mới dè dặt mà lau tới.

Chính hắn cũng không rõ là mình xảy ra chuyện gì, có cần phải mạnh tay với hắn như thế?

[Blue: đoạn in nghiêng bên dưới vốn không đc kể bằng giọng Diêu Y Lãm nhưng ta cảm thấy đổi lại thể này phù hợp hơn, thực ra toàn bộ câu văn như cũ không đụng chạm, chỉ đổi đại từ nhân xưng thôi, là đổi chỗ xưng ‘ta’ ý, trong bản QT cứ hắn, cơ mà hắn[Diêu Y Lãm] với hắn [Dương Quân] cứ loạn hết cả lên, nếu nàang đọc thấy không phù hợp chỉ cần đổi ‘ta’ lại thành ‘Diêu Y Lãm’ là được..cơ mà chỉ có đoạn in nghiêng thôi a]

Vốn không nghĩ hắn rời ta đi, nhưng đột nhiên lại như thế, trong lúc hắn ra đi, trong đầu trống rỗng.

Sao lại như vậy?

Lúc bắt đầu,cho rằng Dương Quân là nên ở bên cạnh ta?

Theo hắn nói, chính ta tìm không ra lý do muốn hắn lưu lại.

Lúc hắn bước ra cửa phòng trong một khắc, lần đầu tiên nhìn thấy hắn nở nụ cười.

Cười đến chói mắt.

Khi hắn đi được 1 giờ, ta vẫn một mực miên man suy nghĩ

Nghĩ hắn không có mang theo tiền, ngày hôm nay buổi tối ngủ ở chỗ nào?

Nghĩ vết thương của hắn còn chưa tốt, nứt ra rồi làm sao?

Nghĩ gần đây không có xe, hấn làm sao về lại nội thành?

Nghĩ hấn vì sao khấn cấp rời khỏi nơi này, đối hấn như thế không tốt hay sao? Hay là hấn bên ngoài có nam nhân khác?

Nghĩ đến hấn bên ngoài cùng nam nhân khác tình chàng ý thiếp, ta cảm thấy tâm phé đều nổ!

Có thể ôm người hấn chỉ có một mình ta, nơi hấn lưu lại chỉ có thể là bên cạnh ta!

Mở cửa xe thể thao chạy đuổi theo người.

Cái lão nam nhân kia cứ nhiên nhìn thấy ta lại bỏ chạy!

Máu dồn lên đỉnh đầu cái gì cũng không để ý đến ta lập tức dừng xe, đuổi theo đánh hấn.

Thăng đến khi người dưới thân không còn sức lực phản kháng, ta mới dừng lại.

Lúc trên đường ta thậm chí còn nghĩ đến cắt chân hấn, hoặc đem hũ dung khuôn mặt hấn.

Như vậy hấn sẽ không nghĩ rời ta chạy đi cùng người khác a?

Ý niệm trong đầu chợt lóe lên rồi biến mất, ta câu môi cười.

Cần gì phải phiền toái như vậy, muốn hấn lưu lại, còn nhiều biện pháp.

Điều Y Lãm chà lau sạch sẽ người Dương Quân, thanh thanh thích thích [sạch sẽ. thoái mái]. Bên trong cũng được tẩy trừ sạch sẽ.

Sau đem Dương Quân không chỉ khuôn mặt mà cả người cũng đều thê thảm ôm lấy, đi lên lầu đặt ở trên giường.

Dương Quân lúc ngủ không được yên ổn, trên mặt rất buốt, trên người mỗi tắc da tắc thịt đều kêu lên đau đớn.

Mí mắt nặng nề không thể mở, hấn chỉ có thể vô lực đối mặt với bên rìa mộng cảnh cùng hiện thực.

Trong mộng, đau đớn vẫn còn tiếp tục, dục vọng của nam nhân thâm nhập cơ thể, nhưng hình dạng bộ phận này rõ ràng dị thường.

Kia không phải là hình thái nhân loại nên có...

Con người lạnh băng màu hổ phách của nam nhân nheo lại, nhìn biểu tình kinh hoàng của hắn mà mỉa mai hoặc cười, rút hạ thân ra.

“Thích không? Có muốn thấy rõ ràng hơn một chút không?”

Nam nhân cầm lấy dục vọng, đang ở ban ngày, hình dạng bộ phận kia không thể nghi ngờ.

Ở miệng đỉnh phân thân, là một cây màu da dài nhỏ như kim châm.

“Đây là thứ có thể làm cho người mang thai a, lát nữa nó sẽ đâm vào cơ thể người, trong bụng người sẽ lưu lại giống của ta. Sao nào? Rất mong chờ đúng không?”

Hắc hung ác cười, tóc trắng vương trên vai, yêu diễm mê hoặc như Mạn đà la [theo như google thì là hình vẽ biểu tượng thế giới trong Phật giáo a nói chung ừ hiểu]

Dương Quân kinh hoàng nhìn vật trước mắt, thế nào cũng trở nên đui mù.

Thắt lưng nam nhân một trận ấn xuống, đâm thật sâu vào trong cơ thể hắn, nghiền nát hắn bức hắn thét chói tai.

Không xong ! Đây đích thực không phải cho người nhận!

Dương Quân nhiều lần cắn môi dưới, đến môi trên huyết nhục đã không rõ ràng.

Mộng cảnh không ngừng chuyển đổi, hắn thấy gia gia nãi nãi. Muốn chạy tới, người phía trước đã thành ba ba mù mù, đối hắn cười.

Mụ mù nói với hắn: “Làm ca ca bảo hộ thật tốt đệ đệ nha”.

Hắn gật đầu, hắn làm được, hắn có đối đệ đệ tốt.

Hắn vừa vươn tay muốn chạm mụ mù.

Người phía trước lại biến đổi, là đệ đệ khi còn bé, đưa tay nhỏ nhỏ, lảo đảo đi tới muốn ôm hấn.

Một cái tát hướng hấn đánh.

“Người cái đồ đệ tiện này, người cũng chỉ xứng khiến xem như là nữ nhân mà làm! Sinh hài tử cho ta!”

Vẻ mặt nam nhân âm lệ mà khinh miệt

Dương Quân nhắm mắt lại, rụt lui vài bước, che lỗ tai.

Không không được!

Hấn không phải là nữ nhân!

Hấn không thể sinh hài tử!

Hấn không phải trở thành đồ đệ tiện của nam nhân!

Tại sao đối xử với hấn như thế? Tại sao muốn hấn gặp tất cả những chuyện này? Tại sao!

Tại sao !!

32. Chương 32

Dương Quân tỉnh lại, ác mộng trong mơ vừa mới kết thúc, trong thực tại lại vẫn còn tiếp tục.

Diêu Y Lãm ngồi bên giường, cầm trong tay cái điều khiển TV, vút lên vút xuống mà đùa.

Thấy hấn mở mắt, nhẹ răng cười: “Tỉnh? Đúng lúc, cho người xem một thứ thú vị.”

Cầm điều khiển từ xa bấm mấy phát, cái ti vi màn hình tinh thể lỏng siêu mỏng không biết lúc nào được đưa đến đối diện giường phát sáng.

Truyền ra tiếng người, nghe không giống như âm thanh ti vi.

Một thanh âm quen thuộc dị thường vang lên: “Xin...xin các người tha ta đi.”

Dương Quân cả người chấn động, cẩn thận nhìn lên màn hình. Trên đó một nam tử trẻ tuổi quỳ trên mặt đất, tay bị trói sau lưng, thần tình hoảng loạn.

Thanh niên này không ngờ lại là đệ đệ Dương Quân, Dương Minh.

Dương Quân trong lòng căng thẳng, chỉ thấy trên người hắn rõ ràng không có vết thương nào thì thở ra một hơi.

“Người lại làm cái gì? Người đã nói buông tha hắn!”

Diêu Y Lãm khe khẽ cười: “Ta là nói buông tha hắn, cũng cho hắn một số tiền lớn, chỉ là hắn hiện tại ra cái dạng này, không phải là do ta làm.”

Dương Quân hồ nghi nhìn hắn, Diêu Y Lãm búng bùng ngón tay, nói: “Hắn cầm tiền ở bên ngoài ăn chơi đàn đúm, hảo hảo sắm vai hoa hoa công tử bên ngoài phong lưu khoái hoạt là được, lại đi trêu chọc người của chúng ta, lúc này mới giáo huấn hắn một chút.”

“Hắn chọc gì người? Ta thay hắn xin lỗi bồi thường.”

Diêu Y Lãm nghiêng mặt liếc hắn một cái, “Hắn không phải là trẻ con, nên chịu trách nhiệm hành vi của mình. Hắn theo đuổi người không được, dĩ nhiên đi tìm mấy tên lưu manh muốn kiến quyết cường chế, khi tộc nhân chúng ta đều là vô dụng sao? Là bản thân hắn vận khí không tốt, tìm ai không tìm lại tìm đến trên đầu chúng ta.”

Dương Quân gấp đến độ trên đầu đổ mồ hôi, kéo tay áo của Diêu Y Lãm nói: “Hắn chỉ là nhất thời phạm lỗi, hắn còn nhỏ, sợ không chịu nổi tra tấn.”

Diêu Y Lãm nhìn theo tay hắn, “Hắn không còn nhỏ nữa, người cho là trong khoảng thời gian này hắn là cái gì? Cầm tiền đi tiêu xài hưởng thụ. Ý vào có chút tiền, chơi đùa cả trai lẫn gái vô số kể, dùng tiền không chiếm được người, lại bày ra các loại thủ đoạn vô sỉ hạ lưu bức người. chắc chắn, sao cùng một mẹ sinh ra hắn so với người sao lại kém nhiều đến thế?”

Dương Quân mở to hai mắt: “Này không có khả năng...”

“Có gì là không thể?” Diêu Y Lãm nhếch mi: “Bản thân ta thật bội phục hắn yên tâm thoải mái như thế dùng số tiền kia, cũng không thèm nghĩ nhờ đâu mà có được.”

Nhờ đâu có được, không phải là Dương Quân bán mình có tiền hay sao?

Người kia nói như thế đồng thời đang muốn vũ nhục hấn sao?

Dương Quân cắn răng, “Muốn thế nào...người mới bằng lòng buông tha hấn?”

Diêu Y Lãm cười cười nói: “Đây không phải là chuyện ta nói thả là thả, người hấn trêu chọc cũng không phải là ta.”

Vừa dứt lời, màn ảnh liền thay đổi, Dương Minh khác hoàn toàn ca ca trên gương mặt trắng nõn hiện ra sợ hãi cực độ.

Mặt hấn hướng về phía trước, dường như đang nhìn người nào đó. Trên màn hình không có chiếu người kia, chỉ có thể nghe được giọng thoảng khàn khàn nói cái gì, Dương Quân nghe không rõ, nhưng theo như biểu tình trên mặt Dương Minh cũng biết không phải chuyện gì tốt.

Người một bên nói mấy tiếng vâng vâng, mấy người nam nhân cười tráng đi ra, đem Dương Minh treo lên, dùng dây thừng trói tay.

Sau cầm một cái dây da đem tuyền xấp nước muối, từng phát từng phát đánh lên trên người Dương Minh.

Theo tiếng khóc thét thê thảm là tiếng roi vung hạ vang lên.

Người cầm roi không hề thay đổi vẻ mặt, vẫn như cũ đều đều đánh, thời gian cùng lực đánh xuống không hề thay đổi.

“Dừng! Người nhanh kêu bọn họ dừng tay a!”

Dương Quân kêu to lên, cấp bách tùm quăn áo Diêu Y Lãm.

Diêu Y Lãm vỗ vỗ đầu hấn: “Khẩn trương cái gì, trò hay còn ở đằng sau”.

Đánh hơn nửa giờ, Dương Minh lúc đầu lớn tiếng kêu nay đã thành thấp giọng rên rỉ, lâu sau không nghe thấy gì nữa.

Đưa tay cầm lấy roi da, nam nhân không thấy rõ âm thanh có chút kì dị nói một câu, làm tâm Dương Quân rơi xuống vực thẳm.

“Dem tứ chi của hấn đánh gãy rồi ném xuống biển đi.”

Mấy nam nhân xung quanh lên tiếng, trong đó có người lấy ra một cây đao, đi tới trước mặt Dương Minh

đã bất tỉnh. Kéo một tay lên, hung hăng một đao chặt xuống phía dưới.

Máu tươi văng khắp nơi, Dương Minh từ trong hôn mê đau đến tỉnh lại, trong miệng liên tục nói đừng đừng.

Mấy nam nhân kia không lộ ra vẻ mặt gì, một điểm cũng không động, bỏ tay kia ra lại tìm xuống phía dưới.

Một tiếng thét vang lên, không giống lúc trước, sau tiếng thét lại không có âm thanh gì, một nam nhân nâng cằm Dương Minh lên, hóa ra là bất tỉnh rồi.

Dương Quân đã không thể nhìn nữa, hấn quỳ ở trên giường tay kéo góc áo Diêu Y Lãm.

“Ta van cầu người, người muốn là cái gì cũng được, xin người buông tha hấn a! Ta việc gì cũng có thể làm...”

Diêu Y Lãm nâng mặt hấn lên, không ngoài ý muốn phát hiện mặt hấn lại ướt.

Nhẹ giọng hỏi: “Người nói là sự thật sao?”

Dương quân nhanh chóng gạt đầu, “Thật sự thật sự, hấn sống là được rồi, tiếp tục như thế...hấn sẽ chết. Ta cái gì cũng có thể làm...chỉ cần người buông tha hấn.”

Diêu Y Lãm thỏa mãn nở nụ cười, buông hấn ra, cầm lấy điện thoại di động.

“Là ta, trước buông tha hấn a!” con mắt cong cong, bộ dạng dường như rất vui vẻ lại dường như rất đắc ý.

“Ta biết hấn là của người, lần này trước hết là thả, sau này vẫn còn cơ hội nha... chỉ cần không chết là được, sắp xếp như thế nào tùy người”.

Dương Quân toàn thân vô lực, tâm tình quá mức kích động, thấy Dương Minh hấp hối trên mặt đất, lời Diêu Y Lãm nói cũng không quá chú ý.

Diêu Y Lãm cúp điện thoại, hai tay ôm lấy hấn, ghé vào lỗ tai hấn thổi khí mà nói: “Đây là người tự nguyện, cái gì cũng đáp ứng ta đúng không?”

Dương Quân cứng người gạt đầu, Diêu Y Lãm cười theo ôm hấn vào ngực.

“Ta đây muốn người cam tâm tình nguyện mà lưu lại, nhớ kỹ là người tự nguyện.”

Dương Quân nghe xong ngẩn ngơ, cười khổ.

Là bị ép đáp ứng, có thể xem là cam tâm tình nguyện sao?

33. Chương 33

Từ sau khi Dương Quân đáp ứng lưu lại, Diêu Y Lãm tâm tình khá tốt. Cả ngày cười mỉm, người đẹp đẽ đó khi cười lộ lên không giống với bình thường, rất mê hoặc a, có thể nói quanh người đều tỏa ra sức sống.

Nhưng Dương Quân lại khác biệt hoàn toàn, một chút cũng không động. trước đây đã ít nói bây giờ một chữ cũng không phun ra. Mặc kệ làm cái gì cũng đều không để ý, càng ngày càng lặng yên, càng ngày càng lạnh lùng thờ ơ.

Diêu Y Lãm toàn xử lý công việc ở nhà, cũng không rõ đang làm cái gì, thời gian tự do, nhưng mỗi ngày đều có bốn đến năm giờ ở trong thư phòng. Cục cưng do Diêu Y Lãm chiều cố, bình thường thì ôm không rời tay. Khi làm việc thì đặt ở một bên, thuận tiện để mắt.

Dương Quân đối tiểu hài tử này không có cảm giác, hắn biết đứa bé kia từ thân thể hắn đi ra, thế nhưng muốn hắn thích bé, hắn làm không được.

Hắn là nam nhân, cho dù Diêu Y Lãm xem hắn như nữ nhân, hắn đối với điều này vẫn rất kiên định.

Nếu như là hài tử hắn cùng nữ nhân sinh ra, hắn nhất định sẽ đem hết yêu thương cho tiểu hài tử, dùng toàn bộ khả năng của chính mình bảo hộ bé.

Nhưng đối mặt với tiểu hài tử này, muốn hắn làm sao?

Muốn hắn cho bé cái gì?

Tình thương của mẹ sao?

Thực là buồn cười.

Mặc kệ Diêu Y Lãm là cái loại gì, cũng sẽ không phải là con người, thứ hắn sinh ra, tự nhiên cũng không phải con người.

Nghĩ đến bởi vì bé mà chính mình gặp phải những chuyện này, hắn không thể dùng tâm trạng bình thường mà nhìn bé.

Không đếm xỉa đến, đây là thứ duy nhất hần có thể làm.

Tình phụ tử của Diêu Y Lãm thực rất lớn, việc ăn uống tắm rửa ngủ nghỉ của cục cưng đều tự tay mình làm.

Ấch...tuy rằng sữa ầm phân phó người làm, tã là người khác thay, y phục người khác lo.

Nhưng nói tóm lại, cái chức ba ba này rất xứng với Diêu Y Lãm.

Dương Quân chưa từng ôm qua cục cưng, lúc đầu Diêu Y Lãm không để ý, cho rằng hần là đang nháo. Nhưng sau đó liền nhìn cũng không thèm nhìn bé, Diêu Y Lãm cũng có chút khó chịu rồi.

Dù sao cũng là do người sinh, sao ngoan độc đến mức không thèm nhìn đến?

Diêu Y Lãm nhìn cục cưng hiện tại là cũng có tám chín phần giống mình, sao lại trông thuận mắt thế này.

Đây chính là di truyền a, trên đời này có tiểu hài tử nào thông minh để thương như thế?

Hần cư nhiên lại còn dám ghét bỏ?

Trong lòng Diêu Y Lãm lại bắt đầu u ám, nghĩ không thể dùng bạo lực giải quyết vấn đề, thế là hung hăng đem cục cưng ném tới trên người hần, không thèm để ý Dương Quân nghi hoặc thế nào rồi đi để hần chiếu cố bé.

Ngày đầu tiên, Dương Quân ngồi xem tv trên ghế sa lon, Diêu Y Lãm đang làm việc, tiểu gia khoa kia nằm ở trên sa lon.

Lúc đầu ngoan ngoãn mà ngậm ngón tay, không khóc cũng không nháo.

Trông trắng trẻo xinh xắn, trên người sạch sẽ, nhỏ nhỏ xinh xinh, cho nên ai nhìn hần cũng nhin không được mà thích.

Dương Quân nhìn vẫn không có cảm giác, kỳ thực trước đây nhìn Diêu Y Lãm cũng như thế này, lúc đầu chán kinh một chút, nhưng sau ấn tượng ác liệt mà trong lòng Dương Quân đánh giá xuống mức thấp nhất. Sau này thấy lại hình ảnh đẹp dễ chứng không thừa tâm mà động.

Cục cưng đưa mắt nhìn phải nhìn trái một chút, vì khung xương vẫn rất mềm nên không thể ngồi, nhưng cái cổ đã có thể di chuyển. cục cưng xem chừng là thấy buồn chán, xoay đầu đi không muốn xem tv. Quay được một lát lại không thấy được cái gì hấp dẫn lại chuyển ánh mắt lên người Dương Quân.

Dương Quân nhìn bé, lại quay đầu đi.

Kì thực tv không có gì xem, nhưng ngoại trừ cái này Dương Quân không biết làm cái gì.

Cục cứng nhìn chốc lát, tay bỗng nhiên di chuyển, tay mũm mĩm nhỏ nhắn đưa qua đưa lại trên không trung, trong miệng lại liên tục nha nha kêu.

Dương Quân xoay đầu lại, cục cứng thấy hấn nhìn, hưng phấn mà kêu lớn hơn, trông như gọi người cùng mình chơi đùa.

Dương Quân nhếch môi, không nói một tiếng quay đầu đi, không thêm để ý.

Cục cứng không ngừng cố gắng, âm thanh nhuỷ nộn lại hăng say gọi, cùng tay chân khua múa.

Một đôi mắt giống như viên thủy tinh nhỏ óng ánh nhìn hấn.

Dương Quân vẫn không có nửa điểm phản ứng, đối với cục cứng trước giờ muốn gì có đó là một điểm đả kích.

Cái miệng lúc đầu vui vẻ ngậm lại, một hồi không nghe thấy phản ứng gì Dương Quân quay đầu lại nhìn.

Con mắt tiểu gia khóa lay động mang theo một tầng sương mỏng, tay lại dụi dụi miệng, nắm tay nhỏ gắt gao nắm, bày ra bộ dạng muốn khóc mà không khóc.

So với tiểu hài tử bình thường gào khóc còn hiệu quả hơn khiến người ta thêm yêu thương, hận không thể đem bé giữ ở trong lòng.

Dương Quân nhăn mặt cau mày, cục cứng nhìn hấn, trong mắt giống như tràn đầy lên án.

Chỉ trích mà không một tiếng động a...

Dương Quân thở dài, ôm lấy bé.

34. Chương 34

Thân thể tiểu hài tử mềm như không có xương, ngửi thấy trên người còn có mùi sữa thơm.

Cục cứng được ôm lên nháy mắt mấy cái, trong mắt hơi nước đã không còn chút gì, long lanh giống như sao trời.

Tay nhỏ mềm mềm nộn nộn sờ mặt hấn, Dương Quân nhú mi nhưng không né tránh, cái miệng nhỏ chưa có răng há to, tròn tròn mắt. Trong miệng kêu lên y y nha nha, như là rất hưng phấn.

Dương Quân nhần nhần đôi mày nhỏ, tiểu gia khóa này cười sao?

Cục cứng hình như rất thích người đang ôm bé, dính vào lòng Dương Quân, tay nhỏ non mịn nắm lấy tay áo hấn, trong miệng nói ngôn ngữ ‘trẻ nhỏ’ mà ngoài bé ra không ai hiểu, khoe miệng vẫn chảy ra nước bọt.

Dương Quân dở khóc dở cười mà nhìn hấn, ngón tay khe khẽ lau khô miệng bé.

Cục cứng cười đến híp mắt, đưa tay mũi mũi sờ loạn trên mặt hấn.

Tay nhỏ mềm mềm vỗ vào mặt hấn không đau, mềm nhũn giống như bông, hơn nữa còn có vị sữa tươi.

Dương Quân đem hấn ôm vào ngực về lại sofa, điều chỉnh vị trí ngồi xem tv.

Cục cứng yên lặng mà dựa vào ***g ngực hấn, trong chốc lát, không biết là hài tử xem tv không hiểu, ngồi không được bao lâu thân thể nhỏ bắt đầu náo.

“Làm sao vậy?”

Dương Quân nâng tay đem bé xoay qua, con mắt trong suốt nháy nháy nhìn hấn. Dương Quân lúc này mới phát hiện hài tử này có con ngươi màu hổ phách giống phụ thân hấn. Khác biệt là trong mắt Diêu Y Lãm chỉ thấy băng lãnh cùng với cao ngạo và miệt thị. Mà trong con mắt trẻ con của cục cứng không một điểm quang mang.

Xinh đẹp như nhau, nhưng bất đồng nội tâm.

Dương Quân nhin không được đưa tay nắn nắn gương mặt mụ mẫm, cái cằm nhỏ tròn thịt, thêm khuôn mặt trắng trẻo mập mạp, bộ dạng cực kỳ dễ thương.

Cục cứng nhìn qua tv một cái, nằm vào trong lòng Dương Quân, miệng anh đào nhỏ nhỏ găng sức nhô ra, không chớp mắt mà nhìn hấn.

Dương Quân nhìn hấn trông không giống là muốn đùa, khẽ lắc đầu tiếp tục xem tv.

Được một lát, Dương Quân cúi đầu nhìn, cục cưng đã nhắm hai mắt lại, ngủ ngon.

Thân thể nhỏ nhỏ tùy theo hô hấp mà phập phồng, thể này xem ra hẳn cùng tiểu hài tử nhân loại không có khác biệt gì, nhu mềm làm đau lòng người.

Dương Quân thở dài, lẳng lặng mà nhìn bé.

Tới giờ cơm, Diêu Y Lãm xuống nhà, hai người lớn cùng với một tiểu hài tử ngồi trước bàn ăn chuẩn bị ăn cơm.

Cục cưng vẫn được Diêu Y Lãm ôm ở trong lòng, miệng ngậm núm vú cao su mút rất vui. Tuyệt không giống mơ hồ như lúc mới bị đánh thức dậy.

Diêu Y Lãm nhìn thấy ánh mắt hẳn có chút kì quái, trong mắt có tia tiểu ý.

Dương Quân trước sau vẫn yên lặng, nét mặt vẫn nhàn nhạt không lộ vẻ gì, nhưng con mắt thỉnh thoảng vẫn lơ đãng nhìn về phía cục cưng.

Cục cưng dường như cũng trả lời mà hướng hẳn khinh khách cười.

Dương Quân cúi đầu, lặng yên mà ăn.

Liên tục vài ngày, Diêu Y Lãm đều đưa cục cưng cho hẳn, bản thân lại trốn ở trong thư phòng.

Dương Quân cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chăm sóc tiểu bảo bảo.

Trí lực cùng thân thể cục cưng phát triển không giống hài tử bình thường, lại phi thường nghe lời, không khóc không nháo, nhu thuận khiến người ta yêu thương.

Dương Quân tuy rằng không giống trước đây, đối với bé không còn cảm giác chán ghét, nhưng cũng không có thiện cận quá mức.

Nếu không cần thiết, tuyệt đối không chủ động ôm bé, cho dù lộ ra vẻ mặt đáng thương hại cũng thế.

Hơn nữa gần đây hẳn đang hoang mang, thân thể vừa bắt đầu hồi phục tựa hồ lại trở nên kém đi, có lúc đang xem tv sẽ vô ý mà ngủ, sau bị cục cưng đối cụng mà kêu dậy.

Tinh thần cũng không tập trung, thường mơ màng nhìn ra cửa sổ cả giờ đồng hồ.

Ăn cái gì cũng không thấy ngon, sáng sớm rời giường lại có cảm giác buồn nôn.

Trưa nay cũng vậy, mí mắt rất nặng, trên người cũng không có khí lực, Dương Quân tựa vào ghế sa lon, nghe âm thanh buồn ngủ từ tv

Không biết là người ta đang bàn cái gì, lúc hần nửa tỉnh nửa mơ nghe âm thanh nữ tử.

Mơ hồ, hình như là chương trình y học, chuyên gia trả lời câu hỏi khán giả đưa ra.

[ta muốn hỏi người mang thai có bệnh trạng thể nào?]

Dương Quân nghe xong cảm thấy khó chịu, nghĩ muốn đổi kênh, nhưng điều khiển để ở xa, vươn tay không tới.

[A, đây chủ yếu là do cảm giác của người nữ hay dựa vào tình hình sinh lý của mình mà phát hiện. Nói thể này có nghĩa là kinh nguyệt bị dừng, đầu nhũ nhức, đồng thời cảm thấy ngứa...]

Dương Quân bật cười, trong đầu bắt đầu so sánh bản thân, nghe đến đó thì phát hiện dấu hiệu này rất buồn cười.

[người có cảm giác buồn nôn. Lại rất dễ mệt mỏi rồi...]

n, cái này...giống như lúc trước hần từng có. Nguyên lai đây là cảm giác mang thai sao?

Lại nói, gần đây hần cũng cảm thấy khó chịu như thế...

Nghĩ đến thay đổi của thân thể gần đây, Dương Quân có chút lo lắng.

“Người không phải muốn chạy sao? Ta xem người mang thai thì chạy thể nào!”

Lời nói ngoan độc của Diêu Y Lãm vọng lại rõ ràng bên tai.

Dương Quân có chút hoảng loạn, ngày đó Diêu Y Lãm đích xác nói muốn hần mang thai, sau ngày đó cũng chưa từng chạm qua hần, vậy chỉ có một lần...đơn giản như vậy liền có thể mang thai sao?

Nếu như lại mang thai...

Dương Quân trắng mặt, nhớ tới giai đoạn người không ra người, quỷ không ra quỷ, không dám đứng trước

mặt người khác.

Rõ ràng không phải nữ nhân, lại thành người khuất nhục vạch y phục nằm trên bàn mổ.

Tất cả những điều đó, sẽ trải qua một lần nữa sao?

Dương Quân nhắm mắt lại, đúng lúc cục cưng bên cạnh thành linh khóc lên.

Thông thường, nguyên nhân cục cưng khóc rất đơn giản, một là đói bụng, hai là muốn thay tã...

Cũng không phải chuyện gì to tát, cục cưng bình thường rất an tĩnh, muốn thu hút sự chú ý phương pháp cũng chỉ là kêu một vài thanh âm người lớn nghe không hiểu.

Bình thường, gặp lúc này Dương Quân sẽ đi qua ôm hắn lên, nhìn xem làm sao, thế nhưng bây giờ hắn không có tâm tình.

Thấy bé đưa ra khuôn mặt giống Diêu y Lãm, hắn không thể ôm.

Cục cưng khóc một trận, không được quan tâm như thường ngày, thanh âm nhỏ nhỏ liên lớn hơn trước, tay nhỏ nắm chặt, cật lực mà khóc rống.

Gương mặt nhỏ nhỏ tròn tròn đã đỏ lên, nước mắt chảy dòng, khóc lâu nên thanh âm có chút khàn khàn, nước mũi rùng rùng. Trông cục kỳ đáng thương.

Diêu Y Lãm xuống lầu trông thấy cảnh tượng như vậy.

Ba bước thành hai ôm hài tử trên mặt đất lên, một bên yêu thương dỗ bé, một bên nghi hoặc nhìn Dương Quân.

35. Chương 35

“Cục cưng đang khóc, người bị điếc hay sao mà không nghe thấy!”

Diêu Y Lãm tức giận bùng lên, cục cưng khóc đến khí lực cũng không còn, ở trong lòng ngực nấc lên, nước nỏ mà khóc, trên người rất nhanh đầy mồ hôi.

Dương Quân chỉ xoay qua nhìn bọn họ lại xoay người đi.

Diêu Y Lãm nóng lên, vẻ mặt lạnh lùng: “Người máu lạnh sao?”

Dương Quân như không nghe thấy, ném mặt qua chỗ khác.

“Hắn có đúng là do người sinh ra không vậy?”

Khẩu khí hiện tại của Diêu Y Lãm tựa như lão công đang trách lão bà không có trách nhiệm, hẳn một chút cũng không cảm thấy có gì không đúng.

“Hắn không phải hài tử của ta, ta không có cảm thấy mình làm gì sai”.

Diêu Y Lãm nắm chặt tay, nhin xuống kích động ôm theo cục cưng xoay người đi vào nhà bếp.

Lấy sữa ấm, tay Diêu Y Lãm khéo léo ôm cục cưng, cầm cái bình ụy bé.

Chắc do đói bụng, cục cưng uống rất nhanh, cái miệng nhỏ nhắn liên tục rút dòng sữa ngọt ngào.

Diêu Y Lãm khống chế tốc độ của bé, cho bé không bị sặc.

Uống sữa xong, cục cưng no nê, thỏa mãn mà híp mắt.

Diêu Y Lãm đứng đưa bé, nhìn bé mở cái miệng nhỏ nhắn cười, đem bé tới phòng tắm dùng khăn ướt lau khô mặt.

Lau khô xong vẻ mặt cục cưng khôi phục vẻ mũm mĩm dễ thương bình thường.

Nhìn khuôn mặt tương tự như mình, Diêu Y Lãm thở dài. Điểm chóp mũi vật nhỏ: “Người sao lại không thua kém chút nào, rõ ràng giống với ta a, như thế nào lại không được người ta chào đón?”

Mong vui vẻ, tưởng rằng dễ dàng. Cục cưng có khuôn mặt giống với hắn lão nam nhân liền không biết làm thế nào?

“Thật là tiểu bốn dân [tiểu ngu ngốc a], rút cuộc có phải người của ta?”

Lại chột chột gương mặt múp míp của cục cưng, nhìn làn da co dãn bị dí xuống lại bắn lên, phần hồng nhợt nhạt trên mặt. đích xác là dễ thương không gì sánh được.

Cục cưng vô tội trợn con mắt ướt nhìn ba ba đánh phiền não của bé.

Hừ, không thể trách chúng ta, lão nam nhân kia chính mình không có mắt, không biết thưởng thức!

Cuối cùng...Diêu Y Lãm cho ra cái kết luận này.

=====

Liên tục sau đó, thái độ Dương Quân với cục cưng càng ngày càng lạnh nhạt, Diêu Y Lãm không có biện pháp, tiếp tục mang theo cục cưng làm việc sinh hoạt.

Mà Dương Quân ở dưới lầu đến thư phòng tìm sách, xem một chút sách, đều là sách y.

Diêu Y Lãm có rất nhiều sách, thể loại phong phú, hầu như lĩnh vực nào cũng có thể nhìn thấy ở đây.

Dương Quân rất chuyên tâm, gặp chỗ then chốt cầm bút ghi lại.

Hắn tuy không đọc nhiều sách lắm, nhưng không có nghĩ là hẩn ngu ngốc.

Mỗi buổi chiều, nghe được âm thanh trên lầu truyền xuống, hắn đem sách cất vào, máy tính mượn được cũng tắt đem cất ở chỗ bí mật.

Diêu Y Lãm ôm cục cưng xuống lầu, Dương Quân xem như không có việc gì.

Lúc ăn cơm, trước sau như một im lặng không lên tiếng.

Diêu Y Lãm tư thế ưu nhã mà thưởng thức thức ăn phong phú trước mặt. Cục cưng một bên uống sữa no, bộ dáng buồn ngủ. Dương Quân thấp đầu, không nói.

Nhìn hắn như vậy, Diêu Y Lãm trong lòng bất mãn. Cầm ly rượu lên, bên trong là rượu nho màu đỏ.

“Người không nếm thử một chút sao, rượu này thực ngon.”

Dương Quân lặng đi một chút, cự tuyệt nói: “Không, ta không uống được rượu.”

“A?Người trước đây chưa từng uống qua?”

Diêu Y Lãm híp mắt, lay lay cái ly, nhìn sòng gợn.

“Chỉ uống qua bia, là liên hoan ở công trường”. Dương Quân suy nghĩ một chút rồi nói: “Không thấy ngon”.

Diêu Y Lãm nở nụ cười, “Không phải là không thấy ngon, mà là bia các người uống không ngon.”

Dương Quân gật đầu.

Đương nhiên, bởi vì bọn họ không có tiền.

36. Chương 36

Hiện thực tàn khốc, hần sớm hiểu được.

Thấy Dương Quân nhanh chóng giải quyết đồ ăn, Diêu Y Lãm cảm thấy không thú vị nhắm mi hỏi: “Ăn nhanh như thế sao?”

Dương Quân gật đầu.

Diêu Y Lãm vẽ mặt sâu xa, nhìn hần.

“Ăn ít như thế?”

Dương Quân thân thể cứng đờ, chậm rãi gật đầu, tiếp theo nói thêm một câu: “Ta trước đây cũng ăn như thế.”

Cái trước đây, đương nhiên là chỉ lúc thân thể không có dị dạng.

Diêu Y Lãm nhìn hần một hồi, cười theo để cái ly xuống, thần sắc có chút tế nhị.

Dương Quân lấy lại bình tĩnh, liếc mắt một cái rồi lên lầu.

Lúc Diêu y Lãm ôm cục cứng lên đến thì thấy hần đã đắp chăn đi ngủ.

=====

Dương Quân buông sách xuống, xoa xoa con mắt đau nhức.

Mấy ngày nay hấn xem qua nhiều sách y, muốn biết mình có phải đã mang thai không. Nhưng hấn không phải nữ nhân, lẽ nào bệnh trạng nữ nhân có hấn cũng sẽ có?

Nam nhân không giống nữ nhân không có bộ phận dung nạp thai nhi, không có môi trường tốt cho thai nhi sinh trưởng. Theo lý thuyết thai nhi sẽ khó lớn lên.

Lúc đọc văn kiện về nữ nhân mang thai ngoài tử cung, cùng nam nhân mang thai có chút tương tự, nhưng khi mang thai ngoài tử cung tiểu hài tử khó lớn lên, thông thường sống trong cơ thể mẹ không quá hai tháng.

Thế nhưng hấn hoài thai lại rất thuận lợi mà trưởng thành, này không biết là do thể chất hấn dị thường, hay tại cục cưng không phải nhân loại.

Đến cuối cùng Diêu Y Lãm cùng tộc nhân có vấn đề gì hấn chưa từng hỏi qua, cũng rất ít suy nghĩ, e rằng do trong tiềm thức hấn trốn tránh việc này, chính mình mang thai tiểu hài tử không phải của mình, loại sự tình này tin chắc người thường không có khả năng tiếp thu.

Hấn rốt cuộc có mang thai hay không, khả năng chỉ có thể kiểm nghiệm mới biết, nhưng hấn lại nên đi đâu kiểm tra?

Đi bệnh viện?

Không nói đến chuyện hấn không có biện pháp để Diêu Y Lãm không biết mà đến khu vực thành thị, cho là hấn đến được bệnh viện rồi thì sao? Loại chuyện này bị người khác biết sợ rằng xem mình như quái vật mà đi giải phẫu a.

Nếu không cũng chỉ có thể để qua mấy tháng, nếu bụng lớn lên, đó chính là sự thật rồi.

Thế nhưng đến lúc đó...tất cả đã không còn kịp rồi.

Diêu Y Lãm đến lúc đó càng không thể buông tha hấn.

Khuất nhục cùng thống khổ, một lần nữa sẽ tái hiện.

Nhớ lại, suy nghĩ vài ngày, duy chỉ có một biện pháp có thể xác định.

=====

Vào đêm, đã là hai giờ đêm.

Diêu Y Lãm đã ngủ trên giường được mấy tiếng, bên cạnh có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều.

Dương Quân lặng lẽ xuống giường, dép cũng không mang, nhón chân đi đến cửa, nhìn cục cưng trên giường nhỏ không tỉnh dậy, an tâm mở cửa, nhẹ bước đi ra ngoài.

Trong nhà hoàn toàn yên tĩnh.

Cách nửa giờ sau, cửa lại khe khẽ mở ra.

Dương Quân nhẹ tay nhẹ chân mà lên giường, nằm xuống, kéo chăn lại.

=====

Liên vài ngày như vậy, tới đêm khuya, xác định Diêu y Lãm đã ngủ, Dương Quân đề lén lút đi ra ngoài, sau đó trước hừng đông trở về.

Lúc đầu Dương Quân sợ phát hiện, số lần tăng lên, lá gan cũng dần lớn lên, thời gian ra ngoài ngày càng dài.

Diêu Y Lãm tựa hồ vẫn chưa phát giác, mỗi đêm đều ngủ rất ngon.

Đến một đêm, Dương Quân lại ra cửa, quen thuộc đi xuống hầm ngầm.

Mở đèn, trong phòng sáng lên.

Hắn đổi nơi này quen thuộc cực kỳ, mấy ngày qua, hẳn chính là đem thời gian tiêu phí ở chỗ này.

Hắn suy nghĩ, không có biện pháp khác, không thể đi bệnh viện được, biện pháp duy nhất chính là tại hầm ngầm cổ quái với các loại dụng cụ chữa bệnh này.

Hắn nhớ kỹ lần đầu tiên đến nơi này là cùng Diêu Y Lãm để cho hắn tin tưởng mình mang thai, dùng máy móc kiểm tra hắn.

Hắn nhớ kĩ cái đồ vật kia kêu là máy siêu âm.

Liên tục vài ngày hắn xuống hầm ngầm tìm cách dùng nó. Không biết là dụng cụ này quá mức phức tạp hay tại hắn quá ngốc, nhìn thật lâu cũng không biết đến tột cùng là dùng thế nào.

Dựa vào hai lần kinh nghiệm trước, nhớ ra một chút phương pháp. Thế nhưng muốn kiểm tra, vẫn thiếu.

Nguyên bản đã nhứt chí, đột nhiên một ngày hấn ở hầm ngầm phát hiện ra một quyển sách nhỏ, hướng dẫn sử dụng các dụng cụ.

Quả thực không tin mình có vận khí như vậy. Dương Quân dùng thời gian một ngày để xem bản hướng dẫn. Lúc tìm ra cách dùng, hấn tự thấy không khác biệt với hai lần kia lắm.

Bề bộn chuẩn bị mấy giờ liền, đang nhìn trên màn ảnh sinh mệnh nho nhỏ nhảy lên, Dương Quân quả thực muốn tan vỡ.

Lúc trước liều mạng khắc chế phán đoán mọi thứ lại là sự thực, cái loại ác mộng này đã một lần kinh nghiệm, hấn muốn có thêm lần nữa sao?

Dương Quân đang ngồi dưới đất, hai tay bưng mặt.

Toàn thân giống như ngâm trong nước. Ở trong nước đá, không một chút ấm áp.

Không thấy rõ tâm tình của mình, trong đầu hấn một mảnh hỗn độn.

Vô pháp suy nghĩ, ý nghĩ duy nhất trong đầu chính là

Đứa bé này không thể lưu lại.

Vô luận thế nào, hấn cũng không muốn tiếp tục mang thai, chỉ có thể thừa lúc Diêu Y Lãm không biết nghĩ biện pháp xóa sạch.

Thế nhưng, vấn đề là làm sao xóa?

Khôi phục bình tĩnh, Dương Quân phi thường lãnh tĩnh mà tự hỏi vấn đề này.

Nữ nhân là động vật yếu đuối, đặc biệt là lúc mang thai, lúc này chỉ cần một điểm đả kích nho nhỏ có thể làm cho nàng sanh non.

Mà hấn là nam nhân, nhưng chỉ có thủ đoạn kịch liệt, muốn không cho hài tử được sinh ra, đại khái cũng không khó quá a...

37. Chương 37

Chỉ cần ra tay đủ mạnh...

Dương Quân nhìn bụng mình khẽ cười.

Tay xoa bụng, một vùng bằng phẳng.

Thế nhưng hắn biết rõ qua mấy tháng nữa, nơi này cơ thể sẽ biến đổi, dần dần nở ra. Giống như cục u ký sinh trong bụng từ từ chậm rãi lớn lên.

Hắn chỉ là một công cụ sinh hải tử, vô vọng bị giam cầm ở chỗ này.

Chỉ cần hắn không mang thai, Điều Y Lãm sẽ thả hắn về. Thế nhưng nếu bị biết được, số phận có thể thấy rõ chỉ có một. Mà hắn không muốn như thế.

Muốn thoát khỏi vận mệnh này kì thực rất đơn giản.

Thực sự rất đơn giản...

Chỉ cần hắn ra tay hơi mạnh một chút lên bụng là được...

Dương Quân xoa bụng tay giờ lên không trung, trong mắt không có lấy một chút cảm xúc.

Tay không lưu tình chút nào lấy mười phần lực đánh xuống, trong nháy mắt mặt hắn trắng bệch, tay nắm quần, môi cắn đến đau.

Không thể dừng.

Dương Quân thở hổn hển, tay phải lại nâng lên.

Hắn tiếp tục hướng bụng mình đánh xuống, nhất thời một lực thành linh nắm cổ tay hắn lại.

Liền sau đó bị người tát té xuống trên mặt đất.

“Người đang làm cái gì!”

Điều Y Lãm sắc mặt xanh trắng, trên tay nổi đầy gân.

Dương Quân bị đánh trên mặt đất tới nửa ngày không đứng lên, không nhìn thấy biểu tình trên mặt.

“Người điên rồi! Người ngay cả con của mình cũng không buông tha...”

Ngay lần đầu tiên Dương Quân đi ra ngoài Diêu Y Lãm đã biết, hiếu kỳ theo sát thì phát hiện hắn nỗ lực đi xuống hầm ngầm chứa dụng cụ máy móc. Diêu Y Lãm lập tức minh bạch nguyên nhân hắn làm như thế.

Thấy nam nhân ngốc nghếch kia, qua một năm rồi cũng không biết cách sử dụng mấy cái máy, thế là đem bản hướng dẫn đặt ở hầm ngầm cố ý cho hắn tìm ra. Kết quả buổi tối theo tới đây lại thấy một màn như vậy.

Hắn làm sao có thể hạ thủ? Tim của hắn thực sự là đá tảng hay sao?

Trên mặt đất Dương Quân chậm rãi ngồi dậy, trên mặt hiện rõ dấu năm ngón tay.

“Ta tới bây giờ chưa từng nói...đó là hài tử của ta.”

“Người...”

Diêu Y Lãm mở to hai mắt, tức giận đến độ nói không nên lời.

“Tại sao lại tức giận? Trước đây không phải người cũng từng nói như thế sao?”

Diêu Y Lãm mở to hai mắt, hắn đã nói như vậy?

“Ta đối với người bất quá chỉ là công cụ sinh sản, tại sao nhất định phải là ta, người khác không được sao?”

Dương Quân xoa mặt mình, không cảm thấy đau. Đau đớn từ bụng truyền đến khiến hắn không thể để ý đau đớn nơi khác.

“Ta lớn lên không đẹp, tuổi so với người lại lớn hơn, càng không thể nói đến thông minh tươi vui. Nam nhân như ta người hắn là sớm chán ghét rồi a, tại sao không buông tha ta?”

Cả một buổi Diêu Y Lãm không nói được câu gì, không biết nên phản bác thế nào.

Theo như lời hắn nói, hắn không có bộ dạng mỹ nhân gì? Mỗi người so với hắn đều ôn thuận động lòng người, phong tình vạn chủng hơn cả. Cứ cho là nam nhân, xem như là siêu sao quốc tế, nếu Diêu Y Lãm muốn cũng không cần tốn nhiều sức. Tại sao lão nam nhân này lại không thể?

Hắn thì có điểm gì tốt?

Lớn lên trông xấu không nói, đầu óc cũng chưa nhìn ra điểm nào hay, tính cách càng u sầu ngoan cố mà chán ghét, khiến cho căn bản không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Người như vậy không có một chút ưu điểm, tại sao lại muốn giữ hắn bên cạnh mình?

38. Chương 38

[chương này lại để Diêu Y Lãm tự sự a]

Đúng vậy, tại sao mình muốn giữ hắn lại?

Không phải luôn luôn chán ghét người khác bên cạnh mình sao? Tại sao lại ép buộc hắn bên cạnh mình, đã không thể thiếu sự hiện hữu của hắn?

Tại sao thấy hắn không thích cục cưng lại càng khó chịu? Tại sao dùng sức mạnh bức bách hắn chăm sóc đứa con của mình?

Tại sao...

Rất nhiều câu hỏi tại sao làm Diêu Y Lãm choáng váng.

Đáp án tựa hồ dần sáng tỏ, Diêu Y Lãm bật cười, sao có khả năng đó?

Đúng vậy, sao có khả năng đó?

Luôn thích những mỹ nữ tuyệt sắc, có tư thái xinh đẹp, tuyệt đại giai nhân quyền rũ.

Đối nam nhân như vậy, làm sao có cảm giác động tâm?

Được rồi, thừa nhận lão nam nhân kia thân thể không được lắm, so với nữ nhân còn trong sáng hơn.

Ôm lấy cũng thoải mái, mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái dễ ngủ, cơ thể rắn chắc co giãn, rất dẻo dai, ôm vào trong ngực cũng không lộn xộn, lại dán trước ngực mình.

Tính cách trầm buồn không hay nói, nhưng hần im lặng mà ở bên cạnh mình, thì mình sẽ cảm thấy rất bình tĩnh. Hần không giống những người khác con mắt lúc nào cũng không rời khuôn mặt mình, đối với khuôn mặt đẹp hiếm thấy như này, Dương Quân tựa hồ không quá lưu ý.

Hần tính cách thoát nhìn mềm yếu, nhưng nội tâm lại rất kiên cường nghị lực.

Hần bảo vệ người nhà, lúc thấy hần vì đệ đệ khuất phục sẽ thấy rõ điểm này.

Hần lớn lên trong hoàn cảnh không tốt, nhưng ánh mắt lại rất trong trẻo, khả ái như nhìn thấy chó con...

Đợi chút mình đang suy nghĩ cái gì đây? Đang khen ngợi lão nam nhân kia sao? Hần từ lúc nào có nhiều điểm tốt như vậy?

Trong lúc đầu Diêu Y Lãm lộn xộn lung tung, thì thân thể Dương Quân run run, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, tay ôm bụng.

Khi Diêu Y Lãm thấy hần khác thường thì mặt Dương Quân đã trắng bệch như người chết.

Chửi đổng một câu rồi ôm lấy hần, Diêu Y Lãm ném lại khăn trương cùng hoảng hốt mà chạy ra xe vô vàng đi ra ngoài.

Trên đường đi, xe chạy nhanh như bay trên đường, đạt đến tốc độ cực hạn như vậy mấy lớp xe vì kịch liệt mà bốc cháy lên.

Diêu Y Lãm một mắt lái xe, một mắt bất an nhìn về phía sau.

Dương Quân nhần nhin rên rĩ, cuộn người lại như con tôm, tóc vã mồ hôi ướt nhẹp, lại chảy đầy trên trán.

“Nhìn một chút nữa, rất nhanh sẽ tới, ngoan ngoan...”

Nếu không phải là quá đau, Dương Quân thật đúng là muốn cười. Diêu Y Lãm nói như vậy giống như trên phim lúc tám giờ. Bất đồng chính là trong tv đối với bà xã mình nói, mà hần lại là nam nhân.

Diêu Y Lãm không thể khống chế nhịp tim loạn cào cào, không cách nào nghĩ đến chuyện gì khác, hiện tại chỉ hi vọng cái xe chết tiệt này nhanh một chút, nhanh một chút!

Đến nỗi vì sao lại hoảng như vậy, Diêu Y Lãm cũng vô lực đi hỏi vấn đề này.

Tới căn phòng lần trước Dương Quân sinh sản, còn chưa xuống xe, bên trong vài người đã đi ra, đem nâng

lên cán cứu thương khiêng vào.

Dương Quân khẳng định hiện tại nơi này chính là bệnh viện tư nhân tộc nhân của Diêu Y Lãm mở.

Dương Quân đang được cấp cứu, Diêu Y Lãm được yêu cầu ra bên ngoài chờ.

Lấy một liều thuốc, thờ ơ hút, nghiêng người tựa trên tường nhìn cửa phòng, Diêu Y Lãm cũng không biết tại sao mình lại muốn đứng ở chỗ này.

Từng phút từng giây lo lắng trôi qua, chưa bao giờ thấy thời gian 1 tiếng đồng hồ lại lâu đến như vậy.

Bên chân tàn thuốc dập đầy, nhưng trong miệng lại không ngửi ra được mùi vị gì.

Cuối cùng cửa mở. Bùi Nguyệt Thần từ bên trong đi ra.

Diêu Y Lãm dập thuốc, tiến lên hỏi: “Làm sao rồi?”

Bùi Nguyệt Thần liếc mắt một cái nói: “Hoàn hảo, không có vấn đề gì lớn, tinh dưỡng vài ngày sẽ không sao.”

Diêu Y Lãm thở phào một cái, “Đã làm phiền người, khuya như vậy còn gọi đến.”

Bùi Nguyệt Thần thần sắc kì quái, liếc Diêu Y Lãm từ đầu đến chân một cái: “Không có gì, nhưng thật ra người tới bấy giờ chưa từng hoảng loạn như thế.”

Diêu Y Lãm biểu tình cứng đờ, vẻ mặt trốn tránh: “Vậy sao? Ta chỉ là lo lắng cho hài tử mà thôi.”

Bùi Nguyệt Thần cởi áo choàng trắng ra, cười nói: “Phải không? Đại khái bản thân người rõ ràng nhất a?”

Không đợi Diêu Y Lãm nói, lại hỏi: “Hắn sao lại mang thai? Là người làm?”

Diêu Y Lãm trừng mắt liếc nhìn: “Còn ai vào đây?”

Bùi Nguyệt Thần ha hả cười: “Coi như ta hỏi nhầm, thế nhưng người biết thân thể hắn vốn không tốt, lúc này khiến hắn mang thai so với trước đây khó khăn hơn nhiều. Chuẩn bị cho tốt những gì có thể xảy ra.”

Diêu Y Lãm nhần nhần lông mày, “Ta biết nên làm sao.”

Bùi Nguyệt Thần gật đầu, “Người rõ ràng là tốt rồi, tuy rằng chúng ta giết chết nhân loại cũng không có gì to tát, nhưng bớt đi ít phiền phức không phải là tốt hơn?”

“Được rồi” Bùi Nguyệt Thần nhìn Diêu Y Lãm, “Nghe nói người từ trên tay Thanh Huy cứu đi một người?”

Diêu Y Lãm nhìn về phía cửa, lơ đãng nói: “Ừ, việc này thiếu hẳn một cái ân tình.”

“Thanh Huy không phải là người dễ trêu chọc, hẳn đồng ý?”

“Ta chỉ nói là đừng làm cho hắn chết mà thôi, phát sinh chuyện gì khác, ta cũng không thể nhúng tay vào.”

Bùi Nguyệt Thần nở nụ cười: “Như vậy không phải càng thêm thắm, chết còn tốt hơn.”

Diêu Y Lãm khước miệng dẫn theo tia lãnh khốc, “Đó là hắn tự tìm, không thể trách người ngoài...”

Bùi Nguyệt Thần trầm tư nhìn, Diêu Y Lãm hỏi: “Có chuyện gì?”

Bùi Nguyệt Thần xoa xoa cằm, “Không có gì, chỉ là cảm thấy người thay đổi.”

Diêu Y Lãm nghiêng đầu, Bùi Nguyệt Thần nói: “Người bắt đầu hiểu được hận một người rồi...”

Bùi Nguyệt Thần trong lòng mỉm cười, mà loại thay đổi này là vì ai đó?

39. Chương 39

Diêu Y Lãm ngửa đầu: “Người nói cái gì?”

Bùi Nguyệt Thần xoay người rời đi, chỉ bỏ lại một câu.

“Không nhân rõ lòng mình, sau này chịu khổ là do người nha.”

Diêu Y Lãm cảm thấy không sao hiểu nổi, lắc lắc đầy đầy cửa đi vào.

Dụng cụ trị liệu đều được lấy ra không còn thứ gì, Dương Quân nằm ở trên giường đang ngủ say. Sắc mặt trắng cùng với ra giường một màu.

Diêu Y Lãm đi qua, kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

Lặng lặng mà nhìn hần hồi lâu, đưa tay cầm lấy tay hần.

Nam nhân thoát nhìn yếu đuối nằm trên giường không có chút sức sống làm ngực Diêu Y Lãm có chút đau đớn.

Không biết mình tại sao có cảm giác như thế, Diêu Y Lãm trong tiềm thức lảng tránh suy nghĩ về vấn đề này.

Ngón tay xoa lên khuôn mặt nam nhân, Diêu Y Lãm nhẹ nhàng nói: “Sao còn chưa tỉnh lại, không phải đã nói không có vấn đề gì sao?”

“Ta thừa nhận đánh người là không đúng, nhưng không phải là người khiến ta sinh khí ta cũng sẽ không làm như vậy sao?”

“Người tại sao không muốn giữ cục cưng của chúng ta? Lẽ nào người không thích hài tử?”

“Hơn nữa cục cưng rất thích người, người cũng không thềm nhìn nó một cái...”

“Ta đã nghĩ cho cục cưng có tên hay rồi, người cho rằng kêu Diêu Quân Nhung hay Diêu Ảnh Trần cái nào hay?”

“Người không tỉnh lại là vì sợ ta sao? Ta đảm bảo, sau này sẽ không bao giờ đánh người nữa...”

“Nếu người không tỉnh, an toàn của đệ đệ người ta không bảo đảm rồi nha...”

Mí mắt nam nhân giật giật...

Diêu Y Lãm nheo con mắt, tiến đến bên hần u sầu mà nói: “Người có phải là trong lòng suy nghĩ muốn đánh hài tử, ta đem đệ đệ người đi chôn.”

Lông mi Dương Quân run run, mắt mở ra. Nhìn Diêu Y Lãm thật lâu, không thấy rõ cái gì, lại nhắm mắt lại.

Diêu Y Lãm leo lên giường, nằm xuống bên cạnh hần, đưa tay vòng qua ôm lấy hần.

Ôm Dương Quân ngủ từ lâu đã trở thành thói quen, thỉnh thoảng sáng sớm trong lòng không có hần cảm thấy vắng vẻ.

=====

Sáng sớm hôm sau, Dương Quân được Diêu Y Lãm đưa về.

Đêm qua đi vội quá, quên mất cục cưng ở nhà, quá nửa đêm thì nhớ tới gọi điện cho người đi chăm bé.

Sắc mặt Dương Quân thực không tốt, trên mặt hầu như không thấy huyết sắc, con mắt bên dưới có vết thâm, tựa như ngủ không ngon giấc.

Vừa vào phòng khách, Dương Quân đi thẳng lên lầu, một nữ tử trẻ tuổi ôm cục cưng từ phòng bếp đi ra, cười cười đưa hải tử cho Diêu Y Lãm.

Vật nhỏ vừa nhìn thấy Diêu Y Lãm thì hứng phấn mà la to, vẫy vẫy cánh tay bé nhỏ.

Diêu Y Lãm yêu thương mà ôm lấy bé, đưa lên không trung xoay một vòng lại ôm vào trong ***g ngực.

Người hầu gái lui ra, hỏi Diêu Y Lãm có cần ăn gì không, suy nghĩ một chút, kêu nàng mang bữa sáng lên.

Ôm theo vật nhỏ mềm mềm trong tay, Diêu y Lãm bắt đầu nghĩ đến Dương Quân.

Nhấn lại hàng mi tinh tế, Diêu y Lãm chưa bao giờ phiền não như ngày hôm nay.

Không biết mình bị kỳ quái gì,غمغم lại quan hệ đã có với nam nhân kia khiến hấn giật mình.

Nếu như Dương Quân là nữ nhân, hấn gần như cho rằng mình đã yêu rồi.

Nghĩ đến người kia mặc đồ nữ vào, Diêu y Lãm khẽ cười.

Bất quá cho dù không phải nữ nhân, hấn cũng không bao giờ muốn lão kia ly khai hấn a?

Hấn sợ dĩ vì muốn lưu lại mà bức bách uy hiếp, nếu như nữ nhân nói, mang thai hải tử của hấn đương nhiên sẽ không có khả năng ở lại bên cạnh hấn rồi?

Vậy sau này hấn đối với “Nàng” có tốt...

Khiến “Nàng” hạnh phúc đến quên đi tất cả.

Diêu Y Lãm vỗ vỗ đầu, nhưng những cái này cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi.

Cục cứng yên lặng mang theo đôi mắt ta hiểu kỳ nhìn Diêu Y Lãm, miệng nhỏ hồng hồng nhô nhô thật khả ái. Diêu Y Lãm nhìn bé nở nụ cười.

“Người cũng muốn hắt rồi a? Ta mang người đến xem hắt, nhưng không được ầm ĩ nha.”

Cục cứng như là nghe hiểu, lại mở to mắt khe khẽ chớp chớp.

Đẩy cửa phòng ra, thấy Dương Quân đã đắp chăn nằm trên giường. Con mắt nhắm lại, như là đang ngủ say.

Diêu y Lãm ôm cục cứng qua, ngồi ở mép giường. Giúp hắt đem chăn đắp lên đến vai, để cục cứng lên giường mặc cho bé loạn.

Cục cứng hiểu kỳ mà vươn cánh tay nộn nộn xoa xoa gương mặt Dương Quân, vì chân tay hoạt động chưa phối hợp nên không ổn định ngã trên người hắt.

Dương Quân ừ hử một tiếng tỉnh lại, thấy tiểu bảo bảo trên người mình miệng dính nước bọt bò tới ngực nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra.

Vật nhỏ vui vẻ mà liếm mặt hắt, sau lại bị Diêu y Lãm khéo léo ôm lấy.

“Đánh thức người rồi?”

Dương Quân ngây ngốc một chút rồi lắc đầu, có chút kinh dị với ngữ khí ôn nhu của người kia.

Diêu Y Lãm ôm chặt cục cứng đang lộn xộn trong ***g ngực, “Không ngủ đủ a, vậy ngủ thêm một lát tỉnh dậy hắt ăn điểm tâm.”

Dương Quân lắc đầu, không biết là không muốn ăn hay không muốn ngủ. Vành đen dưới con mắt rất rõ ràng, bộ dạng nhìn rất uể oải.

Diêu Y Lãm sờ sờ trán hắt, Dương Quân kinh ngạc mà nghe hắt nói: “Hoàn hảo, không có nóng.”

Dương Quân cúi đầu, nghĩ không ra người kia muốn là gì.

Diêu Y Lãm cười cười, “Bác sĩ nói người phải hảo hảo nghỉ ngơi, gần đây không nên làm chuyện gì khiến mình mệt mỏi, hay là người hảo hảo ngủ một giấc a.”

Nói xong, ôm theo vật nhỏ giấy dựa không ngừng đi ra ngoài.

Dương Quân thấy hần đi rồi, nhắm mắt lại hít vào thật sâu.

Nhớ lại tất cả, từ trước tới giờ.

40. Chương 40

Diêu y Lãm theo đúng lời mình nói, trong khoảng thời gian này đối Dương Quân thái độ ôn hòa đi không ít, thậm chí có thể nói là ôn nhu. Nhưng Dương Quân đổ mặt việc này lại không biết nên phải làm sao, tính tình cảm giác thay đổi thế này lại càng sâu sắc sợ.

Diêu Y Lãm càng ôn nhu hần càng sợ, càng sợ thì lời hần nói càng ít, biểu tình cũng càng ít. Dần dần ít đi, ôn nhu của Diêu Y Lãm cũng thay đổi. Vốn tính cách không tốt, từ nhỏ chính là mọi người mỗi ngày đều sủng ái, khiến tính nhẫn nại của Diêu Y Lãm càng ngày càng đi xuống, thấy Dương Quân sở vì bất động lại càng nóng tính.

Diêu Y Lãm ủy khuất như thế mà đi lấy lòng hần, mà hần lại ngu ngốc không cảm nhận được, đối với Diêu y Lãm mà nói là đã kích trước nay chưa từng có, hay là đối với hần mị lực nam tính không hấp dẫn được.

Trước đây gặp người nào phiền toái như thế chứ? Mua một bó hoa thêm lễ vật quý giá đồ ngon đồ ngọt vài câu, nữ nhân sẽ say mê mà dựa vào ***g ngực Diêu Y Lãm.

Thế nhưng cùng phương pháp, đối với nam nhân không hữu dụng?

Không đúng, Diêu Y Lãm bây giờ là đang theo đuổi hần sao? Theo đuổi một nam nhân? Một nam nhân trước đây từng coi thường?

Diêu Y Lãm phiền muộn, vài ngày sau buồn bã ỉu xiu, làm cho cục cưng thiếu chút uống bình sữa lộn ngược đây này.

Nhìn Dương Quân thì biểu tình cũng phi thường kì quái, cố ý tách thời gian ăn ra. Buổi tối ngủ không giống như trước ôm hần ngủ, mà là cách hần rất xa. Nhưng kiên trì không được vài ngày thì lại chứng nào tật nấy, ăn cùng nhau, đi ngủ thì đem hần ôm thật chặt, hai chân kìm lại. Có lúc ôm lâu, bỏ chạy đến phòng tắm một hồi mới ra. Nhìn Dương Quân nhàn thần càng ngày càng nhiệt tình, nếu có người thứ ba ở đây thực đã nhìn ra ánh mắt kia rõ ràng như muốn nuốt người ta vào.

Dương Quân mấy ngày nay đứng ngồi không yên, lúc nào cũng cảm thấy có ánh mắt chăm chú theo mình.

Con mắt màu xanh như lang sói.

Dương Quân ngồi trước bàn ăn, thế nhưng không muốn ăn, nếu có người ngồi đối diện người, dùng cái loại ánh mắt lúc nào cũng muốn đem người ăn hết, người cũng sẽ không thất muốn ăn a.

Diêu Y Lãm từ lúc theo hắn ngồi xuống vẫn nhìn hắn đến giờ, Dương Quân cảm giác có phải là trên mặt mình có cái gì mới khiến Diêu Y Lãm nhìn lâu như thế.

Thật sự là không chịu nổi, Dương Quân buông đũa, dùng khăn tay lau miệng. Nhìn nam nhân đối diện.

Diêu Y Lãm đang thấy hứng thú, trước đây sao không phát hiện dáng vẻ mê người của hắn [ô ô nhìn tình nhân hóa ra tây thi a] cho dù là làm động tác gì cũng thấy đẹp như thế. Vóc người lại cao thon dài, lúc ôm đã quá thực rồi. Đường cong trên khuôn mặt lưu loát tháo vát rất có hương vị nam nhân trưởng thành, lúc ăn cơm đến ngón tay cầm đũa cũng rực rạch tỏa ra khí tức. Cổ áo rộng rãi có thể thấy rõ màu da thịt nhàn nhạt, giống như mê hoặc người khác cho tay đi vào.

Trước đây sao không phát hiện người trước mắt là vật báu như vậy?

Thực sự là quá lãng phí rồi.

Đang lúc trong đầu đang mơ tưởng vô hạn, Diêu Y Lãm không chú ý người trước mắt đã đứng lên đuổi bắt lưng khiến hắn nuốt nước bọt một cái.

“Ta ăn xong rồi.”

A?

Diêu Y Lãm kịp phản ứng mà cúi xuống vãi vài hóp cơm trưa, theo phía sau Dương Quân đi lên.

41. Chương 41

Diêu Y Lãm như cái bóng, một bước không rời theo sát Dương Quân.

Dương Quân đi đến vườn sau tưới hoa, Diêu Y Lãm cầm giùm ống tưới; Dương Quân trong phòng khách xem TV, Diêu Y Lãm an vị ở một bên nhìn; Dương Quân đến nhà bếp uống nước, Diêu Y Lãm theo sau uống cà phê. Dương Quân chịu không nổi lên lầu đi ngủ, mới vừa nằm xuống, Diêu Y Lãm đã bò theo lên giường, còn nói cái gì mà giấc ngủ trưa có lợi cho sức khỏe.

Lúc đầu Dương Quân nghĩ là Diêu Y Lãm nhất thời khí thế dâng trào, nhưng lại cứ liên tục như vậy khó tránh khỏi nghi hoặc.

Có lẽ là phản ứng tất nhiên trong khoảng thời gian mang thai này, hắn chung quy cảm thấy thân thể không tốt lắm, tâm tình vốn đã u ám nay càng xuống dốc, e rằng cứ như vậy nhất định sẽ chết mất.

Hắn không muốn chết, một điểm cũng không nghĩ tới chết.

Hắn có rất nhiều việc muốn làm, tuy rằng hắn biết mình không thể như trong tưởng tượng trước đây lấy vợ sinh con, nhưng hắn nhớ cuộc sống trước đây. Mặc dù không có đồ ăn mỹ vị, quần áo xa hoa thoải mái, giường lớn mềm mại như bây giờ. Nhưng ít ra hắn được tự do, trong quá khứ, có thể tự mình quyết định nên làm cái gì, đi nơi nào.

Bây giờ, nơi hắn sống...bất quá chỉ là cái ***g sắt xa hoa.

Bị người khác cấm đoán, cường bạo, mà vẫn phải mang thai hài tử người khác. Nam nhân bất hạnh như hắn, trên thế giới chắc chỉ có một a.

Còn đối với cái người bày ra chuyện này, hắn đích thực không có chút suy nghĩ nhìn đến mặt.

Hắn đối với người kia, chỉ là chán ghét.

Diêu Y Lãm một lần nữa cứ dính sát vào người hắn, hắn thực không chịu nổi nữa rồi.

“Người rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?”

“A?”

Diêu Y Lãm kinh ngạc mà mở to hai mắt, Dương Quân nhăn mặt, “Người đi theo sau ta vậy không thấy phiền sao?”

Diêu Y Lãm nháy mắt mấy cái nói, “Không cảm thấy a.”

“Người lại nghĩ ra phương pháp gì dẫn vật ta? Kì thực không cần phải phiền toái như vậy, người cứ việc nói thẳng.”

Diêu Y Lãm trên mặt có một tia hoảng loạn, “Người sao lại nghĩ như vậy, ta không có nghĩ muốn làm gì người hết.”

Dương Quân liếc mắt một cái, “Tốt thôi, mời tránh ra, ta muốn lên lầu.”

Diêu Y Lãm tránh sang một bên.

Dương Quân đi ngang qua bị Diêu Y Lãm kéo tay lại.

“Người lại muốn làm gì?”

Dương Quân có chút nổi giận, Diêu Y Lãm lặng trong chốc lát, buông tay hất ra.

“Người không phải sợ...Ta chỉ là muốn nói, hai người chúng ta ở chung với nhau không thể nhu hòa đi một chút sao?”

Dương Quân chính diện nhìn mặt không có biểu tình gì, “Đánh một cái lại cho viên đường [vừa đánh vừa xoa], nếu đổi lại là người, người muốn sao?”

Diêu Y Lãm nhất thời không nói được gì, Dương Quân không để ý hất ra, đi thẳng lên lầu.

=====

Lại qua vài ngày, Diêu Y Lãm dường như nghe theo lời của hấn, quả nhiên không giống như trước quẩn lấy hấn suốt 24 tiếng đồng hồ, nhưng tâm tình Dương Quân cũng không vì thế mà tốt hơn.

Thời tiết thay đổi rất nhanh, bên ngoài vừa vài ngày nắng lại có mưa phùn, giống như tâm tình của hấn.

Diêu Y Lãm từng hỏi ý kiến hấn về tên của cục cưng, hỏi hấn hai tên nào hay hơn, hấn chỉ lãnh đạm mà nói tùy ý. Diêu Y Lãm vẽ mặt cô đơn mà cắt tờ giấy viết tên, ôm theo cục cưng về thư phòng.

Kết quả, tên cục cưng vẫn chưa định.

Lại một cuộc sống mưa dài dầm dề, Dương Quân cầm dao gọt hoa quả, cầm lấy trái táo, nhìn cửa sổ.

Hôm nay không thể ra ngoài, mưa không lớn quá, cũng không lo lắng vườn hoa kia.

Hấn nhè nhẹ thở dài, trong lòng nổi lên bực bội không rõ vì đâu.

Vỏ táo từng vòng từng vòng mà rơi xuống, lộ ra thịt quả trắng như tuyết.

Cầm lấy quả táo đã gọt vỏ, Dương Quân không có muốn ăn, đem hạt bỏ ra, phần thịt còn lại cắt thành miếng đặt lên đĩa.

Cẩn thận trong ăn uống như vậy, không phải là phong cách của hần, mà là cách của Diêu Y Lãm.

Dao gọt mỏng hơi xẹt qua tay, lưỡi dao dẫn theo chút máu hồng, Dương Quân đưa tay vào miệng mút, lại lấy ra, trên ngón tay trắng có một đường đứt màu hồng, một hồi vết thương lại nhiễm máu đỏ.

Dương Quân ngây ngốc mà nhìn sắc đỏ sóng sánh, giống như bị ma xui quỷ khiến đưa dao lên cổ tay.

Có đúng hay không kéo một đường xuống phía dưới, cái gì cũng có thể kết thúc?

Hần chưa bao giờ nghĩ đến cái chết, đó là thật, hần cho đến bây giờ cũng chưa từng có ý nghĩ muốn chết trong đầu.

Nhưng không biết tại sao, ánh sáng của lưỡi dao như phản xạ mê hoặc hần, hần không tự chủ được mà cầm lấy dao, muốn từ trên cổ tay mình hạ xuống một đường.

“Người đang làm cái gì!”

Trong nháy mắt, một cánh tay túm lấy tay cầm dao của hần, thanh âm nam nhân nổi giận cùng hoảng loạn vang bên tai hần.

Ngẩng đầu, Diêu Y Lãm gắt gao cầm tay hần, đôi mắt màu hổ phách lạnh băng mang theo khí thế cường liệt nhìn hần.

“Ta đang gọt táo.”

Dương Quân nhàn nhạt trả lời, Diêu Y Lãm nheo mắt lại, “Gọt vỏ táo có gọt lên đến cổ tay người? Người thật đúng là thiên tài a.”

Dương Quân bỗng cảm thấy trong ***g ngực một trận hờn dỗi, muốn dứt tay hần ra.

“Không cần người quan tâm!”

Diêu Y Lãm không ngừng nắm chặt cổ tay hần, lại lo lắng mạnh tay sẽ làm hần bị thương.

“Người nói, người vừa rồi có phải nghĩ muốn tự sát?”

Vừa này mới nhìn thấy hấn cầm dao muốn rạch xuống, Diêu Y Lãm thấy tim mình dường như ngừng đập.

Hấn lẽ nào không muốn ở bên cạnh mình? Thậm chí đến nỗi tình nguyện vứt bỏ cả tính mạng mình...

Dương Quân không thoát ra được tay hấn, trong lòng sinh khí, ủy khuất thống khổ mấy ngày nay toàn bộ bạo phát ra, há mồm cắn tay Diêu Y Lãm.

Bị đau, Diêu Y Lãm buông lỏng tay. Thấy Dương Quân cầm theo dao gọt hoa quả, lo lắng hấn lại làm ra chuyện gì, gấp đến độ muốn đi theo, Dương Quân lúc này kêu lên: “Không được qua đây!”

Diêu Y Lãm không nghe, bước lên hai bước, lấy đi con dao trên tay hấn. Dương Quân hoảng hốt, trực giác không thể để hấn đoạt dao đi, liều mạng lấy lại. Hai người dây dưa một chỗ, một muốn cướp, một liều mạng không cho. Cũng không biết Dương Quân hôm nay bị làm sao, bình thường tính tình nhường nhịn hoàn toàn biến mất, điên cuồng mà giãy dụa đấu tranh.

Dương Quân đỏ mắt, khổ sở ngày thường đè nén toàn bộ bùng nổ, không quan tâm mà một bên trốn tay Diêu Y Lãm muốn cướp dao, một bên dùng cả tay chân mà đánh người. Diêu Y Lãm bận tâm không làm bị thương hấn, một mặt nhẫn lại bị hấn đánh, nhất thời luống cuống tay chân.

Bỗng nhiên, Dương Quân ngừng tay đang vùng vẫy, Diêu Y Lãm trước mặt chớp mắt biến đổi trắng bệch, hai mắt trừng to kinh ngạc mà nhìn hấn.

Dương Quân cảm thấy dao trong tay mình hình như cắm vào cái gì đó, cúi đầu nhìn, dao nhỏ cắm hơn nửa vào bụng dưới Diêu Y Lãm. Có máu hồng hồng thuận theo dao nhỏ chảy ra, nhuộm đỏ lưỡi dao [em giết chồng, giết chồng zòiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii]

Dương Quân thở ra khí lạnh, không rõ sao lại như vậy.

Hấn buông lỏng chuôi dao ra, hoảng loạn mà dương mắt nhìn Diêu Y Lãm.

Diêu Y Lãm nắm lấy bờ vai hấn, tay đặt trên bụng, sờ sờ làm tay nhiễm đỏ.

Diêu Y Lãm giơ lên trước mặt, nhìn một chút, lại nhìn qua Dương Quân. Cười một hơi, “Xảy ra chuyện gì, sắc mặt sao lại trắng như vậy?”

Dương Quân không biết nên phản ứng thế nào, dao nhỏ như thế nào lại đâm vào? Đối với quá trình này hấn không có nhớ được chút nào.

Hấn nên làm sao? Gọi xe cứu thương?

Điều Y Lẫm sẽ không chết à? Nếu chết, mình không phải sẽ ngồi tù sao?

Gọi xe cứu thương cho hắn sao? Như vậy hắn sẽ không chết...

Dương Quân nghĩ lung tung, nghĩ đến phòng khách gọi điện gọi người, nhưng trong đầu lại có thanh âm khác vang lên

Tại sao phải cứu hắn? Chết đi không phải càng tốt sao...

Điều Y Lẫm chết sẽ không có ai nhốt người rồi, hắn đã chết sẽ không ai khi dễ người rồi...

Sẽ không có ai bắt người mang thai, sống cuộc sống như quái vật...

Sẽ không có ai đánh người, không có ai khi dễ người...

Người sau này có thể làm bất cứ chuyện gì mà người muốn, có thể ở nông thôn trồng hoa, đủ các loại, có thể nuôi gà vịt...

Những chuyện ... này, không phải là điều người vẫn luôn mơ ước sao?

Muốn làm những chuyện đó,...rất đơn giản...

Chỉ cần hắn chết là xong.

Chỉ cần hắn chết thì chuyện gì cũng được giải quyết...

Chân Dương Quân giống như cột bị chôn xuống đất không thể nào nhúc nhích được, hắn nhìn xuống nam nhân trên mặt đất, kẻ là căn nguyên mọi ác mộng của hắn.

Hắn không cần phải làm cái gì cả, chỉ cần bỏ mặc người kia ở chỗ này là được, để người kia cứ thế mà chảy máu đến chết...

Hắn cái gì cũng không cần làm, chỉ cần mặc kệ người kia là được rồi...

Điều Y Lẫm không nói gì, không kêu hắn đi gọi người, chỉ là nhìn hắn, mắt màu hổ phách mang theo tàn sắc.

“Người không cần để ý ta, nếu muốn đi thì đi đi a...”

42. Chương 42

Dương Quân không nhúc nhích, Diêu Y Lãm nhếch mép lộ ra tia cười khổ:

“Người không cần lo lắng, ta không sao, sau này cũng sẽ không tìm người gây phiền toái.”

Diêu Y Lãm bỗng nhiên lại nói thêm: “Người đi lên lầu, ngăn kéo trong đầu giường có chi phiếu, mật mã là ngày sinh của người, còn quần áo của người, ta đều làm theo cỡ nhỏ của người, người mang đi a, trên tủ quần áo có cái túi du lịch, trong hộp đựng giấy có chút tiền lẻ, người đều đem đi đi...”

Nói xong nhắm hai mắt lại.

Chí ít, không muốn nhìn thấy cảnh hân rời đi.

Một lát sau, nghe thấy tiếng chân bước đi.

Mở mắt ra, trước mắt không có một bóng người.

Quả nhiên...là rời đi rồi.

Diêu Y Lãm hé miệng, cười khổ một tiếng. Không rõ ý tứ, cũng không muốn gọi người đến.

Gọi người lại làm gì? Để người khác chê cười mình sao?

Nhìn người mà luôn không có ai bì nổi Diêu Y Lãm giờ lại giống như kẻ bị chồng ruồng bỏ nằm trên sàn nhà?

Dương Quân người thật ngoan độc! Kêu người đi người liền đi a, tuyệt không lo lắng cho ta, muốn ta chết sao, người có phải là đang thỏa mãn không?

Diêu Y Lãm cắn môi, ôm vết thương nằm trên mặt đất, co cụm người giống như tôm, hít vào, buồn bực mà oán thăm kẻ vô lương tâm kia.

Hắn muốn cho một người sống khá giả, lần đầu tiên đối tốt với người khác đã bị ghét bỏ, lần đầu thích một người đã bị chán ghét. Đưa đến cửa, người ta vẫn đem hắn đá ra, hiện tại lại bị thương, người đó lại càng không thèm quan tâm mà xoay người rời đi.

Càng muốn sinh khí lại càng ủy khuất.

Diêu Y Lãm nằm trên mặt đất không muốn nghĩ nhiều, coi môi như Dương Quân mà gặm.

Gặm, gặm, chợt nghe một tiếng động.

Diêu Y Lãm nhảy cảm nghe ra đó là âm thanh mở cửa, sau đó là tiếng bước chân đi đến.

Đoán rằng nhất là nhìn thấy Dương Quân đi ra có người đi đến báo cáo, từ khi hắn ở tại căn nhà này, Diêu Y Lãm đã ra lệnh giám sát hắn.

Chải chải tóc mình, Diêu Y Lãm không muốn người khác thấy vẻ mặt lúc này, tiếng bước chân dừng lại.

“Dừng tới đây, ta biết hắn đi rồi, các người không cần nhiều chuyện, lui xuống đi!”

Diêu Y Lãm lạnh lùng nói, nhưng ngoài ý muốn, không nghe tiếng người rời đi. Hắn có chút tức giận, từ lúc nào bọn họ dám phản kháng?

“Ta nói lần cuối, đi ra ngoài cho ta.”

Khẩu khí chuyển trầm, đây là biểu hiện tức giận của Diêu Y Lãm. Nhưng người đó lại không nghe, vẫn kéo Diêu Y Lãm lên vai.

“Làm càn!”

Diêu Y Lãm tức giận hét lên một tiếng, quay sang nhìn. Đang muốn quát lớn thì thấy rõ khuôn mặt người kia...

Diêu Y Lãm đầu tiên là ngẩn ngó, không tin vào hai mắt của mình.

Hồi sau nghe được tiếng nam nhân kia hỏi: “Người... có ổn không?”

Đột nhiên trước mũi có chút cay xè, viền mắt có chút ẩm nóng.

Diêu Y Lãm nhìn nam nhân đã quay lại kia, nhất thời không nói nên lời, khuôn mặt dễ nhìn mang theo lo lắng.

Diêu Y Lãm bỗng nhiên không khách khí, hiện tại nghĩ muốn đem nam nhân đè trên mặt đất, ăn đến xương

cốt không còn một mảnh. Khuôn mặt kia sao càng nhìn càng thuận mắt, càng đẹp đến vậy.

Thấy Diêu Y Lãm nhìn mình đến không nháy mắt, Dương Quân trong lòng cảm thấy không ổn, không phải là mất máu đến thần trí mơ hồ rồi chứ?

Một nhát dao kia đâm rất sâu, người thường đã sớm hôn mê rồi, không hiểu sao Diêu Y Lãm vẫn tỉnh đến bây giờ.

Dương Quân lo lắng nhìn xuống vết thương:

“Ta đi kêu xe cứu thương, người cứ để thế này không ổn.”

Diêu Y Lãm vừa nghe gấp rút kéo tay lại không cho hắn đi.

“Đừng đi, ta không cần đến bệnh viện...”

“Nói cái gì chứ, thương thế của người không chữa sẽ chết người đó.”

Dương Quân muốn gạt tay Diêu Y Lãm ra, nghe lời người này chắc không bao lâu nữa hắn có khả năng sẽ nhìn thấy một cỗ thi thể.

“Ta sẽ không chết.”

Diêu Y Lãm nhìn hắn, kiên định nói. Một bên đưa tay đến miệng vết thương trên bụng, đem khuy áo cởi ra.

Lộ ra vết thương không còn chảy máu, chỉ thấy vết cắt thoát nhìn rất khủng khiếp.

Diêu y Lãm cười cười, dưới ánh mắt kinh hoàng của Dương Quân, đem dao rút ra.

Dương Quân lập tức kêu lên sợ hãi, nhưng lại không thấy máu tươi tung tóe như trong tưởng tượng, chỉ có một ít máu rỉ ra. Thậm chí xung quang vết thương dùng mắt thường có thể nhìn thấy tốc độ khép lại, tuy rằng rất chậm, nhưng đích xác vết thương đang khép miệng lại.

“Nhìn thấy không? Ta sẽ không chết.”

Nghe thấy thanh âm của Diêu Y Lãm, Dương Quân cảm thấy chuyện không thể tưởng tượng nổi hắn đều được nhìn qua.

Đúng vậy có thể làm cho hần mang thai thì còn có chuyện gì không thể phát sinh?

Ngây ngốc nhìn vết thương kia một lúc lâu, Dương Quân lắc đầu đứng dậy.

“Ít nhất cũng tìm người xem qua, người của các người được không?”

43. Chương 43

Diêu Y Lãm có chút do dự, nhìn sắc mặt hần hỏi: “Người... không sợ sao?”

Dương Quân đứng vững, vẻ mặt trong bóng tối không nhìn rõ biểu tình.

Chậm rãi nói: “Không sợ.”

Diêu Y Lãm liền tươi cười, “Trong tộc chúng ta có rất ít người có được năng lực này a, ta có phải là rất lợi hại không?”

Dương Quân không nói, Diêu Y Lãm kéo kéo ống quần hần như tiểu hài tử đang làm nũng nói: “Người ngồi xuống, có được không?”

Dương Quân ngạc nhiên một chút, chậm rãi thấp người xuống, Diêu Y Lãm bất mãn đem hần kéo xuống trên mặt đất. Động nửa thân trên, không để ý vết thương chưa hoàn toàn khép lại, ôm lấy hông hần, đem đầu đặt lên vai hần.

Hần đã trở lại, hần không có bỏ lại Diêu Y Lãm, này có phải là biểu hiện hần thích Diêu y Lãm?

Lúc này Diêu Y Lãm có cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới, trước đây chưa từng có cảm giác thỏa mãn như vậy.

Không cảm thấy thân thể người trong lòng cứng đờ lại, Diêu Y Lãm bên tai người kia khe khẽ nói: “Ta thích người...”

=====

Vết thương của Diêu Y Lãm tốt lên rất nhanh, sau mấy ngày đã khỏi hoàn toàn rồi. Vẫn làm bộ dáng như đại dã lang vẫy vẫy đuôi như tiểu cẩu đi theo sau Dương Quân. Cục cưng cũng được định tên rồi, gọi là Diêu Quân Nhung, đệ đệ sau này gọi là Diêu Ảnh Trần.

Qua hai tháng, bụng Dương Quân cũng có biến hóa, mặc dù không nhô ra rõ ràng, như sờ lên có cảm giác cứng rắn. Diêu Y Lãm việc thường làm gần đây nhất chính là ở bên Dương Quân nhìn bụng mà cười hắc hắc. Bùi Nguyệt Thần thấy tình cảnh đó thở dài mà nói tình ái quả nhiên có thể khiến người ta thành kẻ ngu si.

Diêu Y Lãm vẫn như cũ gánh trên vai trách nhiệm người cha người chồng tốt, mỗi ngày cầm trên tay chính là “Hướng dẫn nấu thuốc bổ”, “Hướng dẫn nấu 108 món ăn ngon”, “Trung Hoan mỹ thực đại toàn”....

Theo như Diêu Y Lãm giải thích muốn tự làm đồ ăn bổ dưỡng, muốn Dương Quân mỗi ngày đều ăn đồ ăn người yêu tận tâm nấu, nên cố gắng học tập. Đại khái là Diêu Y Lãm chỉ số thông minh cao nên vận dụng vào làm đồ ăn có thể nói không kém hơn trình độ người chuyên nghiệp là mấy. Mới bắt đầu thì đến cái bếp cũng không biết sử dụng thế nào bây giờ đã có thể làm ra các loại mỹ vị, thức ăn dinh dưỡng đủ cả, đẹp ngang hẻm Grand Canyon.

[đề nghị từ search cái hẻm núi đá đỏ]

Dương Quân vẫn an tĩnh như trước đây, Diêu Y Lãm làm gì hắn đều biết, thế nhưng cái gì cũng không nói, gì cũng không hỏi.

Một ngày đầu mùa xuân, có hai người khách tới.

Diêu Y Lãm vòng tay trước ngực liếc mắt nhìn họ, khẩu khí nhàn nhạt hỏi:

“Người tới nhà của ta làm gì?”

Bùi Nguyệt Thần mỉm cười vẫn tao nhã:

“Chúng ta dù sao cũng là bà con, hắn là phải thường xuyên thân cận qua lại nha.”

Hừ lạnh một tiếng, Diêu Y Lãm giải thích cho Dương Quân:

“Ít nghe hắn nói vậy, chỉ cần là người trong tộc sẽ có chút quan hệ thân thích, không cần để ý loại hỗn đản này.”

Dương Quân không có nghe lời của Diêu Y Lãm, toàn bộ sự chú ý đều đặt lên người đi cùng Bùi Nguyệt Thần.

Diêu Y Lãm thấy được dị thường của hắn, hồ nghi mà hỏi:

“Sao vậy, các người biết nhau?”

Người nọ mỉm cười, “Đã lâu không gặp, Dương tiên sinh.”

Người này chính là cái người làm đã kêu hấn đi làm thay.

Cũng vì người này mà tất cả sự tình mới xảy ra.

“Là người ”

Người kia mỉm cười theo nói, “Là ta, trong khoảng thời gian này gây cho người không ít phiền toái, thực xấu hổ.”

Có thể nói là vì người này, Dương Quân mới gặp chuyện bất hạnh thế.

Nếu trước đây quyết định khác, thì mọi sự sẽ cải biến khác.

“A, không sao. Không nhận được tin tức của người, ta còn tưởng là người đã xảy ra chuyện gì, thấy người không sao là tốt rồi.”

Dương Quân cười với người kia, Diêu Y Lãm đổ kị mà trợn mắt liếc một cái.

Người kia hơi sững sờ, lúc sau mới nói: “....Người thực sự tốt.”

Dù sao thì, bọn họ cũng là khách nhân, bất luận Diêu Y Lãm chán ghét thế nào, vẫn là mời bọn họ ngồi vào phòng khách. Không được bao lâu Diêu Y Lãm kéo Búi Nguyệt Thần đi nói chuyện.

“Người dẫn hấn tới làm gì a? Phá hư cuộc sống hôn nhân hạnh phúc đang trọn vẹn của ta sao?”

Búi Nguyệt Thần cau mày, “Người gần đây hình như tâm tính thay đổi rất nhiều.”

“A? Có phải đã tốt lên?”

“Không, càng ngày càng giống một bà già.”

“ ... ”

“Bớt sàm ngôn đi, người mang con sâu nhỏ kia đến đây làm gì?”

Bùi Nguyệt Thần nhú nhú mí,

“Hắn nói gần đây hơi buồn bực, muốn ta đưa hắn đi ra ngoài một chút.”

“Ra ngoài một chút? Sao phải tới nhà ta?”

“Hắn lo lắng cho người bị nhốt trong ***g như con chim, người dự định nhốt hắn cả đời như vậy?”

Diêu Y Lãm nhú mày, “Ta không có muốn thế.”

“Hắn yêu người?”

Diêu Y Lãm không nói gì, nhìn con sâu nhỏ cùng Dương Quân trên ghế sa lon đang nói chuyện hăng say.

“Người nhốt hắn như vậy, có người nam nhân nào có thể chịu được bị đối đãi như vậy? Nếu người chỉ là chơi đùa hắn, ta sẽ không nói những lời này với người, nhưng ta thấy cảm tình người với hắn đã vượt mức giới hạn rồi. Y Lãm, các người lúc bắt đầu không tốt, cho dù người lúc này muốn bù đắp, người cho rằng hắn sẽ nhận sao? Hắn là một nam nhân bình thường, chỉ dựa vào việc cả hai cùng là nam nhân cũng đủ để hắn cự tuyệt người.”

“Hắn không bình thường.”

Bùi Nguyệt Thần quay đầu nhìn Diêu Y Lãm, Diêu Y Lãm chậm rãi nói,

“Từ khi hắn sinh ra tiểu hài tử đã không bình thường rồi, chúng ta nhất định phải ở cùng một chỗ.”

“Thế nên, hắn sẽ càng thêm hận người không phải sao?”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Bùi Nguyệt Thần búng búng ngón tay,

“Không nên bị lún quá sâu, đây là lời khuyên của ta dành cho người.”

44. Chương 44

Quay lại phòng khách, Dương Quân cùng sâu nhỏ vẫn đang nói chuyện, thấy bọn họ tới hai người đồng thời ngừng lại.

Bùi Nguyệt Thần kéo sâu nhỏ, “Bảo bối, chúng ta phải đi thôi.”

Sâu nhỏ liếc hẳn một cái, chào Dương Quân một tiếng, rồi cùng Bùi Nguyệt Thần rời đi.

Diêu Y Lãm từ trên lầu ôm cục cưng vừa ngủ trưa tỉnh dậy xuống, đến nhà bếp lấy sữa cho bé.

Trên bàn có hồng trà mới pah, bánh bích quy hương vị ngọt ngào, cùng với bánh ga-tô đẹp mắt, mùi sữa nhàn nhạt lan ra trong phòng cùng thanh âm nam nhân khẽ lừ tiếu hải tử.

Dương Quân ngậy người nhìn, nghĩ đến những lời người thanh niên kia vừa nói với hắn.

Tất cả mọi chuyện bắt đầu, tồn tại trên thế giới này một gia tộc thần bí.

Người thanh niên đó, là người bình thường, một nam nhân bình thường, người đó sống hai mươi tám năm không sóng không gió, tuy rằng có chút vô tình lãnh đạm, nhưng vẫn là bình an vô sự mà sống. Thế nhưng khi hai chín tuổi, cuộc sống bình yên đã chấm dứt.

Nhờ công ty môi giới cậu tìm được công việc nhân hạ lương lại cao, nhưng thật không ngờ một hôm như bình thường ngủ trưa ở vườn hoa nghe được chuyện cậu không tưởng tượng nổi, cho rằng chỉ có thể xảy ra trên phim ảnh.

Cậu khẳng định thị lực cùng thần trí của mình, khẳng định hai người cậu nhìn thấy không phải là nhân loại, chí ít cũng không phải là nhân loại bình thường.

Bởi vì rất hoảng, lúc lui ra không cẩn thận tạo ra âm thanh, tuy rằng không có phát sinh chuyện nguy hiểm gì mà an toàn thoát khỏi, nhưng cậu biết mình không thể ở lại chỗ này. Để kéo dài thời gian, hắn tìm Dương Quân đi làm thay, nhưng không nghĩ tới việc này đã đem đến cho Dương Quân tình cảnh nghiêng trời lệch đất.

Sau đó thông qua Bùi Nguyệt Thần cậu cũng từ từ tiếp nhận được chuyện tình cầu gia tộc này, song song với chiều dài lịch sử của nhân loại, gia tộc thần bí này vẫn tồn tại.

Bọn họ sống xuyên qua lịch sử loài người, cùng nhân loại tiếp xúc bên ngoài mặt, trà trộn vào nhân loại, sinh hoạt giống như nhân loại, hành động giống như nhân loại. Nhưng bọn họ dù sao cũng không phải nhân loại, bọn họ có chỉ số thông minh cùng năng lực cao hơn nhân loại nhiều lắm. Nhưng hình như sinh vật trình độ đầu óc cao này chỉ số sinh dục lại cực thấp, tỉ lệ sinh hạ thành công của bọn họ rất nhỏ, hơn nữa giống cái phi thường hiếm thấy. Để kéo dài giống nòi, bọn họ nhận thấy cùng nam nhân có thể đơn

tính sinh sản, có thể tự mình tạo ra đời sau. Theo như nghiên cứu, việc này dường như giữ được dòng máu thuần khiết, mà giống cái để *** sinh hạ hải tử rất thưa thớt và hiếm quý mặc dù việc sinh ra đời sau này dường như năng lực tiểu hải tử so người khác cũng cao hơn.

Cho dù vậy có thể sinh được tiểu hải tử thực rất ít, cho nên bộ tộc này, mặc kệ có nguyện ý hay không, khi bọn họ thành niên việc đầu tiên phải làm là lưu lại đời sau của mình.

“Quân quân ngoan a, ăn nhiều một chút nha.”

Diêu Y Lãm ôm cục cưng nhẹ giọng dỗ dành.

Quân quân là nickname cha gọi con, điều này là Dương Quân nhớ tới khi còn bé. Nhũ danh hắn chỉ có ông bà cùng ba mẹ kêu, từ khi bị đưa về nông thôn cũng chỉ có ông bà kêu như thế.

“Mấy ngày nay ở nhà rất buồn chán a, có muốn làm gì không?”

Diêu Y Lãm lau sữa tràn ra khóe miệng cục cưng. Xoay đầu lại hỏi hắn.

Dương Quân bị hỏi nhất thời ngẩn ngơ, từ trước đến giờ hắn chưa từng nghĩ muốn là cái gì.

Diêu Y Lãm tựa hồ biết được suy nghĩ của hắn, cười cười nói:

“Tạm thời chưa nghĩ ra cũng không sao, thân thể ngươi không thích hợp hoạt động mạnh, muốn xem sách không? Hay là muốn lên mạng?”

Lên mạng, đây với Dương Quân mà nói là khái niệm khoa học kĩ thuật hiện đại, lúc vừa vào đại học, đệ đệ nói đây là vật mỗi học sinh phải chuẩn bị, nên hắn liên tục làm vài công việc để có thể mua được một cái.

Thế nhưng máy vi tính đối với hắn vẫn như là thế giới xa lạ, tuy rằng biết bên trong có rất nhiều thứ, nhưng hắn vẫn chưa bao giờ tiến vào. Hắn không biết sử dụng nó.

“Muốn dùng máy tính sao? Ta có thể dạy ngươi.”

=====

Dương Quân phát hiện internet thật là kì diệu, hắn trước đây chưa từng phát hiện trên internet lại có thể nhìn thấy nhiều hoa cỏ như vậy, lúc Diêu Y Lãm mở trang web về cây cỏ cho hắn nhìn, thì hắn không thể không kinh ngạc.

Trước đây đều là ông nội ở nông thôn truyền dạy kinh nghiệm chăm sóc cây cỏ cho hần, không có trải qua giáo dục một cách khoa học, mà ở trên mạng, hần có thể học được tất cả những gì hần hứng thú.

Không chỉ hứng thú đối với cây cỏ, Dương Quân cũng thấy được rất nhiều thứ trước đây chưa từng nghe qua. Máy vi tính mở ra cho hần cái cửa sổ thông đến thế giới.

Diêu Y Lãm vẫn theo bên cạnh hần, dạy hần từ cách đánh chữ cơ bản nhất. Qua mấy ngày có thể thấy được, Diêu Y Lãm đúng là thầy giáo giỏi. Dương Quân còn nhớ rõ lúc đọc sách trước đây bị thầy giáo mắng ngu trước toàn bộ bạn học, so với như vậy, Diêu Y Lãm thực quá ôn nhu rồi.

45. Chương 45

Cùng với trình độ thao tác vi tính của Dương Quân dần quen thuộc, thì trình độ nấu ăn của Diêu Y Lãm cũng tiến xa được vạn dặm. Thậm chí còn có một ngày làm nguyên một bữa thịt nướng ở trong sân.

Ngày ba bữa, hầu như do Diêu Y Lãm làm toàn bộ. Mỗi ngày cho cục cưng ăn sữa, tắm rửa mặc quần áo cũng là một mình Diêu Y Lãm làm.

Nhìn Diêu Y Lãm mang nét cười ôn nhu trên mặt, Dương Quân chợt phát hiện mình cho tới bây giờ không thể tách ra khỏi nam nhân này.

Dương Quân rất ít uống rượu, trời sinh tửu lượng kém, hơn nữa không trải qua huấn luyện, kết quả chính là một chén gục.

Đó là chuyện phát sinh lúc ăn cơm chiều, Diêu Y Lãm cười hì hì đưa ra một chai rượu, nói là của xưởng rượu cao cấp đặc biệt lấy ra. Gần đây bầu không khí khi hai người ở chung đã tốt hơn rất nhiều, mặc cho Diêu Y Lãm khuyên bảo, Dương Quân vẫn là khoogn kiên định ý chí, uống một chén nhỏ.

Vừa vào miệng cũng không phải quá cay, ngược lại có cảm giác ngọt ngào, độ còn không bằng rượu ông nội ủ. Nhưng sau khi uống xong một chén Dương Quân đã phát hiện ra không phải như thế.

Sao đầu cảm thấy mơ màng? Trên người cũng cảm thấy nóng?

Dương Quân lắc đầu, nỗ lực thanh tỉnh đầu óc. Thấy cử động của hần Diêu Y Lãm quan tâm hỏi: “Sắc mặt ngươi đỏ quá, uống say rồi sao?”

“Không có...ta không có say.”

Chuyện quái gì thế này, nhìn bộ dạng hần đến đi còn không vững sao lại không say được chứ!

Diêu Y Lãm đem cục cưng ôm lên lầu trước, đã đến thời gian bé ngủ. Xuống nhà lần nữa thì, Dương Quân đã nằm trên ghế sa lon, con mắt nhắm hờ.

Khuôn mặt đỏ ửng, môi hồng mềm mại hơi mở ra, trên mặt nhiễm theo một tia hơi nước. Quần áo vì nóng mà nửa kín nửa hở, cơ thể nhìn thấy hai hạt hồng sắc.

Diêu Y Lãm nhìn mà nước miếng chảy ròng, hai mắt phát ra ánh xanh, thiếu nước ngứa cổ lên hét to hai tiếng.

Gần hai tháng không phát sinh chuyện gì, Diêu Y Lãm hiện tại khó chống nổi khiêu khích như vậy.

Diêu Y Lãm nuốt một ngụm nước bọt, tự nói chính mình phải lãnh tình.

Quân tử đã hai tháng, không thể phá hoại ngay lúc này được, đúng không? Tưởng Diêu Y Lãm sống dễ dàng sao, mỗi ngày cùng người trong lòng ngủ cùng một nơi, nhìn mà không ăn được. để thay đổi hình tượng thành hảo nam nhân, mỗi ngày đều phải nửa đêm đi tắm nước lạnh mới không hù dọa bảo bối. Không nghĩ tới bảo bối tửu lượng kém như vậy, chỉ một chén đã say, lại say thành như vậy...

Muốn cho người khác phạm tội!

Ôi! Bản thân vô tình tự tìm tội nhân cho mình!

Xem ra hôm nay chỉ có thể ngủ xô pha rồi, Diêu Y Lãm cố từ trấn tĩnh, ở trong lòng lặng lẽ cúi lưng, đem Dương Quân ôm lên trên lầu.

Vừa đặt lên giường, Dương Quân khẽ ngâm một tiếng, chụp lại cánh tay Diêu Y Lãm chưa kịp rút ra khẽ ma sát.

Oanh một tiếng, Diêu Y Lãm cảm thấy trong đầu như có tiếng sấm, đánh cho đầu ngất đi.

Dương Quân lại như ngại chưa đủ công kích, dúng đôi mắt có hơi mem say nhìn Diêu Y Lãm, hai mắt mất đi tiêu cự mông lung mà nhìn. Dương Quân khẽ vươn đầu lưỡi liếm liếm môi,

“Không nên đi...”

A, trời à, người muốn ta chết sao?

Thân thể Diêu Y Lãm lập tức nóng lên, trên quần không giấu được hình dạng rõ ràng có bao nhiêu hưng phấn.

Diêu Y Lãm cảm thấy cả đời mình cũng chưa từng có một màn như vậy, mặc dù người trước mặt chỉ bung hai nút áo, động đầu lưỡi một chút mà thôi.

Khắc chế, ta phải khắc chế!

Diêu Y Lãm tin rằng trừ chính mình ra bộ mặt hình dáng này của Dương Quân chính là muốn giết người! Sau nay tuyệt đối không để cho hắn uống rượu trước mặt người khác, tuyệt đối!

Nhưng Diêu Y Lãm kéo tay Dương Quân rút ra không được, cảm thấy được đông tác rút ra, Dương Quân càng nắm chặt hơn.

“Nóng quá...”

Vì hơi rượu dâng lên, Dương Quân một tay vẫn nắm lấy Diêu Y Lãm, một tay kéo cổ quần áo trên người.

Diêu Y Lãm cảm thấy lý trí đang rời hắn đi xa, hắn là nên ly khai nơi này, nhưng thân thể thế nào lại không nhúc nhích được.

Mắt mở trừng trừng nhìn từng cái từng cái quần áo rớt xuống, khi trên người chỉ còn một cái nội khố, hắn cuối cùng cũng dừng lại.

Diêu Y Lãm cảm thấy hô hấp chính mình cũng dừng theo.

Cảm thấy Dương Quân thoải mái thở dài, buông lỏng tay ra, té xuống giường ngủ.

Hắn thì thoải mái, Diêu Y Lãm hiện tại lại rất khổ sở.

Thẳng thắn mà nói thân thể Dương Quân không phải là vô cùng đẹp, nhưng hình dạng cởi hết nằm trước mặt Diêu Y Lãm, thì hắn trông xinh xắn làm sao. Hắn không thể một ngụm nuốt xuống, mà không bị dính răng!

Bị một màn thoát y khiến lực chống chế toàn bộ đem ra hao hết sạch, Diêu Y Lãm đỏ mắt nhìn ngực Dương Quân.

Trơn tuột mà dẻo dai, Diêu Y Lãm khắc chế không được mà sờ lên.

Trên làn da nâu có hai điểm làm người khác chú ý, non mềm hồng sắc làm cho lòng người xao động. Hiện tại Diêu Y Lãm bất chấp hình tượng “Quân tử” rồi.

Xem ra Diêu Y Lãm sau này không bị giết thì cũng bị đánh, nói chung ăn trước tính sau!

46. Chương 46

Rượu có khi lại là một thứ tốt, Diêu Y Lãm lúc này nghĩ. Bình thường muốn hôn, người còn chưa được hôn, đã sớm bị mấy cái tát. Nghĩ lại lần đầu tiên với bảo bối cũng là nhờ rượu trợ giúp.

Trong ánh đèn nhu hòa, Dương Quân tóc dài xoa ra thoát nhìn rất mềm mại. Nghĩ đến ngay từ lần đầu gặp mặt, Dương Quân vốn rất gầy.

Trải qua hai tháng điều chỉnh này, thật vất vả bồi bổ mới có được chút thịt.

Diêu Y Lãm say sưa mà sờ loạn thân thể thon gầy, nghĩ muốn đem người dương béo nũng.

Người dưới thân đã hô hấp đều đều, hoàn toàn không cảm giác được người phía trên quấy rầy.

Diêu Y Lãm khẩn cấp cởi y phục trên người, không lãng phí thời gian mà tách hai chân Dương Quân ra.

Nơi bí ẩn riêng tư dưới ánh đèn lộ ra, Diêu Y Lãm mê mẩn mà nhìn xuống.

Đè xuống ham muốn xông vào, hai lần hoan ái trước, Diêu Y Lãm gây cho Dương Quân không ít đau đớn. Muốn cho Dương Quân hiểu rõ tình ái thực sự, đây chính là cơ hội tốt.

Hôn lên hai cánh môi vì say rượu mà hồng nhuận, khẽ tách răng, đưa đầu lưỡi quấn vào mà loạn.

Khoang miệng không thể tưởng tượng nổi lại nóng như thế, triền miên, mềm mại cùng nước bọt gây cho Diêu Y Lãm cảm giác mỹ hảo chưa từng trải qua.

Tại sao chỉ có như thế cũng có thể hưng phấn?

Cùng với Dương Quân thế này, tình ái trước giờ trải qua đều là rác rưởi!

Diêu Y Lãm quả thực không muốn buông tay, động tác từ ôn nhu biến đổi kích liệt, khiến cho Dương Quân vốn ngủ sâu cũng bắt đầu cảm thấy khó chịu, trong mũi phát ra tiếng hừ nhẹ.

Lưu luyến mà rời khỏi đôi môi thơm ngọt, Diêu Y Lãm liếm sạch nước bọt chảy ra hai môi. Dương Quân hí mắt, mơ màng nhìn, hẳn không rõ ràng lắm tình trạng hiện tại.

Diêu Y Lãm đưa môi đến bên tai, chuyên tâm liếm ngậm vành tai, mút vào trêu đùa.

“Ồ...”

Nghe được Dương Quân rên rỉ, động tác lại nhanh hơn, tay trượt xuống ngực, khẽ vân vê một hạt nhỏ, trêu ghẹo.

“A...không nên...”

(analing: máu ta muốn “sốc” lên đầu quá =.=||)

Trong ngực nảy lên tia xung động khiến Dương Quân hơi hơi thanh tỉnh, đè bàn tay kia xuống không cho tiến thêm bước nữa.

“Ngoan...bảo bối, để ta yêu người...”

Diêu Y Lãm ôn nhu dỗ dành Dương Quân, khe khẽ giật tay hấn ra, tiếp tục sờ soạng trên người hấn.

Thần trí Dương Quân còn chưa đủ thanh tỉnh, chỉ cảm thấy hưng phấn dâng lên như thủy triều tựa hồ muốn đem hấn vùi xuống.

Đối với khái niệm tình ái, hấn chỉ là cùng với tv sách báo hiểu qua, chưa từng có trải nghiệm. Cùng với nam nhân càng chưa từng tưởng tượng qua, hai lần trước đây cảm giác ngoại trừ đau đớn, hấn không có một chút thỏa mãn nào.

“Hôn...ta sẽ không làm người đau...”

Có người ghé vào lỗ tai hấn nỉ non, ngữ điệu ôn nhu, hấn cảm thấy rất an toàn thoải mái.

Để mặc cho người kia tách ra hai chân, cảm giác được động tác dần chuyển xuống hai chân.

“Không ...không nên...”

Dương Quân kinh hoàng muốn khép hai chân lại, Diêu Y Lãm nhẹ giọng trấn an:

“Ngoan, đừng cử động...ta sẽ rất ôn nhu.”

Đúng lúc này Dương Quân cảm thấy hạ thân mình bị cái gì đó ẩm ướt át ngấm lậ, từ dưới truyền đến

khoái cảm quả thực muốn bức điên hẳn.

“Ồ...a...”

Hắn đưa tay xen vào tóc người kia, vô ý thức mà kéo đầu của người kia lên xuống.

Diêu Y Lãm linh hoạt vận động, nỗ lực muốn cho hắn đạt được khoái hoạt.

Xem ra thành tích cũng không tệ, không phải sao?

Đang lúc Diêu Y Lãm hưng hăng nuốt vào lần cuối, Dương Quân như vỡ ra mà phóng.

Qua cao trào, thân thể mềm nhũn vô lực mà ngã xuống giường. Cảm giác giống như ngâm mình trong nước nóng, sau khi mệt mỏi muốn ngủ thoải mái.

Diêu Y Lãm cười liếm đi dịch trắng lưu bên mép, cảm thấy đã đến lúc liền cẩn thận mà thân nhập một ngón tay, mở rộng hậu huyết.

Đến lúc có thể chứa được ba ngón tay, lý trí Diêu Y Lãm cũng đã bay cao đến nơi nào rồi.

Dương Quân bị kích thích nước mắt lưng tròng, cảm thấy vật thể trong người đi ra ngoài, vẫn chưa kịp thở ra hơi liền bị một vật thật lớn xông vào phía sau, khiến hắn thét chói tai.

“Nha a a !”

Diêu Y Lãm lập tức dừng động tác, cúi xuống trấn an người dưới thân.

“Ngoan, không đau không đau, rất nhanh sẽ không đau...bảo bối nhìn một chút nữa.”

Đau đớn kịch liệt ở phía sau truyền đến, Dương Quân mơ màng mở mắt, thấy nam nhân phía trên vẻ mặt nhăn nhó. Mồ hôi trên người rơi xuống thân hắn từng giọt một.

Mẹ nó, lão tử cả đời cũng chưa từng nhân như thế! Khó chịu muốn chết rồi! Sau khi bảo bối thích ứng, ta không làm đủ không phải người họ Diêu.!

Dần dần, Dương Quân bắt đầu cảm thấy ngoài đau đớn còn có một loại cảm giác khác, nóng nóng tê dại dần dần xuất hiện trong cơ thể, hắn bắt đầu khó chịu mà giãy dụa thân thể.

Ô, chết tiệt!

Hắn ngại mình chết chưa đủ nhanh sao?

Bị Dương Quân giầy dũa kích thích, hai con mắt Diêu y Lãm hần lên tia máu, thâm mắng một tiếng, đã như vậy, đừng có trách ta

Gầm nhẹ một tiếng, Diêu Y Lãm không nhần nại đem chân người dưới thân đặt ở hai bên, bắt đầu điên cuồng mạnh mẽ tiến nhập.

Tròn một đêm, trong phòng tràn ngập âm thanh nam nhân tình cảm mãnh liệt cùng tiếng nỉ non trầm thấp vang lên.

“Hôn... ta rất thích người...rất yêu người...”

47. Chương 47

Bữa sáng thật ngon, nước canh gà vàng óng, mùi cháo thơm nức, Dương Quân thích ăn cay, trước mặt đặc biệt có quả ớt, cùng hành thái lát.

Dương Quân sắc mặt tái nhợt, nhìn đồ ăn trước mắt, rõ ràng là hắn không muốn ăn.

Diêu Y Lãm ôm cục cứng trên đùi, cười nịnh:

“Thịt ngày hôm nay rất tươi a, người ăn nhiều một chút.”

Nghe xong lời này, sắc mặt Dương Quân không tốt hơn chút nào, ngược lại xám thêm ba phần.

Nghĩ lại lúc say rượu tỉnh lại, thấy chính mình trần như nhộng bị Diêu Y Lãm quấn chân ôm nằm một chỗ, đầu gối trước ngực còn bị ngậm trong miệng, nước bọt Diêu Y Lãm chảy tới trên người hắn.

(tên Lãm “***” quá L. Còn bắt trước trẻ con “bú” mẹ nữa chứ “=”=)

Dương Quân vừa tức vừa thẹn, sau khi say rượu mọi chuyện hắn đều nhớ kỹ từng chút một, không giống mấy lần trước kia, tối hôm qua về cơ bản hắn không có phản kháng.

Hắn nhớ rất rõ ràng, chính mình làm sao quấn lấy nam nhân không tha, kêu to như thế nào...

Hóa ra mình đã thấp hèn như thế?

Nếu như lúc trước có thể nói là người kia ép buộc mình, vậy bây giờ giải thích thế nào?

...

Bánh bao trên bàn ăn trước mặt tỏa ra mùi thơm, hần lại như nghẹn ở cổ họng, không nuốt xuống được.

Hần ngay đến dùng khí ngẩng đầu cũng không có.

“Xảy ra chuyện gì? Bữa sáng không hợp khẩu vị sao?”

Thất hần bất động, Diêu Y Lãm lo lắng hỏi.

Dương Quân lặng yên trong chốc lát, bỗng nhiên nói:

“...Người có phải cho rằng ta rất ti tiện?”

Diêu Y Lãm buông tay đang cho cục cứng ăn xuống,

“Sao có khả năng, người làm sao lại nghĩ như vậy?”

Dương Quân cười khổ một tiếng, chẳng lẽ không đúng sao?

Diêu Y Lãm nhắm mi, đem cục cứng đặt vào trong xe dành cho trẻ em, đi tới bên cạnh hần quỳ một gối.

“Ta biết trước đây ta làm rất nhiều việc sai, ta không kỳ vọng người tha thứ ta, ta chỉ hi vọng người có thể cho ta một cơ hội để ta bù đắp tất cả. Ta thực sự là rất thích người, ta làm nhiều chuyện tổn thương người, người có thể mắng ta, có thể đánh ta, chỉ cần người vui vẻ.”

Diêu Y Lãm cầm tay hần, thành khẩn nhìn hần:

“Tộc nhân chúng ta tình cảm rất lạnh nhạt, không dễ dàng sản sinh tình cảm với người khác, thế như một khi với người động tình, đó chính là chuyện cả đời. Chúng ta đem tất cả mà trao cho vợ, cho dù là sinh mệnh.”

Dương Quân ngây ngốc mà nhìn Diêu y lãm, sau lại chịu không nổi nhìn hần khai thông đầu óc.

Diêu Y Lãm cười hì hì, hai tay vòng qua hông hắn, nói:

“Ngày hôm qua phản ứng của lão bà hảo khỏe, đêm nay chúng ta tiếp tục được không?”

Máu dâng lên, Dương Quân đỏ bừng từ đầu đến chân.

“Người...”

Hắn nói không nên lời, một lát liền sinh khí lại, chợt nghe một âm thanh một cái tát vang lên.

Dương Quân ôm cục cứng đã ăn no lên lầu, lưu lại một kẻ mặt in một cái tát thật to, vẫn cười đến hạnh phúc.

(tên này biến thái. Thích bạo ngược rùi =.=||)

Buổi tối, Diêu Y Lãm lên giường sớm, ôm đầu gối nhìn nam nhân đứng bên giường, ánh mắt bắn ra tín hiệu “qua đây a qua đây a”.

Dương Quân liếc một cái, cầm một cái gỏi đi ra ngoài cửa.

“Ta đến phòng khách ngủ.”

Diêu Y Lãm hoảng hốt, gấp rút ôm lấy hông hắn, đáng thương mà nhìn hắn:

“Tại sao? Ta thề ta sẽ không làm gì ngươi hết, phòng khách đã lâu không ai ở, dọn dẹp lại cũng mất một thời gian, không tự làm mình mệt mỏi, nếu không ta không thể ngủ?”

Dương Quân nhìn Diêu Y Lãm thở dài, cảm giác mình phản ứng có chút thái quá.

Lên giường, hắn tận lực nằm xa xa một chút, vốn đã quen ngủ có người ở một bên, hiện tại đột nhiên thay đổi cảm thấy rất không tự nhiên.

Lúc sắp đi vào giấc ngủ, bỗng nhiên phía sau có thân thể ấm áp dựa vào, một đôi tay lướt qua ôm lấy hắn.

Người Dương Quân trở nên cứng ngắc, cảm thấy được hô hấp nóng rực của người phía sau.

Nhưng Diêu Y Lãm tựa hồ không có ý định làm hành động gì nữa, hình như chỉ là thuần túy ôm hắn.

Dương Quân chậm rãi thở ra, thả lỏng thân thể.

Trong chốc lát, ý thức từ từ mờ lung, trong chăn dào dạt ấm áp thực thoải mái, đặc biệt là phía sau nóng như mặt trời.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Dương Quân cảm thấy phía dưới như có đĩnh cái gì cứng cứng chọc vào mình. Khó chịu giật giật thân thể, phía sau truyền lại tiếng thở dài bất đắc dĩ, ấm áp trên lưng bỗng nhiên ly khai. Qua không lâu sau, một góc chăn nâng lên, cảm thấy lại có người tiến vào, tay duỗi ra ôm lấy hắn, trên người truyền đến hơi nước lạnh lạnh.

Là vừa tắm sao?

Trước lúc lên giường không phải đã tắm rồi.

Không có thời gian nghĩ đông nghĩ tây, thần trí hần lập tức bị thụy thần [thần ngủ] gọi đi.

Dương Quân bị một hồi chuông gấp gấp gọi tỉnh giấc, mù mịt mở mắt, vẫn không thể thấy rõ xung quanh, trên mặt đã bị người hôn một cái.

“Ngoan, ta đi nghe điện thoại, người tiếp tục ngủ.”

Diêu Y Lãm đem chăn đắp cho hắn, ra ngoài nghe điện thoại.

Dương Quân nhìn đồng hồ trên tủ, năm giờ sáng. Ngoài cửa sổ vẫn tối mịt, là ai sớm như thế đã gọi điện thoại?

Thanh âm Diêu y Lãm không lớn, ở trong phòng nghe không rõ lắm.

Không bao lâu sau, Diêu Y Lãm đặt điện thoại xuống đi vào.

Đi tới trước mặt hắn, sờ sờ đầu hắn, “Trong tộc có một số việc, ta phải đi về vài ngày.”

“Chuyện rất quan trọng sao?”

Diêu Y Lãm cười cười: “Có một chút, mấy ngày nay ta không về nhà, ta sẽ tìm người tới chăm sóc cục cưng...”

Dương Quân vừa nghe, bất giác nói: “Không cần.”

“Hử?”

“Ta chăm sóc hài tử là được rồi, không cần làm phiền người khác.”

Không biết tại sao, vừa nghĩ đến đem cục cưng giao cho người khác, trong lòng cũng rất khó chịu.

Diêu Y Lãm nghe vậy cười cười:

“Cũng được, nếu như người chiếu cố không được thì gọi người đến, bọn họ hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều sẵn sàng đợi lệnh.”

Ăn xong bữa sáng, đem cục cưng lo tốt, giao cho mọi chuyện lớn nhỏ rồi, Diêu Y Lãm mang theo lo lắng mà rời đi.

48. Chương 48

Diêu Y Lãm đi rồi, cục cưng một mình Dương Quân chăm sóc, bình thường nhìn người kia làm thấy thật dễ dàng, chính mình làm lại luống cuống tay chân.

Cục cưng buổi trưa tỉnh ngủ không bao lâu liền khóc, kiểm tra không thấy tè ra quần, Dương Quân chạy đến nhà bếp lấy sữa nóng.

Sữa mới nấu không thể lập tức uống, hắn cầm trên tay khe khẽ lắc. Cục cưng yên lặng lúng liếng con mắt đen nhìn bình sữa, cái miệng nhỏ nhắn ăn không được liền nhóp nhép nhóp nhép, rồi lại khóc lớn thành tiếng.

Thật vất vả để sữa bớt nóng, cho ấm ấm rồi cho cục cưng, còn không ngừng được hai hơi, tiểu tử tông lại bắt đầu gào khóc thảm thiết, bất giờ chắc là tiểu rồi.

Cục cưng ăn no xong không vội ngủ, duỗi tay nhỏ ra muốn cùng người đùa, Dương Quân không thể làm gì khác hơn là cười khổ mà phụng bồi. Chơi đùa đến tối, hắn đã mệt mỏi hết sức, còn phải cố gắng tắm cho cục cưng.

Theo như tờ giấy dày đặc chữ viết nói, hắn cẩn thận mà xoa cổ cục cưng, khéo léo dội nước ấm, cẩn thận mà lau.

Cục cưng tắm xong thơm tho mặc theo quần áo sạch sẽ, ngọt ngào mà ngủ trong ***g ngực hắn.

Đem cục cứng đặt ở trong nôi, Dương Quân thở phào một cái.

Không biết là Diêu Y Lãm làm sao có thể ứng phó được, một ngày vừa làm đồ ăn vừa chăm sóc tiểu hài tử, lại không thấy có lúc nào tay chân luống cuống.

Người đó không mệt sao?

Diêu Y Lãm đi đã được bốn ngày, Dương Quân cũng dần dần rút ra được bí quyết chăm sóc cục cứng, so với lúc trước dễ dàng không ít.

Trong nhà thiếu người, hình như thanh tĩnh không ít.

Thanh tĩnh thế này...có chút không quen.

Dương Quân từ nhỏ không có ai đối với hắn quá quan tâm, hắn là người chất phác ít nói, ngoại hình cũng thường thường, hài tử trong thôn không chơi cùng hắn, sau đi học bạn học lại ngại hắn đáng về quê mùa.

Chưa từng có ai cho hắn sống khá giả như Diêu Y Lãm, tuy rằng hắn biết bản tính người kia không phải ôn nhu như biểu hiện bên ngoài đối với hắn.

Có thể...chỉ là hắn tịch mịch đã lâu.

Năm ngày sau, Diêu Y Lãm trở về.

Bộ dạng phong trần mệt mỏi, lúc được cái ấm áp luôn mong nhớ kia ôm vào, Dương Quân nhịn không được nhắm nghiền hai mắt, lẳng lặng mà ngửi mùi vị quen thuộc của người kia.

Sau tất cả mọi chuyện lại khôi phục bình thường, Diêu Y Lãm phát hiện có chuyện khiến hắn buồn phiền.

Nói phiền muộn, kì thực lúc đầu cũng rất vui vẻ.

Mẹ bắt đầu yêu thương hài tử rồi, có thể không cao hứng sao?

Thế nhưng qua được vài ngày, Diêu Y Lãm cảm giác có chút không đúng.

Tên tiểu tử thúi kia sao có thể hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của lão bà như thế? (analin: Vớ vẩn. Ghen với cả con ==)

Qua vài ngày không ở nhà, không biết tiểu hài tử này sao có thể lừa cho hấn yêu thương như thế, khiến hấn suốt ngày ôm bé trong tay cứng chiều.

Dương Quân trên cơ bản là suốt ngày ôm không buông tay, tiểu tử kia trên mặt cười khiến Diêu Y Lãm muốn đánh!

Diêu Y Lãm tức giận hung hăng mà gọt cà rốt, chuẩn bị bữa trưa.

Điện thoại phòng khách vang lên, thấy Diêu Y Lãm không rảnh tay, Dương Quân chạy đi cầm ống nghe.

Điện thoại không phải gọi cho Diêu Y Lãm, Diêu Y Lãm đã làm hết rảnh tay đi lên phòng khách.

“Ừm...tốt...ta đã biết...”

Dương Quân hàn huyên thuyên vài câu rồi cúp điện thoại, Diêu Y Lãm nhìn số trên điện thoại rồi nói.

“Bùi Nguyệt Thần tìm người làm gì?”

Dương Quân nhìn một cái: “Không phải hấn, là người hôm trước.”

Vốn định tiếp tục hỏi hấn gọi điện thoại làm gì, bỗng nhiên ngửi mùi khét từ nhà bếp.

“Ai da, hương trà nướng cháy rồi!”

=====

Ăn xong bữa trưa, Diêu Y Lãm gọt hoa quả.

“Ái Liên làm mấy bộ quần áo mới, kêu chiều qua lấy, người lâu rồi không ra ngoài, nhân cơ hội này cùng đi ra ngoài shopping a.”

Cái đề nghị này với Dương Quân mà nói có sức hấp dẫn vô cùng, nhanh chóng đồng ý.

Mang theo những thứ cần thiết, ôm theo cục cưng, bọn họ đến cửa hàng.

Lâm Thi Nhiên xinh đẹp như thường ngày, thỏa mãn xem qua y phục, ba người nhà tiểu gia khóa ngồi trên ghế sofa mềm mại uống trà chiều.

Dương Quân ăn rất nhiều điểm tâm ngọt, thời gian gần đây hắn không thể khống chế sức ăn của mình, cũng không còn tinh lực gì.

Hai người cùng một nữ nhân đùa với cục cưng, cục cưng hiển nhiên là chưa thấy qua sinh vật nữ, tựa vào bộ ngực mềm mại híp mắt cười. (analin: đúng là gen tên sói lang =.=||)

Diêu Y Lãm nhận một cuộc điện thoại, sau đó sắc mặt xấu mà cúp điện.

Nói có chuyện khẩn cấp phải xử lý một chút, rồi vội vã chạy ra ngoài.

Diêu Y Lãm không để ý Dương Quân như có điều suy nghĩ.

Dương Quân buông mắt nhìn chén trà, điện thoại trưa ngày hôm nay, hắn nghe được một việc.

Trong tộc xảy ra chuyện là có liên quan đến Diêu Y Lãm, Diêu Y Lãm sợ dĩ bị triệu hồi khẩn cấp là vì một nữ nhân. Chính xác mà nói là nữ nhân trong tộc.

Nữ nhân trong tộc rất ít, phi thường quý, thông thường nếu nữ nhân trong tộc mập hợp với nam nhân trong tộc tỉ lệ mang thai cao hơn, đồng thời năng lực càng mạnh hơn.

Diêu Y Lãm là một trong số ít người được sinh ra theo cách đó, mà nữ nhân kia, là nữ nhân mới được tộc nhân phát hiện.

49. Chương 49

Xuất hiện nữ nhân, trưởng bối trong tộc mừng như điên, nói cái gì mà Diêu Y Lãm cùng nữ nhân này là trời sinh một đôi, lại nửa lừa nửa uy hiếp bắt Diêu Y Lãm đi thân cận.

Nói cách khác, năm ngày vừa rồi, Diêu Y Lãm cùng với nữ nhân ở cùng một chỗ.

Trái tim không hiểu sao cảm thấy không thoải mái.

Dương Quân lấy cớ bức mình đi ra ngoài một chút, ven theo đường phố đi một đoạn, nhìn người qua đường hoặc bận rộn hoặc nhàn nhã dạo phố.

Đang đứng ở đầu một con đường, hắn bỗng dừng bước, nhìn về một người ở đối diện.

Hình như vừa bước ra khỏi tòa nhà sau lưng, Diêu Y Lãm đi nhanh, xung quanh vùng lông mày hơi hơi giãn ra.

Phía sau theo tới một nữ nhân phấn hồng vẩy hoa ngấn, kéo Diêu Y Lãm lại lớn tiếng nói cái gì đó.

Cho dù cách xa như thế, vẫn có thể thấy nữ nhân kia phi thường xinh xắn, giống như búp bê trong ảnh mà một lần rảnh rỗi Dương Quân nhìn thấy trên mạng.

Tóc quần dài tới eo, da trắng nõn không chút tì vết, khéo léo trang điểm phấn hồng môi đỏ.

Nhìn ngũ quan tinh xảo dị thường có thể thấy được chung quy bọn họ đều không giống như có huyết thống nhân loại.

Cảnh hai người đứng chung một chỗ, thật là cảnh đẹp đáng chết, cái này gọi là “trời sinh một đôi”.

Dương Quân cảm thấy muốn gọi nhưng thanh âm không thể thoát khỏi miệng, người kia thấy như lạ lùng mà xa xôi.

Hắn lui về mấy bước, cảm giác chính bản thân mình vốn không cùng thế giới với người kia.

Hắn thấy Diêu Y Lãm ngẩng đầu, tránh tay nữ nhân, bước về phía này.

Bỗng nhiên, biểu tình hơi lo lắng của Diêu Y Lãm biến thành hoảng hốt kinh độ.

Dương Quân không biết có chuyện gì, chỉ nghe một tiếng “Không”, sau đó trời đất quay cuồng, thân thể bị cái gì đó đụng phải, hoa mắt một trận, rồi nhìn thấy màu đen xi măng.

Chân tay bị hất văng, nhưng hắn cũng không quan tâm điểm này.

Hắn nhớ kỹ lúc hắn bị văng ra, âm thanh kêu to kia là của nữ nhân...

Không nghĩ cảnh tượng giống như máu me văng tung tóe, nhưng nhìn Diêu Y Lãm có vẻ như không được tốt lắm.

Một giây trước khi Dương Quân bị xe tông văng lên, lực xe va đập trực tiếp chuyển đến trên người Diêu Y Lãm, người bị xe tông miệng phun ra máu là Diêu Y Lãm, nằm úp sấp ở trên mặt đất.

Nếu như là người thường hiện tại khả năng là đã hai mắt trắng tròng, nếu không tắt thở tại chỗ, cũng là hấp hối, những điều này đúng là nói về người thường.

Người thường có khả năng ở tại nơi cách xe hơn mười mét chạy lại đem người ta đẩy đi sao? Người thường có khả năng sau khi bị đụng chỉ phun ra một ngụm máu rồi đứng lên như không có việc gì sao?

Diêu Y Lãm không phải người thường, cho nên bây giờ mới tùy tiện lau đi vết máu khoe miệng lại tiêu sái bước về phía Dương Quân.

Tâm của Diêu Y Lãm a, theo khoe mắt đứng lúc nhìn thấy Dương Quân chuẩn bị bị xe đụng, tim thiếu chút nữa ngừng đập.

Hoàn hảo đẩy được hấn ra rồi, nhưng tự mình xem xét một hồi, thấy tay hấn bị thương, mặt lại đỏ bừng, lát nữa nhất định hảo hảo giáo huấn tài xế một trận!

Diêu Y Lãm yêu thương mà đem Dương Quân xem xét kĩ từ trên xuống dưới, sau kinh hồn mà nhìn rõ mấy vết thương lại lôi tài xế ra, mười phần tội khí mắng mỏ tròn nửa giờ.

Cảnh sát giao thông nhận được tin đến nơi, mới tra ra tài xế không chỉ say rượu lái xe lại không có giấy tờ, liền mời về đồn uống trà.

Diêu Y Lãm yên tâm, bắt quả vẫn kéo Dương Quân đi kiểm tra, kết quả, Dương Quân chỉ bị thương nhẹ cùng trầy da, hài tử trong bụng vẫn ổn không bị ảnh hưởng, Diêu Y Lãm cũng bị Dương Quân ép đi làm kiểm tra một lần kết quả vẫn cường tráng như thường.

Trong lúc Diêu Y Lãm cố gắng dùng vải băng lại vết thương ở tay Dương Quân, một người mặc áo trắng trông như trường bào Trung Hoa, bất kể là y phục hay khí chất đều không giống một bác sĩ đi tới.

Cầm một tờ giấy trong tay nói, “Thân thể lệnh phu nhân không có vấn đề gì, nhưng để đảm bảo thai nhi khỏe mạnh, chúng tôi vẫn làm kiểm tra toàn diện. Kinh hi chính là: Chúng ta phát hiện lệnh phu nhân mang song thai, trong tộc từ lâu tới nay chưa từng phát sinh chuyện như vậy, thấy bất ngờ.”

Dương Quân chưa kịp vì xưng hô của bác sĩ mà đỏ mặt đã bị tin tức chấn động kia làm bất tỉnh.

50. Chương 50

Dương quân dở khóc dở cười mà ngồi nhìn một bàn cơm trước mặt.

Diêu Y Lãm có phải là xem hấn như heo mà nuôi?

Từ khi kiểm tra thấy hấn mang song thai đã bắt đầu, Diêu Y Lãm không đối với hấn dè dặt nữa, mỗi ngày cơm nước bất kể là số lượng hay số lần đều tăng gấp bội, thậm chí càng ngày càng khoa trương mà tăng

thêm.

Hai ngày này đều như vậy, nhưng lâu hơn ai chịu nổi?

Thấy Dương Quân mất hứng, Diêu Y Lãm cười hiền mức một muôi canh vào bát hắc.

“Uống một ngụm canh gà, nhuận khẩu trước.”

Dương Quân nhìn trong bát thở dài, “Chúng ta mấy tiếng trước đã ăn cơm trưa, giờ người lại bắt ta ăn?”

“Hắc hắc, bác sĩ nói phải ăn nhiều nha.”

Dương Quân nhìn sáu món đồ ăn trên bàn còn thêm một phần bánh ngọt...

Nói xem hắc như heo, heo ăn so với hắc còn ít hơn!

Dương Quân đau đầu mà nhu nhu hai bên thái dương.

Tình trạng như thế kéo dài cho đến khi bác sĩ kiểm tra cho hắc nói: “Người muốn cho bảo bối của người vì thai nhi quá lớn mà khó sinh thì người cứ tiếp tục dưỡng như vậy a.” Diêu Y Lãm mới dừng lại, theo thực đơn nghiêm ngặt mà bác sĩ đưa ra, cơm lại về ba bữa.

Bùi Nguyệt Thần vẫn vui cười mà nói: “Quả nhiên là ái tình khiến người ta mù quáng a, hắc như vậy cũng không thể dưỡng ra thành Dương quý phi a.”

Bởi vì là song thai, nên bụng so với trước đây cũng lớn hơn nhiều.

Lúc thai ba tháng, bụng đã trông như muốn đẻ rồi.

Mỗi ngày việc Diêu Y Lãm làm trước khi ngủ là vui vẻ hớn hở mà bò trên bụng Dương Quân nghe thanh âm, Dương Quân ngủ càng ngày càng nhiều, thường thường lúc Diêu Y Lãm đang nói chuyện với hài tử đã ngủ mất.

Nửa đêm tỉnh dậy, lúc nào cũng là dựa vào ngực của ‘người nào đó’. Dương Quân dần dần cũng thành thói quen, có cố đổi tư thế ngủ cuối cùng vẫn về lại tư thế đó.

Thế nhưng cũng có khi ngoại lệ, có lần Dương Quân đang ngủ tỉnh giấc cảm thấy nam nhân nóng như lửa phía sau đang cọ xát.

Thân là nam nhân, hắn đương nhiên biết đó là cái gì, vài lần không lên tiếng, giả bộ ngủ là tốt rồi. Nhưng càng ngày càng nhiều lần như thế, hắn bắt đầu có chút không đành lòng len lén nhìn qua, vì nhấn nạy mà trên trán đầy mồ hôi.

Diêu Y Lãm nhấn nhện cũng rất khó chịu, nhưng mỗi ngày chỉ có thể là lúc Dương quân đang ngủ mà ôm hắn một cái, sờ sờ hắn, ăn chút đậu hũ. (=)))

Hắn nhấn đến độ muốn nội thương!

Dự định giống như ngày thường đến phòng tắm dùng nước lạnh giải quyết, nhưng không nghĩ đến tay áo bị giữ lại, quay đầu thấy Dương Quân kéo tay áo.

Không hiểu được mà nhìn nhìn hắn, Diêu Y Lãm ngốc như vậy mà hỏi: “Sao vậy, đói bụng à?”

Dương Quân lắc đầu, xoay mặt đi, bên tai rõ ràng đỏ bừng: “Người ... có thể không cần đi...”

Không cần...đi...

Đi cái gì?

Diêu Y Lãm ngây ngốc mà nhìn hắn không kịp phản ứng lời hắn vừa nói, lại nhìn qua thấy Dương Quân ngượng ngùng lung túng thì đầu giống như bị sét đánh một cái, cuối cùng thông suốt.

Diêu Y Lãm vội vàng nắm lấy tay hắn, kích động mà làm cho thanh âm cũng thay đổi:

“Người...người nói là sự thật?”

Dương Quân vùi thấp đầu xuống chần, nhẹ nhàng gật đầu.

“A——! lão bà ta tới!!”

Nhất thời, người nào đó hóa thân thành sói đói!

51. Chương 51

Diêu Y Lãm đang ở nhà bếp bận rộn, thành thạo chiên hai cái trứng thật đẹp mắt, nhanh nhẹn cắt ra chân giò hun khói, cầm lấy một ly sữa đậu nành lên lầu, phối hợp như vậy có chút kì quái nhưng dạ dày Dương

Quân uống không được mùi sữa tươi.

Bưng theo bữa sang tâm huyết chuẩn bị lên lầu, tâm tình Diêu Y Lãm tốt vô cùng, lần đầu tiên Dương Quân tự nguyện quan hệ, hương vị kia không thể dung bất cứ ngôn từ nào miêu tả.

Hưng phấn suốt một đêm không ngủ, tối hôm qua khi Dương Quân chịu không nổi mà bất tỉnh, Diêu Y Lãm lưu luyến nhìn về mặt hấn ngủ say.

Bởi vì quá mệt mỏi, Dương Quân đến giờ còn chưa tỉnh lại, về mặt khi ngủ thực ngây thơ, khả ái khiến Diêu Y Lãm nghĩ muốn một ngụm mà nuốt vào.

Ánh dương xuyên qua rèm cửa sổ giả ngoặt mà hạ lên than thể nam nhân, lướt qua xương quai xanh mê người, lưu luyến trên mặt, hôn theo môi dày.

Diêu Y Lãm không chịu nổi mà vươn tay tiến vào trong miệng hấn, quấy một hồi ướm tay lại rút về chơi đùa cánh môi, vẽ lên một tầng nước ả. Dương Quân đang ngủ tựa hồ cũng cảm thấy khó chịu, nhú mi vài cái, mê man mà mở mắt, nhìn rõ người trước mặt lại đỏ mặt, không tự nhiên mà quay đầu đi.

Sợ hấn không nhớ lời đêm qua, nhớ lại lúc ôn hòa, Diêu Y Lãm rén sắt khi còn nóng, mặt dày mà quần lên.

“Quân quân, ngày hôm qua người thật nhiệt tình a, đêm nay chúng ta tiếp tục có được không?”

Dương Quân nhất thời mặt đỏ đến muốn phun ra máu, không dám nhìn sang Diêu Y Lãm.

Không nghe thấy đáp ứng, nhưng cũng không cự tuyệt, đồng nghĩa với thái độ cam chịu làm Diêu Y Lãm mừng như điên.

Trên khuôn mặt không xuất sắc kia hạ hôn vài cái, rồi kéo Dương Quân lại ăn điểm tâm.

Không cho hấn động thủ, Diêu Y Lãm cầm lấy thức ăn, ăn một miếng lại đút Dương Quân một miếng, trong lúc đút mà lợi dụng ăn đậu hũ vài lần. Đến khi Dương Quân không chịu nổi quấy rối nhiều lần liền đánh tay hấn, Diêu Y Lãm thỏa mãn mà thu tay về.

Cuộc sống vui vẻ bình thường cứ thế trôi qua, Dương Quân cũng cảm thấy bụng mình càng ngày càng lớn, hai người dường như đều quên chuyện về nữ tử kia, chưa từng nhắc qua, chuyện kia như phong ba nhỏ nổi lên rồi tiêu thất.

Bởi vì trong bụng mang song thai, kiểm tra định kì cũng nhiều lần hơn so với trước kia, chưa qua năm tháng bụng đã rất lớn rồi.

Vì bụng này mà thường ngủ sâu nay lại không ngon giấc, buổi tối cũng thường thường mà tỉnh giấc, mặc dù đây là triệu chứng bình thường nhưng Diêu Y Lãm vẫn phi thường lo lắng.

Sau đó có mấy đêm Dương quân tỉnh giấc đều thấy Diêu Y Lãm ghé vào bên chân mình ngủ, tay vẫn còn đặt trên đùi.

Lặng lẽ đắm bóp cho hắn đến ngủ quên, Dương Quân không hiểu rõ tư vị trong lòng, chỉ là có dòng nước ấm lướt qua trong lòng hắn.

Bi khổ trước kia tựa hồ giảm đi, vết thương trong lòng do Diêu Y Lãm tạo thành cũng dần dần lành lại.

=====

Diêu Y Lãm có thể coi là người đàn ông của gia đình xuất sắc thế giới đã đem tất cả vật phẩm chuyên dụng chuẩn bị hết rồi, chắc là đủ cho mười gia đình dung trong một năm, đương nhiên vật dụng đều là dành cho song thai, chất lượng cũng là thượng hạng.

Nhưng là một người chồng có vợ sắp đẻ, Diêu Y Lãm nhin không nổi cứ thấy đồ vật thích hợp là lại ôm đồ vật về nhà, Dương Quân vì vậy giận vài lần, Diêu Y Lãm lại như cũ không đổi.

Đang nhìn nam nhân xách theo một túi lớn trở về, trong lòng lại dâng lên dự cảm bất hảo.

Quả nhiên...

Dương Quân bắt đắ dĩ mà nhìn hắn, “Lại mua cái gì về, không phải đã nói nhiều đồ đến mức không còn chỗ để sao?”

Diêu Y Lãm cười hì hì, không tiếp lời.

Dương Quân cảm thấy kì quái, bình thường lúc mà đồ vật này nọ về lúc nào cũng khẩn cấp nói ra với hắn, hiện tại lại học được yên lặng rồi?

Đang muốn hảo hảo hỏi một chút, cục cưng lại tỉnh dậy nháo.

Tiểu tử này gần đây rất ỷ vào Dương Quân, càng ngày càng quá phận, không thấy Dương Quân một lát sẽ đại nháo.

Dung qua bữa cơm phong phú, Dương Quân lê than thể nặng nhọc lên lầu.

Xoa chân theo thói quen xong, hắn đã thoải mái liền buồn ngủ.

Diêu Y Lãm không như thường ngày săn sóc diu hắn lên giường, lại đứng bên tủ quần áo lấy một cái túi, Dương Quân nhận ra là cái túi hôm nay mang về.

Diêu Y Lãm cười cười, đến bên cạnh hắn hôn hôn mặt hắn.

“Ngày hôm nay nhìn thấy cái này liền cảm thấy hợp với ngươi, ngươi mặc vào nhất định rất đẹp.”

Dương Quân hiếu kì cầm lấy, “Là cái gì? Quần áo?”

Mở ra, bên trong là váy ngủ màu trắng.

Kiểu dáng đơn giản khả ái, cổ áo lá sen bao lấy trước ngực, nhìn thanh thuần, vật váy còn có viền hoa.

Có thể tưởng tượng mặc vào, tiểu thư sẽ mỹ lệ ra sao.

Xách theo cái váy, khoe miệng Dương Quân co quắp, một lát, nhìn bộ dáng say sưa của Diêu Y Lãm: “Ta tưởng là...ngươi muốn đưa cho ta vật gì.”

Thủ phạm vẫn không biết sống chết mà vui vẻ gật đầu: “Đúng vậy, rất thích hợp phải không?”

Thích hợp?

Trên trán Dương Quân gân xanh lại nổi lên vài cái, nhìn vải tơ tằm mềm mại trên tay, nhìn xuống xung động.

“...đây là cho ta?”

Nghe thấy âm thanh của hắn như run run, hôn nhẹ lên mặt lại không có biểu ti tình gì, Diêu Y Lãm lập tức làm ra bộ dáng thắm thiết, quần lấy hắn làm nũng, ôm cổ hắn nói:

“Quân quân, ngươi không phải nói bụng lớn qua nhanh so với quần áo trước đây không phù hợp sao? Ta nghĩ mặc đồ như vậy, bụng sẽ không bị chật lại đau đớn.”

Mặc dù biết người nọ bề ngoài đẹp đẽ nhưng nội tâm bên trong nhất định không như vẻ ngoài, nhưng chính là vẻ mặt làm nũng khiến hắn không có sức chống cự, biết điều này, Diêu Y Lãm càng vô cùng mềm mỏng vẻ mặt mà phát huy, dù sao đồ dung tốt như thế, không dung thật đáng tiếc!

Thấy biểu tình trên mặt Dương Quân ôn nhu đi nhiều, Diêu Y Lãm không ngừng cố gắng khuyên bảo:

“Hơn nữa kiểu dáng cùng màu sắc rất hợp với người a, lúc ta nhìn thấy đã nghĩ nhất định phải mua về.”

Dương Quân mặt nhăn mi nhíu nhìn cái váy trên tay, “Màu da của ta rất tối...”

“—cho nên màu trắng mới càng tôn làn da khỏe mạnh thanh sáng của người a.”

Lập tức vừa nói vừa cầm lấy cái váy, tay lại nhanh nhẹn mà cởi nút buộc trên quần áo Dương Quân.

Dương Quân khấn trương mà đè tay Diêu Y Lãm lại, “Người làm cái gì!”

“Quân quân, chúng ta thử xem có được không? Nếu thực sự không thích, sau này không cần mặc nữa nha.”

Thấy vẻ mặt cầu xin khiến lòng Dương Quân mềm nhũn, suy nghĩ một chút rồi buông lỏng tay ra.

Diêu Y Lãm vui vẻ mà cởi bỏ quần áo trên người Dương Quân, tốc độ chính là chuyên nghiệp bậc nhất.

Thay vào váy ngủ màu trắng, Dương Quân cảm thấy mát tự nhiên mà giật giật, cổ váy hơi rộng, hơn phân nửa da màu lộ ra ngoài, chỗ bụng hoàn hảo, váy ngủ rộng thùng thình không có rang buộc thực rất thoải mái, nhưng dù sao cũng là đồ của nữ nhân, hắc_một đại nam nhân mặc vào dù sao cũng có điểm không tự nhiên, không cần người khác nói hắc cũng tự biết mình bây giờ trông như thế nào, mặc vào váy nữ nhân chính là như đại tinh tinh rồi...

“Xem đủ rồi a, nói rất xấu rồi, tat hay ra đây...”

Bỗng nhiên cảm thấy người bên cạnh tiếng hít thở trở nên gấp gáp, Dương Quân nghi hoặc mà quay đầu nhìn.

Bị hoảng sợ mà phản xạ lùi lại, lại bị Diêu Y Lãm ôm thắt lưng.

Tuy rằng mang theo cái bụng to, nhưng Diêu Y Lãm vẫn có biện pháp lợi dụng tiên tới, như tiểu cầu nằm gối lên ngực hắc.

“Làm sao đây... ta hình như càng ngày càng thích người rồi...”

Nghe xong lời này, nguyên bản muốn đẩy Diêu Y Lãm rat ay liền dừng lại, trên không trung do dự một chút, hạ xuống khe khẽ xoa đầu nam nhân.

Đột nhiên chưa từng phát hiện mình thích nam nhân khả ái này nỉ non đến thế, vứt bỏ toàn bộ chống cự, tùy ý cho bàn tay xấu tính lền vào dưới váy.

Diêu Y Lãm đã sớm bị hỏa dục đốt người không có cảm giác chống cự lại càng dứt bỏ bận tâm, cởi quần trong của Dương Quân, tách hai chân khoác lên vai, vùi đầu xuống.

Dương Quân cắn môi, hừ một tiếng như thống khổ khó chịu lại như vui thích. Con mắt đã bị nước mắt làm ướt, theo khóe mắt chảy xuống.

Vì mang thai, Diêu Y Lãm không thể không nhẫn nại dục vọng, thời gian làm trò rất lâu, đợi đến lúc đủ ướt át, mới để Dương Quân vì chòng ghẹo mà thần trí mơ hồ phóng ra trên giường, nâng một chân lên, cắn thận tiến nhập.

Mềm nhẵn căng chặt không gì sánh được khiến hắn phẳng phất thấy như trên thiên đường, điên loạn đảo phượng suốt một đêm, khi không biết đang ở lần thứ bao nhiêu tiết ra, dục vọng vẫn như cũ cứng rắn, Diêu Y Lãm đem Dương Quân đã bất tỉnh vào phòng tắm, tỉ mỉ tẩy trừ toàn thân, lại ôm hắn trở lại giường đã thay sạch sẽ.

Váy lúc trước hoan ái cũng không có cởi ra hiện tại tràn đầy mồ hôi cùng bạch trọc, như đã lang gian trá mà cười, trong đầu nghĩ ra hành loạt hành động.

Thương cảm chon am nhân đang ngủ rung mình một cái.

52. Chương 52

Đảo mất một cái đã đến tháng, bụng Dương Quân đã lớn đến khủng bố rồi, đến một động tác bình thường cũng làm hắn khổ cực không gì sánh được. Hơn nữa không giống phụ nữ mang thai chính là, bất luận hắn ăn bao nhiêu thứ, trên người cũng không tăng thêm chút thịt nào, đại khái dinh dưỡng toàn bộ bị thai nhi hấp thụ hết rồi.

Bởi vì chính là song thai hiếm thấy trong tộc, năng lực hấp thụ cũng gấp nhiều lần. Nếu không có thóc trong tộc đặc chế, Dương Quân căn bản có khả năng ốm yếu.

Để tăng khả năng sinh tồn của thai nhi, người trong tộc rất lâu trước đây đã nghiên cứu chế tạo ra thuốc dùng cho khi mang thai, có thể làm thai nhi cùng mẹ được cung cấp chất dinh dưỡng, thuốc không ngừng được hoàn thiện.

Càng gần thời điểm sinh, Dương Quân càng thêm tiều tụy, khiến Diêu Y Lãm rất yêu thương.

Mặc dù bác sĩ bảo hài tử cùng Dương Quân thể trạng rất tốt, việc sinh sản không quá nguy hiểm, Diêu Y

Lắm lại không an tâm chút nào.

Ngẫm lại xem, hai đứa con này không phải Dương quân tự nguyện mang, là Diêu Y Lắm khiến Dương Quân chịu nhiều khổ như thế, trong lòng Diêu Y Lắm cảm thấy ảo não.

Cục cựa dường như biết thân thể Dương Quân không ổn, ngày thường cực kì nhu thuận nghe lời, bình thường hay tựa đầu lên bụng Dương Quân như đang nghe âm thanh các đệ đệ.

Phụ nữ mang thai tính tình thay đổi nhanh hơn thời tiết, tuy rằng Dương Quân không phải nữ nhân, nhưng những lời đó hình như rất thích hợp với hắn.

Liên tục mấy ngày ăn không ngon miệng, hơn nữa thường hay cau mày thở dài. Diêu Y Lắm tỉ mỉ ngồi suy ngẫm mấy chuyện phát sinh gần đây, không nghĩ ra nguyên nhân lại hôn nhẹ lão bà đang không vui. (=))

Sau khi Diêu Y Lắm vòng vèo lựa lời hỏi, Dương Quân cũng nói ra chuyện hắn đang lo lắng.

Có thể làm người ôn hòa hiền hậu mềm mỏng như Dương Quân không yên lòng còn có thể là ai? Ngoài cái người trong ý thức hắn càng ngày càng chiếm vị trí lớn một cách nghiêm trọng ra, cũng chỉ còn một người...

Nghe Dương Quân muốn gặp thân đệ, Diêu Y Lắm không nói lời nào, lão bà nói đương nhiên là sẽ nghe lời, vẫn là phải kiên quyết phục tùng, thế nhưng...vấn đề là Diêu Y Lắm không biết hiện tại đệ đệ Dương Quân đang ở nơi nào a.

Trước đây chỉ là yêu cầu người ta đừng giết, hiện tại như thế nào, cũng không biết người đã thành cái gì rồi. Phải biết rằng thủ đoạn hành hạ người, mỗi người trong tộc bọn họ đều rất thành thạo a.

“Không được sao?”

Dương Quân lo lắng nhìn hắn, mang chút thương xót cầu xin thật như tâm trạng căng thẳng trong lòng, hiện tại không chỉ nói là gặp đệ đệ, cho là nếu hắn muốn trăng trên trời, Diêu Y Lắm cũng không đành lòng nói không.

“Sao thế được, đương nhiên có thể, người muốn gặp lúc nào cũng có thể gặp a, ta chỉ lo là người hiện tại thân thể không thích hợp gặp người khác, sợ rằng tâm tình kích động quá mức sẽ tổn hại thân thể.”

Dương Quân ngẫm lại, lẽ nào muốn đệ đệ thấy hình dạng mang thai của mình sao?

Diêu Y Lắm thấy Dương Quân buồn bã, ha ha cười theo ôm vào trong lòng.

“Bảo bối đừng khổ sở a, tuy rằng không thể gặp trực tiếp, thế nhưng còn có phương pháp khác.”

Dương Quân sáng mắt lên nhìn về phía Diêu Y Lãm chỉ thấy người thần bí cười.

=====

Ngồi trước máy tính, Dương Quân khẩn trương mà chỉnh lý quần áo, chờ mong mà nhìn màn hình đen tuyền trước mặt.

Diêu Y Lãm mỉm cười: “Không cần khẩn trương thế, có thể thấy hần ngay rồi.”

Dương Quân bất an mà ngắm soi mình, “Ta nhìn chắc là không khó nhìn đi?”

Diêu Y Lãm hôn mặt hần một cái, sau lại lợi dụng hần đang đỏ mặt mà nói:

“Lão bà của ta hiện tại là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, sao có thể xấu xí?”

(analin: khéo quá nha. Eo ui. Ai chẳng thích nga? =)))

Đây cũng không phải khen tặng có lệ, trong lòng đích thực là nghĩ như vậy, nhớ lại những người từng được coi là mỹ nhân trước đây Diêu Y Lãm thực hoài nghi con mắt của mình, bọn họ so với bảo bối này đến một ngón tay cũng không bằng.

Để giải quyết vấn đề không thể gặp mặt trực tiếp Diêu Y Lãm nghĩ ra cách đơn giản thuận tiện nhất—góc nhìn!

Chỉ cần điều chỉnh góc độ một chút, bụng Dương Quân sẽ không bị người nhìn thấy, lại có thể thỏa mãn tâm nguyện gặp đệ đệ của hần.

Bất quá nhìn Dương Quân mong chờ gặp đệ đệ, trong lòng thực khó chịu.

Mùi dấm chua dâng lên, Diêu Y Lãm ngẫm coi đây là cơ mà lát nữa sẽ đem Dương Quân lột sạch quần áo(analin: *lắc lắc đầu*), rồi hôn một phen, cũng là do nghiện quá, giảm bớt khát khao gần hơn một tháng không cùng hần thân thiết.

Nhìn thấy đệ đệ đã lâu không gặp, Dương Quân tâm tình kích động, lo lắng đệ đệ ở bên ngoài sinh hoạt không tốt, muốn từ chuyện ăn uống đến ngủ nghỉ hỏi hết ra.

Thái độ Dương Minh cũng rất tốt, giống như trưởng thành rất nhiều, không chỉ kiên trì nghe xong mấy lời dặn của Dương Quân, lại kêu hần không cần quá lo lắng, kêu hần hảo hảo tự chiều cổ mình, làm Dương Quân than thở đệ đệ cuối cùng cũng đã trưởng thành.

Cuối cùng Dương Minh nói Diêu Y Lãm tài trợ cho ra nước ngoài du học, sợ rằng một thời gian sau không thể gặp mặt. Dương Quân tuy cảm thấy khổ tâm, nhưng cũng biết đây là chuyện tốt, cũng không nói gì.

Lần nói chuyện với đệ đệ này hắn cảm thấy thật thân mật ấm áp.

Tắt máy vi tính đi, Diêu Y Lãm từ phía sau ôm vai hắn,

“Sao rồi? Hiện tại có thể yên tâm chưa?”

Dương Quân gật đầu, “Xem ra hắn thật đã trưởng thành, không cần người khác chăm sóc nữa, thực sự cảm ơn người.”

“Cảm ơn ta làm cái gì?” Diêu Y Lãm không lý giải được.

Dương Quân thở dài, “Ta đây rõ tính tình đệ đệ từ nhỏ, hắn bị ba mẹ tạo cho thói quen quậy phá, làm việc không có chừng mực, lại cực tùy hứng, không ăn qua vị đắng sẽ không hối cải. Hắn lúc trước làm nhiều chuyện sai trái vậy, sau lại được người giúp đỡ giáo huấn, cho hắn chịu chút khổ cực. Người nói, sao có thể không cảm ơn người?”

Dương Quân cười, Diêu Y Lãm cũng cười, nhưng vẫn không lên tiếng.

Tâm tình Dương Quân vô cùng tốt, cơm chiều ăn đến hai chén, Diêu Y Lãm hì hì cười nói sau này tiếp nhận Dương Minh, Dương Quân ngầm nghĩ tiền đồ đệ đệ rất quan trọng, hiện tại quan trọng nhất là dụng tâm đọc sách.

Diêu Y Lãm đang ở nhà bếp hâm lại sữa, chuẩn bị bưng lên lầu thì nghe điện thoại reo.

“...Người sao rồi? Biết người đùa còn chưa đủ...Ngày hôm nay việc khổng chế kia làm rất tốt...tay chân tàn phế cũng không vấn đề gì, nhớ không làm bị thương mặt hắn là được, ta sau này còn dùng...”

(ana: anh Lãm đúng là mặt ng dạ thú ==)

Cười mà cúp điện thoại, thoải mái lên lầu.

“Vợ a, ta mang sữa tới.”

53. Chương 53

Ngày giải phẫu sau nhiều lần thảo luận nghiên cứu cuối cùng cũng được quyết định, đối với mỗi lần kiểm tra sức khỏe, Diêu Y Lãm phi thường coi trọng.

Đến nơi mất gần nửa giờ, xe từ từ yên tĩnh mà chạy trên đường, nhưng không lâu sau yên lặng này bị đánh vỡ.

Diêu Y Lãm biểu tính vô cảm mà nhìn kính chiếu hậu, xe đang xông tới bề ngoài tao nhã, trong xe phóng ra tiếng nhạc kinh bạo siêu lớn, Diêu Y Lãm sợ là đến bọn họ nghe cũng không rõ ràng.

Người lái xe nhất định là mới học lái xe, không đúng, người mới học còn lái tốt hơn nhiều.

Xe lung lay lắc lắc, giống như là người say rượu.

Diêu Y Lãm cau mày muốn giảm tốc độ xe lại, cho chiếc xe kia chạy trước, không nghĩ tới xe bên kia nghiêng một cái đột nhiên gia tăng tốc lực đụng vào xe này!

Bất ngờ bị đụng không kịp phản ứng, tiếng phanh xe trong không trung rít lên, xe bị xoay một vòng trên mặt đường, cuối cùng đâm vào một cái cây bên đường.

Đầu xe bị lồm vào một mảnh, mái che của xe cũng lật ra.

Diêu Y Lãm cuống quýt kiểm tra tình hình người thương, một khắc sau đem Dương Quân ôm vào trong ngực bảo vệ, chắc là không có thương tích gì.

Cúi đầu nhìn, chỉ thấy người trong ***g ngực cắn chặt môi dưới, mặt mày tái nhợt, hai tay ôm bụng, biểu tình dị thường thống khổ.

Diêu Y Lãm trong lòng cả kinh, chắc là bị chấn động vừa rồi làm bị thương, Dương Quân đang mang thai sao có thể chịu đựng được!

Diêu Y Lãm trong lòng nóng như lửa đốt, nhẹ nhàng đưa hân tựa vào ghế ngồi, nói rằng: “Ta lập tức quay lại.”

Rồi đá vắng cửa xe, hung hổ mà bước tới xe kia.

Mở cửa xe, mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi, bên trong có hai người, một nam một nữ, quần áo xộc xệch không nghĩ cũng biết bọn họ vừa làm chuyện gì!

Nhạc vẫn đình tai nhức óc, hai người kia bất tỉnh, biểu tình mê man, hẳn là hình dạng thần thái mơ hồ.

Diêu Y Lãm hung hăng mà đem hai người kia lôi ra, đánh cho nam nhân kia một quyền, một tiếng động nhỏ vang lên, đại khái là gãy mũi.

Tuy rằng nữ nhân kia không nhúc nhích, nhưng không có nghĩa là Diêu Y Lãm thương hoa tiếc ngọc.

Cười nhạt một tiếng, cầm lấy ví cùng điện thoại của hai người, để lại bọn họ ở ven đường, quay lại ôm Dương Quân đặt vào trong xe.

Dương Quân nắm chặt tay Diêu Y Lãm, đau đến không nói ra lời.

Diêu Y Lãm gấp đến đầu đầy mồ hôi, một cước nhấn ga rời đi.

Dương Quân dọc đường đi đều rên rỉ, ra mồ hôi lạnh. Trên lưng áo ướt một vùng lớn.

“Bảo bối, nhịn một chút nữa, tới nơi rồi!”

Diêu Y Lãm tâm hoảng ý loạn, hoang mang lo sợ. Tuy rằng đã gọi điện thoại miêu tả tình trạng hiện tại của Dương Quân cho người chuẩn bị tốt mọi việc, nhưng đến nơi còn phải mất nửa giờ nữa, Dương Quân hiện tại không còn thời gian!

Nhìn dáng vẻ của hắn, có thể do va chạm mạnh vừa rồi làm động thai, khiến hài tử trong bụng cảm thấy nguy hiểm, theo bản năng tự bảo vệ mình, chỉ sợ là không đợi giải phẫu đã muốn đi ra!

Nhìn trên bụng Dương Quân, cách một lớp áo mỏng có thể thấy rõ ràng hình dạng giãy dụa đấu tranh.

Diêu Y Lãm vừa tức vừa vội, hai tên tiểu tử thú vị này không thể nhịn chút sao! Chờ bọn nó ra rồi xem xem làm sao dạy dỗ bọn nó!

Tốc độ xe đã đến cực hạn rồi, ma sát đã muốn làm bánh xe bốc lửa!

âm thanh Dương Quân dần dần yếu xuống, Diêu Y Lãm không ngừng nói chuyện với hắn, nỗ lực giúp hắn duy trì thanh tỉnh.

Sợ hãi này tựa như có một bàn tay thật lớn bóp chặt tim của Diêu Y Lãm.

Lúc đến nơi, nhân viên bệnh viện đã ở ngoài chờ, xe dừng lại, lập tức đem người đưa vào phòng cấp cứu.

Dương Quân được đưa lên bàn mổ, bị giải khai quần áo, cái bụng nhô cao có thể thấy rõ ràng đang nhúc nhích.

“Tiến hành gây mê toàn thân.”

Bác sĩ lãnh tình mà phán đoán chính xác, hiện tại mỗi phân mỗi khắc đều là đấu tranh với tử thần, chậm một chút sẽ tạo thành hậu quả không thể vãn hồi!

Do Điều Y Lãm kịch liệt yêu cầu, nên toàn thân đã trừ khuẩn đi vào bên trong phòng cấp cứu.

Điều Y Lãm vẽ mặt âm trầm, nhìn Dương Quân trên bàn mổ,

“Tình hình sao rồi? Có nguy hiểm sao?”

“Hiện tại tình hình thực không tốt, thai nhi trong cơ thể hấn đã động được một thời gian ngắn, chúng ta không thể loại bỏ khả năng xuất huyết trong, hơn nữa trình trạng phát triển của thai nhi đã hoàn thành, nếu lúc trước là một tin tức tốt, nhưng ở tình cảnh hiện tại đối thân thể Dương tiên sinh rất bất lợi.”

Đúng vậy, trẻ con càng mạnh khỏe đối cơ thể mẹ thương tổn càng lớn.

Hiện tại phải lập tức mổ đem thai nhi trong bụng ra!

Điều Y Lãm khẽ vuốt khuôn mặt lộ ra thần sắc thống khổ của Dương Quân, ghé vào lỗ tai hấn khe khẽ nói:

“Bảo bối, kiên trì một chút, vì cục cưng của chúng ta, vì chúng ta, người nhất định phải kiên trì! Người không phải muốn đi Singapore xem triển lãm hoa cỏ sao? Chờ người sinh cục cưng xong, chúng ta một nhà cùng đi được không?”

Bác sĩ một bên lắc đầu, không nghĩ lạnh lùng như Điều Y Lãm cũng sẽ nói ra những lời như vậy, lộ ra biểu tình như vậy.

Giải phẫu đang thuận lợi tiến hành, mồ hôi trên trán bác sĩ không ngừng thấm ra, hiển nhiên là có trắc trở.

“Y Lãm, chúng ta gặp phiền toái.”

Vị trí thai nhi không tốt, hai hài tử vì nhúc nhích mà cự ly gần nhau quá, vốn miệng vết mổ chỉ có thể đưa từng đứa ra.

Điều Y Lãm nghe xong, mặt nhăn, “Hiện tại nên làm sao?”

“Hiện tại cũng chỉ có thể mở rộng miệng lối ra, nhưng làm như vậy sẽ làm hấn mất máu rất nhiều, hơn nữa hấn đã bị xuất huyết trong rồi, chờ đợi thêm nữa hấn càng thêm nguy kịch!”

Phải biết rằng thời gian lấy thai nhi ra không thể nhanh quá, trong quá trình lấy ra thai nhi đầu tiên thì cũng đủ thời gian phá hư thân thể Dương Quân.

Diêu Y Lãm trầm ngâm chốc lát, ánh sáng trong mắt màu hổ phách chớp động.

“Không, kì thực vẫn có một biện pháp an toàn.”

“Cái gì?”

Bác sĩ không hiểu được, nhìn Diêu Y Lãm đứng bên cạnh Dương Quân âm thầm mà nhìn bụng hấn.

Bác sĩ trong lòng rung động! Nảy lên, nhất thời cảm thấy không ổn.

“Người định làm cái gì?”

Diêu Y Lãm vẫn không nói gì, nhìn cái bụng vẫn không ngừng nhúc nhích một chương hướng đến...!

“Không được!” (analing: giết con. Dương Quân sẽ giết anh.)

Bác sĩ xông lên muốn ngăn lại, lại bị Diêu Y Lãm một tay chế ngự. Những y tá xung quanh ngây ngốc mà nhìn bọn họ, một màn quỷ dị trước mắt khiến cho không thể hiểu được.

“Thiếu Lâm, không cần phí lực, người ngăn không nổi ta.”

“Diêu Y Lãm! Người điên rồi sao? Đây chính là con trai ruột của người!”

Diêu Y Lãm nghiêng mặt quét mắt nhìn hấn một cái, nhàn nhạt mà nói: “Vậy thì sao?”

Vậy thì sao?

Bác sĩ tức giận đến mức suýt thổ huyết, “Các trưởng lão sẽ không bỏ qua cho người!”

“Vậy thì sao?”

“Người...”

Bác sĩ kinh ngạc nhìn hắn, “Người...ta nghĩ người đối với hắn chỉ là...”

“Là cái gì?”

Con người màu ngọc lưu ly không chút cảm tình nhìn lại, bác sĩ bị con mắt này nhìn phát lạnh, không nói thêm gì nữa.

Bác sĩ ngần không nổi, những người còn lại cũng không dám quẩn, Diêu Y Lãm lần thứ hai vươn tay, vuốt nhẹ bụng Dương Quân.

Nam nhân nhìn rất tiêu tụy, dường như đã dung thuốc mê vẫn còn cảm thấy đau đớn, chân mày đen nhũn lại.

Vươn tay kia, nghĩ muốn vuốt lên lông mày hắn.

Nhanh, Diêu Y Lãm muốn giải quyết nỗi thống khổ của hắn...

Trong mắt hiện ra hàn quang, năm ngón tay nắm chặt, sinh mệnh nhỏ trong bụng như cảm thấy bên ngoài có khí tức cường đại nguy hiểm, liền ngừng việc kịch liệt ngo ngoáy, một chút cũng không nhúc nhích.

Tại một khắc hắn muốn động thủ đó...

Một cách tay xương cốt thô to mềm yếu vô lực đặt lên tay hắn!

Hóa ra là trong trạng thái hôn mê mở mắt ra, theo môi khẽ mấp máy—

Đừng...

“Bảo bối ngươi xảy ra chuyện gì? Có phải đau rất khó chịu hay không? Yên tâm, ngươi không sao, ngươi không phải muốn cùng ta đi Châu u du lịch sao? Ông trời sẽ không để chúng ta xa nhau, ngươi yên tâm, yên tâm...”

Diêu Y Lãm ở bên tai Dương Quân không ngừng nỉ non, Dương quân sâu sắc liếc mắt hắn một cái, rồi nhắm mắt lại.

Bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều không dám di chuyển.

Diêu Y Lãm im lặng trong chốc lát, trầm âm mà nói:

“Vẫn sững sờ làm gì, nhanh lên một chút giải phẫu đi.”

Mọi người như nhận được xá lệnh, lập tức hành động, bác sĩ lấy lại tinh thần không chút do dự mà tiến hành giải phẫu.

Mà Diêu Y Lãm vẫn nắm lấy tay Dương Quân áp lên môi không rời.

Trải qua ba giờ khẩn trương, hài tử cuối cùng cũng ra an toàn. Bởi vì miệng vết thương quá lớn, Dương Quân mất máu rất nhiều, cũng may bác sĩ lãnh tình kia có kỹ thuật cao siêu nên bình an vượt qua.

Diêu Y Lãm đến lúc kết thúc giải phẫu cũng không muốn rời tay hắn, những người khác không thể làm gì khác hơn là để hắn cùng Dương Quân di chuyển đến phòng bệnh.

Hai nam hài đều rất khỏe mạnh hoạt bát, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, chỉ là một hài tử không có mắt màu hổ phách như Diêu Y Lãm, mà là thuần lam sắc, điều này làm cho mọi người vô cùng kinh ngạc.

Nhưng mặc kệ hai hài tử này có bao nhiêu khả ái, Diêu Y Lãm xem cũng không xem qua, còn kêu người dẫn đi không để ồn ào làm phiền Dương Quân nghỉ ngơi.

Bác sĩ bắt đắc dĩ mà lắc đầu, ôm hài tử ra ngoài, chỉ để lại hai người.

Diêu Y Lãm ngồi bên giường Dương Quân, xốc chăn lên, ngón tay khẽ cởi áo bệnh nhân, lộ ra ngực màu mật ong rắn chắc.

Đưa mặt nhẹ nhàng dán lên, cảm thụ nhịp tim đập bình ổn bên dưới.

Đây là chứng cứ xác minh hắn còn sống.

Vừa rồi mọi người không biết, từ lúc giải phẫu bắt đầu cho đến khi kết thúc, tay Diêu Y Lãm một mực run—không thể khống chế.

Diêu Y Lãm chỉ có thể nắm tay Dương Quân.

Diêu Y Lãm chỉ có thể bất lực mà ở bên cạnh Dương Quân.

Cho dù sau khi phẫu thuật xong, Diêu Y Lãm cũng không dám buông tay, sợ rằng chính mình sẽ thả ra, sợ rằng không thể giữ hắn được nữa.

Cho tới hôm nay, Diêu Y Lãm mới biết mình là người nhất gan thế nào, nhất đến độ không chịu nổi nếu mất đi chút nào.

Diêu Y Lãm đỏ mắt, hấn lớn đến như vậy cũng chưa từng có bị dọa sợ thế.

Cảm giác trái tim bị bóp nghẹt, chờ hấn tỉnh dậy nhất định phải bắt hấn hảo hảo bồi thường!

Người trên giường vẫn không biết gì mà vẫn mê man ngủ, Diêu Y Lãm ở bên cạnh mà niệm theo.

“Bảo bối sao ngươi lại bất tỉnh a? Cái lang băm kia không phải đã nói thuốc mê hết tác dụng sẽ tỉnh sao? Hừ, hấn dám gạt ta, ta lập tức hủy đi bằng hiệu của hấn! Nhìn sắc mặt ngươi trắng như vậy, sau này trở về nhất định phải hảo hảo bồi bổ. Lại nói đều là tại hai kẻ say rượu kia! Bảo bối ngươi yên tâm, ta đã sớm gọi người đến chỗ tai nạn đem hai người kia về, ta sẽ hảo hảo báo thù cho ngươi! Nam thì chặt chân bán sang Thái Lan làm gay, nữ thì cởi hết quần áo đem đến làng chơi tiếp khách! Nàng ta không phải thích nam nhân sao, ta sẽ cho nàng nhận đủ!” (analing: chẳng ai mún ng iu như anh đầu K)

Trước sau vẫn là một nam nhân lòng dạ hẹp hòi độc ác...

“Hay là cho bọn họ uống xuân dược rồi cùng cẩu *** như tuyển tập Hoàng Kim trên truyền hình? Hay là...”

Trong phòng bệnh, tràn đầy ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, chiếu lên khuôn mặt người nọ, như dậm lên một tầng kim phấn.

Lông mi bị nhuộm vàng nháy nháy, chậm rãi mở.

Một màn này đến tận lâu sau này Diêu Y Lãm vẫn nhớ rõ ràng.

Hưng phấn nhìn con ngươi đen dần dần khôi phục tiêu cự, môi tái nhợt khẽ nói

“Ngươi thật âm ỉ..”

Gió nhẹ thổi qua, có thứ hạnh phúc nhẹ nhàng lay động.

“Dương Quân là người thiếu thốn tình thương, chuyện xảy ra từ khi còn bé khiến hấn đối với bất luận ý tốt nào cũng đều ôm chặt hoài nghi...mà, mặt khác lại cực độ khao khát yêu thương, không phải rất cực đoan sao? Điều này khiến cho hấn đối với thân nhân huyết thống đặc biệt coi trọng, người kiên nghị, ngoan cố, phòng ngự mạnh mẽ, nhưng đồng thời lại...yếu đuối như vậy. Một khi hấn đã tin đã yêu, sẽ trở nên dè dặt mềm mại, hơn nữa sẽ toàn tâm toàn ý giữ gìn, bất qua quá trình làm cho hấn hấn tin yêu thực dài đằng dặc a...”

Diêu Y Lãm chậm rãi nở nụ cười, Bùi Nguyệt Thần buông chén trà mới uống được một ngụm, nhìn nam nhân cười đắc ý kia.

Dương Quân rất tịch mịch, vẫn rất tịch mịch.

Để yêu một chút, hẳn có thể vẫn nhẫn nại, vẫn chấp nhận thống khổ.

Tâm hồn đẹp dễ thuần túy như vậy, chung quy cũng chỉ có hẳn.

Lợi dụng tâm lý sợ cô đơn của hẳn, dùng lời ngọt ngào nói với hẳn từ từ sau khi sinh xong đem hẳn buộc lại bên người. (analin: Vâng. Ở đây khắc họa rõ nét:anh Lãm là 1 nam nhân thâm hiểm:)

Tuy rằng rất dễ tiện, nhưng không phải hẳn đã thành công sao?

Diêu Y Lãm sung sướng mà nở nụ cười, “Ta phải đi, cảm ơn trà của người.”

“Không ngồi lâu hơn?”

“Không được, cua hôm nay rất tươi, hẳn đang chờ mong ăn cua trong bữa cơm.”

Diêu Y Lãm đi tới cửa, nhớ tới cái gì quay đầu hướng Bùi Nguyệt Thần nói:

“Đúng rồi, người nói cho nữ nhân kia tự do nàng muốn đã có rồi, ta cùng nàng từ nay về sau không nợ nần gì, sau này ta không hi vọng nàng tái xuất hiện trước mặt chúng ta.”

Bùi Nguyệt Thần cười uống trà, nhìn theo bóng lưng Diêu Y Lãm.

Thực sự là, trong tộc nhiều người muốn như vậy, Diêu Y Lãm trái lại đến nhìn cũng không thèm nhìn.

Bất quá nữ nhân kia cũng không dễ chọc, sớm rời khỏi tộc càng tốt, ha ha, không biết đám gia hỏa kia biết được sẽ có biểu tình gì.

Màn đêm buông xuống, một chiếc xe hơi màu trắng cùng một chiếc xe tải đụng nhau, xe hơi trắng bị rơi xuống vực, tài xế trong xe tử vong, người chết thân phận xác nhận là một nữ tử Châu Á, tên Chu Nhã.

Trên TV, là ảnh chụp nữ tử đang cười.

Bùi Nguyệt Thần vừa rời giường nhìn qua ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa sổ.

“Một ngày thật đẹp, không phải sao?”

Toàn bộ hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-troi-ta-han-nguoi>